A căzut bine

Cinematograful mă tenta mult, începu Costache Sosulescu : eram convins că dacă un regisor inteligent m'ar fi angajat să filmez într'un film comic, aşi fi reuşit foarte bine. Dar sunt o mulţime cari gândesc ca şi mine.

Pe timpul acela eram ajutor de bucătar într'un restaurant din capitală, şi nu-mi plăcea de loc ocupaţia mea. Intr'o zi unul dintre chelnerii pe cari îi distrasem deseori prin maimuţăriile mele, intră repede în bucătărie şi-mi şopti la ureche :

— Vrei să filmezi, Costache ? Ei bine ! nu pierde ocazia. Tocmai servesc pe un regişor, care filmează, după câte am auzit un mare roman cinematografic. Vino să te prezint.

Fericit de acest noroc neaşteptat, urmai pe chelner în sala restaurantului şi văzui pe regisor luând masa împreună cu câţiva artişti...

— Domnule, îi spusei, iertaţi-mă că mă prezint în această stare. Dar, iată ce mă aduce, aşi vrea să filmez.

— Ce să filmezi ? îmi răspunse posomorît măsurându-mă cu o privire răuvoitoare.

— Ei bine, bâlbâii eu, să filmez... un film.

— Ce idee ! Vrei un sfat bun ?

Continuă mai bine să faci sosuri de maioneză şi încearcă să le reuşeşti mai bine decât cele de azi care ne-a fost servite la peşte.

Inghiţii în sec şi mă retrăsei întovărăşit de râsetele artiştilor cari găseau foarte spiritual pe tovarăşul lor de masă.

— Ei, te-au angajat, Costache ? mă întrebă bombănind bucătarul şef.

— Pe naiba ! Eram gata să-i dau cu ceva în cap, dacă nu m'aşi fi temut de scandal.

— Bietul Costache ! Mai bine, ştii ce, taie ceapa asta închipuindu-ţi că filmezi.

Aerul de dispreţ pe care-l luă şeful pronunţând aceste cuvinte, mă exasperă :

— Nu nu vreau să le tai.

— De ce ?

— Pentru că mă face să plâng şi mie nu-mi plac decât lucrurile cari mă fac să râd.

— In cazul ăsta băiete poţi să-ţi cauţi alt loc. Nu eşti de noi.

— Mă gândeam eu la asta, înainte să mi-o fi spus d-ta.

Atunci îmi scosei boneta şi sorţul alb, trecui pe la cassă să-mi iau leafa şi părăsii restaurantul : *La trei sarmale.*

După vreo oră, vagabondând pe străzile oraşului, regretam deja fapta mea nebunească. Deodată, avui bucuria de a întâlni pe unul dintre prietenii mei din copilărie, pe Nică.

— Tu, Costache ? spuse el cu lacrămile în ochi. Ce bine îmi pare că te revăd.

— Dar mie !

— Nu te-ai schimbat prea mult, aceeaşi figură veselă.

— La fizic adevărat că nu m'am schimbat dar e înspăimântător câte locuri am schimbat.

— Şi acum ce faci ?

— Nimic... Aşi vrea să filmez.

— Să filmezi ?

— De ce nu ?

— Cum ţi-a venit o astfel de idee ?

Eu ripostai :

— Dacă cer să filmez nu cer totuşi luna, adică un lucru imposibil, nu-i aşa ? Tu nu cunoşti pe nimeni care ar putea să mă îndrumeze ?

Nică se gândi câteva minute şi după ce se scărpină în cap zise :

— Ascultă... Nu poţi să ştii niciodată.

Uite eu am multe relaţii cu artiştii.

— Ei aşi !

— Serios. Sunt maşinist la teatrul Mijlociu.

Şi aşa aşi putea să le vorbesc de tine.

— Ai merita să te îmbrăţişez, Nică. Dar ştiu că eşti mai sensibil la un pahar cu vin... Ai să luăm ceva împreună.

Astfel plătii eu un rând, el altul şi aşa mai departe. La al şaselea rând convinsesem pe Nică de extraordinara mea vocaţie în arta mută.

— Vino să mă vezi astăseară la teatrul Mijlociu îmi spuse el, şi au să te angajeze cu siguranţă.

— Ne-am înţeles. Atunci pe diseară

Şi îl părăsii mergând puţin cam în zigzaguri. Nu-mi mai aduc aminte bine ce-am făcut până la ora mesii de seară.

Promisesem lui Nică să viu la el de vreme. Or, în restaurantul în care intrasem, m'am întins la vorbă şi cu

CERERE ÎN CĂSĂTORIE

— *De onorabilitatea dumitale nu-mi pasă. Spune-mi, mai bine, cifra de afaceri.*

Le Rire

patronul și cu toți clienții. Toți știau, natural, că vream să filmez și că pentru un moment eram cu totul ametit.

In halul acesta ajunsei la teatru. Intrai prin ușa din dos ca și cum aș fi făcut parte din administrație, urcai cu greutate scara întortochiată și parcursei bolțile edificiului, călăuzit numai de globurile electrice agățate sus cari, împrăștiau o lumină binevoitoare.

Imposibil să-l găsesc pe Nică.

Hotărându-mă să mă odihnesc un moment pentruca apoi să reiau cercetările, putui să văd lângă mine, într'un decor câmpenesc, un domn și o doamnă ocupați să dejuneze.

Erau personagiile principale ale piesei. Aveam în momentul acela o sete extraordinară.

Domnul destupă o sticlă și-și servi tovarășa. Atunci eu fără să știu că în locul care eram cocoțat trebuiam să tac, strigai :

— Nu beți totul, lăsați-m și mie nițel.

O matahală mă apucă de guler.

Aflai mai târziu că era șeful mașinist.

— Ce, ești nebun ? îmi, șopti el. Mai întâiu ce cauți aci ?

— Caut... caut pe Nică.

— Nică ? L'am concediat chiar adineauri pentrucă nu era într'o stare normală.

Șterge-o îndată și tu !

Nică concediat ! Rămăsesem înmărmurit. S'a dus visul meu ! De odată îmi veni un leșin și vrând să plec pusei piciorul în vid...

Incercai să mă agăț de ceva : încercare inutilă. Urmă inevitabila cădere. Mă prăbușii cu toată greutatea mea pe masa așezată în primul plan. Auzii atunci în sală un hohot de râs. Desmetecit, bolborosii câteva scuze idioate și dispărui între culise.

Dar autorul îmi eși înainte mă apucă de umeri și mă sgâlții cu furie.

— Imbecilule, dacă o să cadă piesa mea vina ta o să fie.

Din mâinile lui trecui în acele ale unui pompier, apoi în ale agentului care mă dădu afară.

Singur portarul teatrului avu milă de mine și-mi dădu un păhărel de rom ca să mă întremez.

In timp ce povesteam nenorocirea mea binevoitorului portar, știți ce se petrecea în sală ?

Autorul piesii se dusese la un critic de mare vază casă se scuze fi era teamă ca marele arbitru să nu fi fost indispus de căderea mea. Dar deabia deschisese autorul gura ca să-și pledeze cauza când criticul îi spuse cu un ton părintesc :

— Tinere, cele trei acte ale piesei d-tale sunt cam șterse. Nu e decât o singură scenă cu totul nostimă, aceea în care faci să cază într'o farfurie de tăiței, un biet om cocoțat pe un pom, și asta tocmai când primul amorez își declară dragostea ingenuei. Indrăznețul ăsta care le cade în nas bâlbâind : „Vă cer ertare că viu fără să fiu invitat" ridică toată piesa. Asta e adevăratul humor...

Inchipuiți-vă surpriza autorului primind acest compliment. Mă căută peste tot și când află că eram la portar, apăru înaintea mea, cu brațele întinse :

Prietene, mi-ai scăpat piesa...

Iartă-mă dacă adineauri te-am cam zmucit. Vino cu mine să luăm puțină șampanie.

Și băiatul acesta recunoscător, mă angajă îndată să viu să cad, în fiecare seară în acciași farfurie de tăiței.

Și iată cum am ajuns să-mi realizez visurile, iată cum acrobația mea zilnică mi-a adus un angajament a filma un film comic care a fost urmat de multe altele. Am ajuns de neimitat în arta de a cădea...

El își consultă ceasul :

— Vă cer, iertare, dar trebue să plec... E două jumătate și la trei trebue să cad de pe un pod de cale ferată pe Expresul Orient...

Sonet hibernal

Pământul s'a pudrat ca o cocotă
Și înfrățit cu aspra vijelie,
Din mult cumplita lumii tragedie
Nu vrea al naibii să vadă-o iotă.

Că lume multă este ififlie
Ce-i pasă lui, iubita mea Carlotă ?
Că-i frig turbat... Că Huțu n'are dotă
Sau Ygret frâncușori pentru chirie !

Sub cerul plumburiu de promoroacă
E croncănit de ciori, strident, ca'n toacă
Și noaptea-s reci luminile spectrale...

Chiar de-ar vărsa pe nări natura sânge
De ger — îți jur că n'am de ce mă plânge
Pe sânu-ți roz... la focul gur'i tale !

Don Joben, Brăila

Mofturi

Rezon.

Un domn reproșează unui prieten cam înalt de statură :

— Aveai posibilitatea s'alegi din cele două surori, de ce nu te-ai însurat cu cea mai mare, cu cea mai înaltă care era de aceeași statură ca tine.

— Tu nu știi că dintre două rele trebuie să-l alegi pe cel mai mic ?

•

Fără frică.

O doamnă bătrână călătorea singură într'un compartiment, când la o stație se urcă un domn care cumpărându-și niște reviste începu să citească. La un moment dat se produse o isbitură puternică.

— Deraiem, strigă bătrâna doamnă. Ce-i de făcut. N'auzi domnule? O să murim ? După vreo alte zece întrebări rămase fără răspuns ; îl întrebă :

— D-ta n'ai frică de accidente de tren ?

— Deloc... Mi s'a prezis c'o să mor pe eșafod.

•

Copii obraznici.

— Știi tăticule, că n'am să te învit la nunta mea, când am să mă însor.

— Ah ! și de ce ?

— Pentru că nici tu nu m'ai invitat la a ta.

•

Practic.

— Ce idee pe voi să vă duceți în călătoria de nuntă tocmai în Laponia ?

— E așa de practic pentru noi, dragă !

O să locuim la doi pași de gara de Nord.

•

Humor britanic.

Un savant englez la o conferință spuse că sfârșitul lumii o să fie peste optzeci de milioane de ani.

— Cât ați spus ? strigă un auditor, cu fața congestionată.

Savantul repetă cifra.

— Ah ! și cum mă speriasem. In loc de optzeci de milioane înțelesesem șaizeci de milioane de ani.

Femeile pictoriţe...

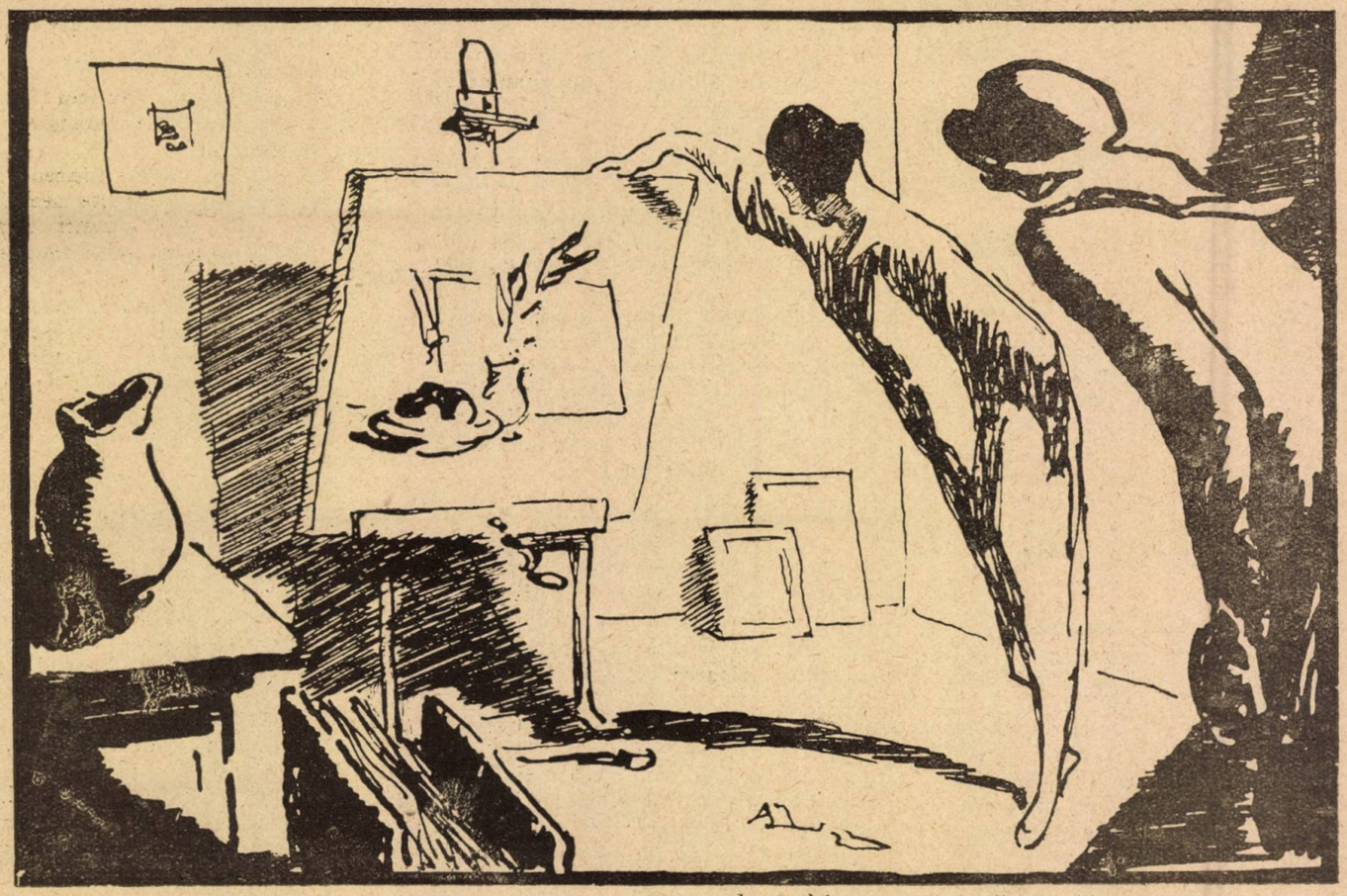

— Iată ultima mea natură moartă...

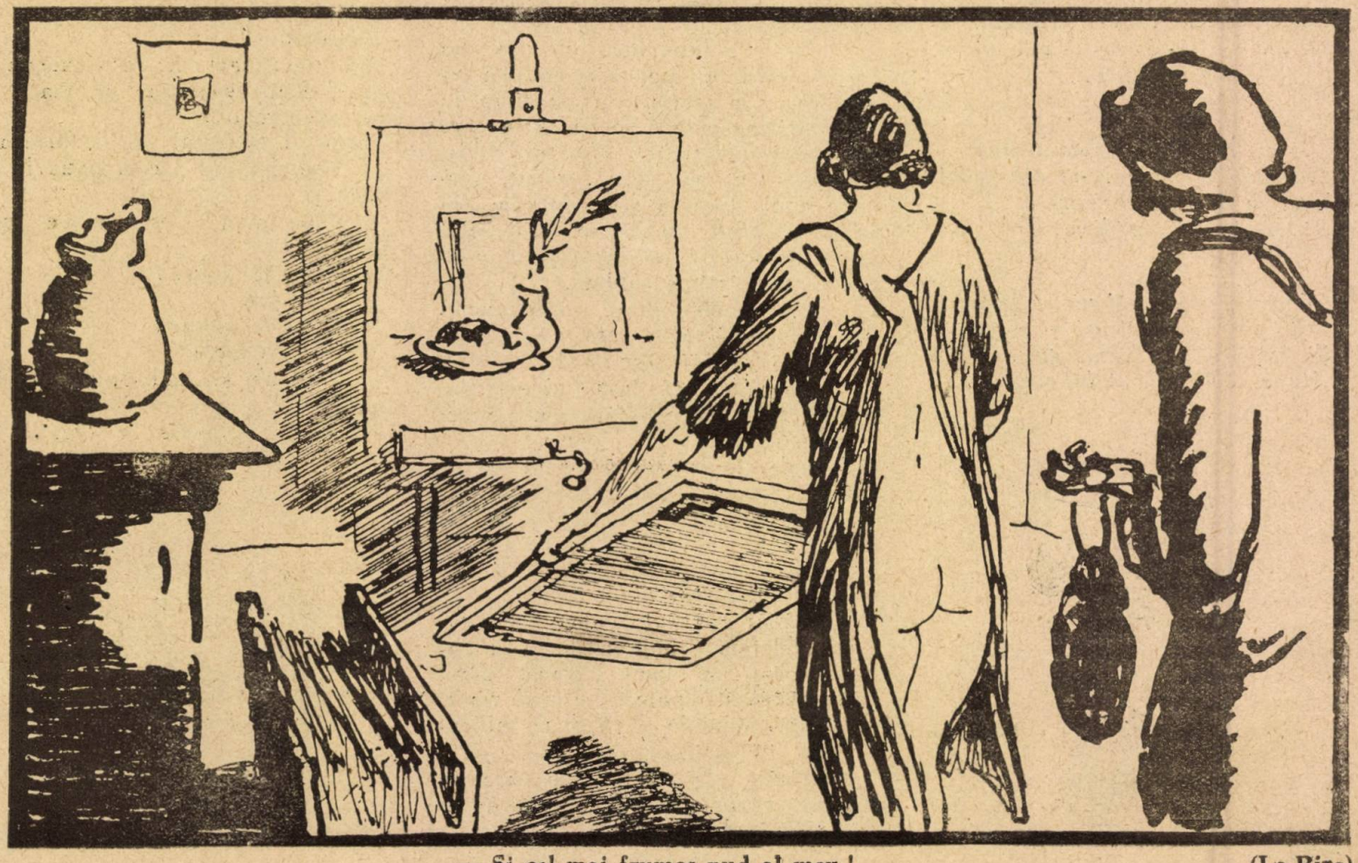

— Şi cel mai frumos nud al meu !...

(Le Rire)

STABILIZAREA

Stabili, stabilizare,
E-un cuvânt sublim, superb,
Astăzi auzi pe orişi care,
Cum îl conjugă, acest verb.

Ci-că de-o fi stabilizare
Să nu credeţi c'automat
Şi preţurile o să scadă,
Nu! Preţul s'a stabilizat.

Ori că salariu dumitale
Va fi cumva uşor urcat,
Nu, lefurile pot să scadă,
De nu s'or fi stabilizat.

Ori pe Madgearu Virgilică
Să-l vedeţi când v'a 'ncredinţat
Cum că guvernul e pe ducă:
Guvernul s'a stabilizat.

Ori chiar în iarna asta caldă
Care de geruri ne-a cruţat
De loc n'o să-şi mai dea în petec
Şi că s'ar fi stabilizat.

Ori că nea Iancu dela teatru
Plecând în zori spre-al său palat
Deşi se ţine pe picioare
Să crezi că-i stabilizat.

Când vei avea bălani în pungă
Câţi doar prin visuri ai visat
Şi fericire pe deantregul
Atunci, te cred, stabilizat.

Turandot

HAZURI

Soacrele.

Intr'un cerc se vorbeşte de o doamnă care s'a măritat cu un cumnat al ei. Sunt permise astfel de alianţe? întrebă un curios.

— De sigur! răspunse un fost magistrat. Acest articol de lege care permite această alianţă a fost foarte mult discutat, permiţându-i lui Napoleon să spună câteva cuvinte pline de adevăr:

— Domnilor, sunt partizanul acestor alianţe din mai multe cauze. Voi insista numai asupra unui punct: Un văduv e în general expus s'aibă două soacre, dacă se însoară din nou. Dacă însă se însoară cu cumnata lui n'o să aibă decât una.

●

Sunt sigur că mă iubeşte numai pentru persoana mea, numai pentru mine.... spunea un curajos explorator privind bucătarul canibal care-i pregătea frigarea.

●

Marele pictor Whistler era foarte dezordonat. Mai întotdeauna i se întâmpla să se apuce deodată de mai multe pânze şi pe urmă să nu le termine.

Intr'o zi începu portretul unei doamne care-şi ţinea copilaşul în braţe.

Timp de o lună lucră cu cea mai mare sârguinţă; pe urmă însă îşi lăsă opera în părăsire. Din timp în timp primea câte o scrisoare în care era rugat să termine portretul. Whistler promitea, însă uita imediat. Trecură luni, trecură ani. In cele din urmă pictorul se decise să-i scrie acelei doamne să vie cu copilul pentru ca să termine tabloul.

— Două, trei şedinţe pe genunchii dv. şi tabloul va fi gata.

In scurt primi răspunsul:

— Am încercat, însă îmi este imposibil să-l ţin pe fiul meu pe genunchi.

Bebeul este astăzi locotenent de cavalerie.

●

Surpriză dezagreabilă.

Un tânăr avocat cum îşi instală un telefon, primi un domn şi bănuind că e un client încercă, luând receptorul, să-l epateze pe noul venit:

— Nu, domnule, fără două milioane nu pot să iau procesul.

Mulţumit de efectul pe care l-a produs, văzând figura mirată a vizitatorului, îl întrebă:

— Domnul ce doreşte?

— Eu sunt cu telefonul... am venit să fac legătura.

●

Cei trei viteji.

Trei prieteni îşi aduceau aminte vitejiile pe cari le săvârşiseră în timpul războiului

— Mă găseam odată, începu unul dintre ei, încolţit de nişte nemţi lângă un zid înalt de 3 metri. I-am omorît pe toţi şase şi apoi i-am aruncat peste zid.

— Eu, afirmă al doilea, având într'o zi să lupt singur cu treisprezece duşmani, i-am trecut ca pe nişte sardele prin vârful baionetei mele. Apoi întorcându-se către cel de-al treilea.

— Şi tu, tu nu spui nimic?... Ce-ai făcut?

— Eu nu pot să vă povestesc nimic, am murit la Mărăşti!

●

Ca să fie în ton cu rochia.

Un domn întâlneşte pe o doamnă în doliu de curând, după soţul ei.

E o originală care împinge cam departe exagerarea.

— Şi căţelaşul alb cu negru, pe care-l iubia atât de mult soţul d-tale, ce s'a făcut? o întreabă domnul.

— Dar, uite-l, îl plimb, răspunde cu tristeţe văduva; numai l'am vopsit tot în negru.

●

Orgoliu.

Spontini dacă era un muzician de mare talent avea însă un mare cusur, era orgolios.

Intr'o zi croitorul lui îl întrebă:

— Pantalonii îi facem până la genunchi?

— Mai lungi, răspunse sec Spontini.

— Până la pulpă?

— Mai jos.

— Până la glesne?

— Mai jos încă.

— Dar n'o să mai puteţi să mergeţi.

— Află, domnule că geniile nu merg, sboară!

— Cum văd Ioane, nimica nu știi să faci. O să fiu silită să te învăț să mături...
— Conița știe?... De sigur că a servit.

(Le Rire)

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

Ghinion

Domnul Ghinion e în relaţiuni foarte proaste cu proprietarul. Cu toate c ăe un om liniştit, proprietarul nu-l poate suferi şi chiar l-a ameninţat că-l dă afară. Aşa că pe care-l întâlneşte, are multe cunoştinţe, îl întreabă de vre-o locuinţă de închiriat.

Rugase pe lăptăreasă, pe oltean, pe măcelar, însă fără de rezultat. Plictisit, se dusese la cafenea unde întâlni pe prietenul Ionescu. Fără să arate că are nevoie de o locuinţă a duse vorba despre aceasta :

— Ce criză groaznică de locuinţe !

— Nu prea găsesc, îi răspunse Ionescu, sunt atâtea case de închiriat. Eu ştiu o grămadă.

— Cum, ştii vre-o casă de închiriat, fără să mă despoaie de bani ?

— Păi, tu ai casă.

— Trebue însă să mă mut. Şi dacă ştii vreuna, mă obligi mult.

— Dragă, ai face mai bine să te duci la o agenţie...

— Va să zică le ţii secret ?

— Nu, da prietenul meu Vasilescu îmi spusese ca ştie el multe. Am să-l trimet la tine.

— Îţi foarte mulţumesc dragă.

A doua zi Vasilescu se înfiinţă la Ghinion acasă. După ce-l tratâ cu două cafele, cu dulceaţă şi cu vinişor, Vasilescu începu sa-şi deslege limba. Ştiuse multe case, însă toate se închiriaseră, chiar cu câteva zile înainte. Nu le mai rămânea decât să se ducă la o femeie care se ocupa cu asemenea lucruri şi care stătea în celălalt capăt al oraşului.

— Dacă vrei să mergem împreună s'o găsim. Luăm o maşină până acolo?

Ghinion s'ar fi mulţumit să se ducă şi cu tramvaiul dar acum nu era cazul să facă pe sgârcitul. Ajunşi la adresa indicată Vasilescu se scuză că nu mai poate merge până sus, la al treilea etaj, într'o mansardă, din cauza unor afaceri importante pe care trebuia să le tranşeze. Hotărît, începu să urce scările, cu toate că cele trei etaje îl înspăimântau.

— Cel puţin de-ar fi acasă, se gândea el. Din fericire, bătrâna femeie era acasă.

— Am un singur apartament, trei odăi şi o bucătărie, spuse ea.

— E ceeace îmi trebuie. Care e adresa ? Ghinion îşi şi scosese un creion şi hârtie.

— Ai răbdare ! îi răspunse femeia. Trebuie întâi să-mi semnezi o chitanţă pentruca să fim în regulă.

— O chitanţă ?

— Da, prin care să-mi dai un doi la sută în caz că iei casa cu chirie.

— Fie şi aşa, spuse Ghinion hotărît să termine într'un fel.

— Acum du-te până la librăria de vis-a-vis şi cumpără o coală timbrată Scuză-mă că nu te pot însoţi, sunt cam beteagă de picioare. Ghinion se coborî în grabă, cumpără coala de hârtie şi urcă din nou scările. După ce semnă chitanţa îşi aduse aminte să întrebe de adresă.

— Casa e în strada Sapienţii No. 200.

— Cum ?... Ce ? ? ?

— Acum locuieşte un sgriptoroi nebun cu nevastă-sa.

Biata femeie nu ştie nici până azi decc acel domn atât de politicos i-a trântit uşa în nas şi nici nu i-a mulţumit.

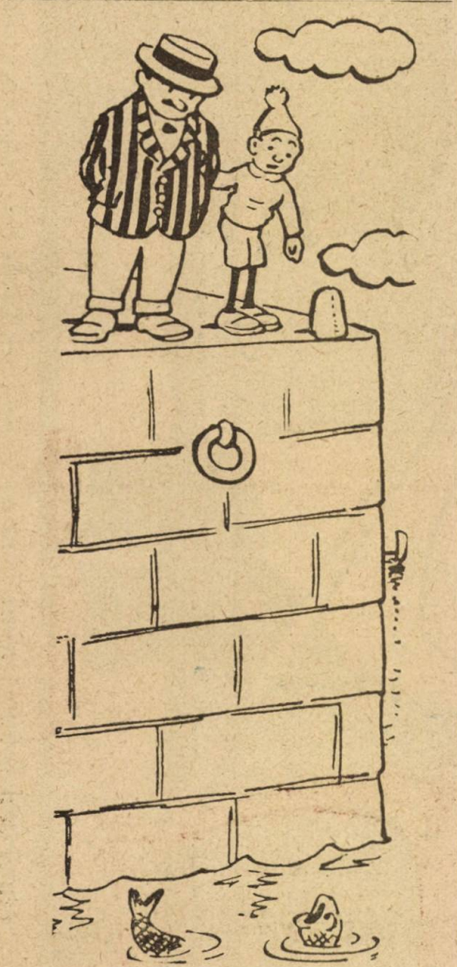

Fata. — *E adevărat că peştii mari mănâncă sardelele ?*

Tata. — *Da, e chiar aşa.*

Fata. — *Dar cum fac ca să deschidă cutia ?*

Pêle-Mêle

Nerespectarea ordonanţelor Primăriei

Dom'le Primar, eu curăţ ghiaţa
Din faţa casei mele ; bine,
Şi dac'alunec de'mi sparg capul,
Nu-o fac pe stradă pe la mine.

Ci tot aiurea-aşa prin centru,
Ba când să viu la Primărie ;
Ba când să mă reped la Poştă,
Sau s'aranjez vre-o datorie.

In fine, tot pe străzi pe unde
E circulaţie nu glumă,
Şi unde numai servitorii
Atâtor case-ar fi o sumă.

De târnăcoape şi lopeţi, ce
O oră manevrate'n stradă,
Nu şi-ar mai rupe sedentarul
Bietul român, căzând grămadă.

Şi vina, domnule, nu-i ghiaţa,
Ci oamenii, ce-o 'ntreagă viaţă,
Nesocotesc orice, adică :
Sunt daţi în moaşi-sa pe ghiaţă !

Căci sancţiunea se aplică
Numai celui sărac şi slab ;
Pe cei din centru niciodată
Nu-i vede domnul pârcălab

Să le trântească o amendă,
Să-i usture, pardon, o viaţă
Şi'n buzunar, dar şi la partea
Cu care-i rău când cazi pe ghiaţă !

Iorgu

— *Da, da, văd ce este... A ieşit nevastă-mea cu maşina.*

Judge, New-York

IN FINE SINGURI

COANA SAFTA. — In fine singuri !

COANA SAFTA. — Te dai jos sau mă urc şi eu ?

Un duel imposibil

Intr'o seară, la cafenea cei doi buni prieteni Vintilă şi Tică avură o ceartă violentă care în cele din urmă degeneră. Cuvinte insultătoare fuseseră adresate şi dintr'o parte şi din alta. Cilalţi comeseni se aşezară între ei pentru a nu se întâmpla vreo catastrofă. Vintilă în culmea furiei strigă :

— E o imfamie ce-ai făcut ! Ai să-mi dai socoteală de asta !

— Când vei voi... la toate jocurile mănânci bătaie : la cărţi, la table şi chiar la biliard unde, cu toate că joci de atâţia ani, ţi-aş da şi înainte..

La auzul acestor cuvinte Vintilă rămase năuc, pentrucă el nu se gândise la astfel de reparaţii : atâta inconştienţă îl revoltă.

— Asta e prea de tot ! Am înţeles să-mi dai satisfacţie pe teren, unde cu armele în mână unul din doi va trebui să dispară.

Ameninţarea fu cu totul neplăcută pentru Tică care răspunse :

— Dacă e vorba aşa, refuz cu toată tăria.

— Va să zică aşa stau lucrurile ! Atunci am să te leg de mâini şi de picioare şi am să te aduc să te baţi.

— Nu, domnule, răspunse Tică, care căpăta din ce în ce mai mult calm, asta n'o s'o poţi face pentrucă dumneata eşti celibatar şi eu sunt însurat şi numai de trei luni. Dacă fatalitatea se face ca eu să fiu victima, crima d-tale s'ar dubla pentrucă soţia mea, sunt sigur, ar muri de durere. Toţi cei de faţă, care până acum erau contra lui, îl aprobară.

— Foarte bine, spuse Vintilă, puţină dreptate aveţi aşa că am să mă însor şi eu, putând, în felul acesta să ne batem în duel.

Pot conta pe cuvântul d-v ?

— Aveţi cuvântul meu de onoare.

Şi Vintilă părăsi cafeneaua. Nimeni nu-l mai văzu timp de patru luni, când într'o seară îşi făcu din nou apariţia. Indreptându-se spre Tică îi spuse respectos :

— Am venit să vă reamintesc promisiunea. M'am însurat... pe când întâlnirea ?

— Intâlnirea încă n'o să aibă loc. Dacă d-ta te-ai însurat acum, eu am devenit însă tată şi aş lăsa pe lângă o văduvă şi un orfan.

— Te rog însă să crezi că această întâmplare n'o să mă facă să renunţ la satisfacţia pe care o cer.

Tocmai dupe un an Vintilă îşi făcu apariţia.

— Ca şi d-ta, în prezent, am un copil, deaceea am venit să te întreb când ne putem întâlni, sperând că de astădată nu ni se mai opune nici o piedică.

— Din contră, răspunse Tică, acum, ca niciodată se opun mai multe împrejurări. Dacă d-ta ai un copil, eu sunt tatăl a trei copii, pentrucă nevastă-mea a născut acum o lună doi gemeni.

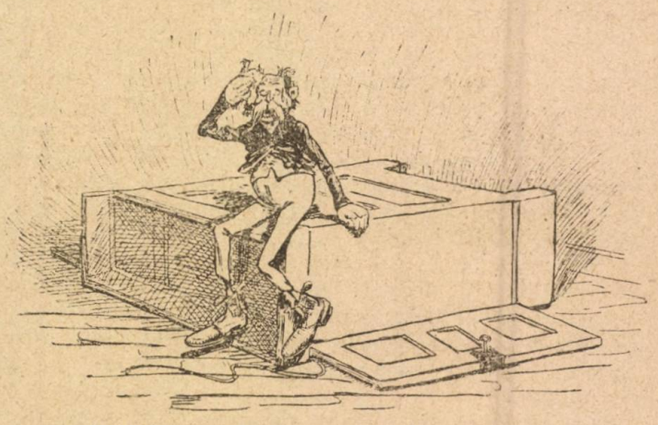

D-NU NAE. — In fine singur !

Pêle-Mêle

MADRIGALE...

„Ungurilor cari se deşteaptă".

„Unguri — cari se deşteaptă"...
Să fim drepţi :
Nu rezultă,
Că ceilalţi nu sunt — deştepţi ?...

Cridim

Fetele mahalalelor

Scrisorile Frusinii Pătrunjel

Scumpo Didino,

Îţi scriu acuma dila Sibii, de undeam ajuns cu trinu, în voiaju nostru de-i dăm ocol pământului.

Fă, să vezi tu ce e-aici în oraşu' ăsta care are două oraşe 'n el : ăl de sus şi ăl de jos, după cum scrie pă tabla traivanului, de te ia dila gară.

Am lăsat, fă, bagajurile la gară, şi ne-a dat unu' cu şapcă roşie bilet pă ele, şi p'ormă ne-am transportat in centru' Sîbiilor, unde e-o piaţă mai mare ca Moşii noştri şi are o biserică nemţească maaare cât toate zilele şi du ceas cât un ţăst pă turlă. Apăi ne-a spus un sas, cu ochii ca de capră şi cu miţele spălăcite va re cânepă dăracită, că dacă vrem să vedem ceva frumos, să dăm câte doi poli de fiştecare persoană şi să ne dea drumu' la muzău' ăl mare, —nu şt' cum focu'i-i zice, că l-am uitat. — Brochicalu... Şi-am dat, soro, şi-a venit o săsoaică bătrână — şi în timpu' ăsta a mai sosit vo patru namile de nemţi, — şi ne-a dus săsoaica aia de ne-a deschis uşile 'ntr'o casă cât toate zilele de mare. Ar intrat, fă, 'ntâi într'o camiră maaare, mare de-i zice bilibiotică, cu cărţi muuulte, multe, şi vechi, şi noi, de nu le puteai număra nici în trei ani de zile, dar să le mai citeşti...

Trebue să fie nebuni ăia care-şi pune mintea cu ele... Didino să fi văzut pă mama cum rămăsase cu gura căscată şi tata o trăgea afară să nu ia câmpii...

Dup'aia ne-a dus săsoaica de careţi spusăi p'o scară neşte săli cu tablăuri pe toţi pereţii şi cu sfinţi şi oameni şi fomei de să vorbeşte p'in cărţi de ei, făcuţi, fă, din neşte pia tră alllbă, albă şicâte-unele mai albastră, lustruite şi aşa de frumoase de pai'c'ai zice că stă să vorbească cu tine. Făcea mama : „Auuuu ! iete. Mărinică, ăla din păretele di colo, să uită drept la noi ; să ştii că ne cunoaşte.....". Da tata 'ice : „Taci, nenişorule, din gură, ce te-ai prostit? Elea sânt văcsite cu ulei de lucesc aşa. Nu vezi ce meşteri au fost ăia de le-au făcut?

Şi-unde măi pui, ne isplică dânsul, că sântără vechi şi de demult. Poat' să fie unile şi d'o mie dă ani, altele dă sute, care şi cum s'a născut piptoru' de le-a jugrăvit".

Da ştia, dragă, săsoaica, cât era de bătrână, ştia de ni le spunea pă toate, ca p'in apă, nu altceva : că ăla, e cutare, făcut de cutare piptori în anu' cutare, c'ăla aşa, c'ăla pe dincolo, da cine mai ţine minte!...

Atât ştiu c'a fostără douăjşase de săli mari, pline cu icoane d'elea pă pereţi şi nu şt' câte d'elelante cu scluptură... Ce să-ţi mai spui, dragă, că-ţi lua ochii. Păcat, fă, că n'ai fost să le vezi ; ţineai minte cât 'ei fi...

După ce-am mâncat la un birt iconomic, ne spune iar unu' că e frumos de tot la Omna-Sîbiului.

Şi nu zici, tu, că nici n'am isprăvit ca lumea de mâncat şi haghi, auzi, că pleacă trinu' şi nu mai e altu' decât la oarele cinci. Repede neam suit în traivan, am ajuns la gară, am luat bileturi, ne-am pus în trin şi la oarele 2 am ajuns la băi.

Să fi văzut, Didino, lume lumişoara albă ce era la băile estea, te luai cu mâinile de păr. Pai'că 'mpuiasă aci toată Rumânia mare. Şi-o grădină fă, cu flori frumoasă şi oteluri mari şi cofetării cu prăjituri şi de toate ; bani să fi avut, c'aici le era locu'. Noi, de, ca omu', să ne grăbim. 'ceam că, s'apucăm din toate câte ceva. Lumea să şi băgasă 'n apă. Fă, să vedea lacu' în două părţi, verde-vânăt aşa şi cu cabinuri de desbrăcat pă toate mărginile şi c'o ţâr de năsîlp într'o parte pintru cine vrea să să prăjească la soare.

Ne-am dus câte trei şi-am luat o odae şi io am stătut afară pân' s'a desbrăcat întâi ăi bătrâni de şi-au luat costumu de bae, dat de fomeea de ne servea şi-apăi mi-am luat şi io şi-am intrat pă urmă 'n baltă. Fă ne ţinea pă de-asupra ca pă scândura de brad. Cât era tata de greu nu să scufunda cu d'afurisenie. Păi, ce, dragă, că era apa muroi de sărată ; Io zi'că de-aia era şi verde-vânătă. Numai capu', tu, capu', cum te lăsai niţăluş pă brânci, să trăgea în jos pai' c'ar fi fost de plumb, nu alt ceva.

Da ce-am râs, Didino, de neşte domnişoare şi domni, care găsiseră o aia de lemn ca calu şi pă care să suiau câte unu-doi şi ăilanţi îi dau peste cap ! Păi sbierau şi ţipau şi râdeau de ridicau băile 'n sus, fa. Ai mei şi-au scâlciat fălcile şi şi-au făcut creţuri pă burţi de hă-hă-hă şi hî-hî-hî-uri.

Da ce-ăl din baltă o fi, că, cum s'a sucit, cum s'a 'nvârtit treaba, tot cu hai am fârşit-o şi-acia. Să vezi. Io, nu mă pune viermii să-mi ţin fleanca şi strig odată la ăi cu calu de lemn :

— „Bravaaaa, o dedeşi cu cracii 'n sus !", c'o dedese, fa, p'una, săraca, tomnai aşa. Şi-atunci, unu' din nesăraţii care era acolo, îmi răspunde, de, şi el obraznic, 'ce :

— „Dumneatale să fii, ce m'aş înfige !".

Fă, şi mama, care era lângă mine, da' necunoscutu' n'o ştia, odată să dă la el în gura mare :

— „Ba'ntr'a măti, pârlitule !" Şiiii 'ncepe, dragă, o hărmălae, p'ormă, de să te iei cu mâinile de păr. Auziai numai : huoooo, huideoooo, la oaseeeee, la bââââlci ! : mama : ba fire-ai : tata : ba face-ţi-aş ! Io 'ncremenisem.

Abia dup' o jumat' de ceas, în hazul la toţi care era în scaldă, ieşim, fă, cum s'ar zice, cu coada 'ntre craci şi ne 'mbrăcăm tremurând şi mârâind de năcaz, şi plecăm p'eci 'ncolo de să uita lumea la noi ca la urs. Fir'ar ceasu-afurisit când am călcat noi pă locurile estea, că n'oi măi zice io dor de Omna Sîbiilor, câte zile-oi avea...

La revedere, tu, că'mi vine să-mi dau palme de supărată ce sunt.

Frusina Pătrunjelu
p. conf. Armin

CONTAMINARE

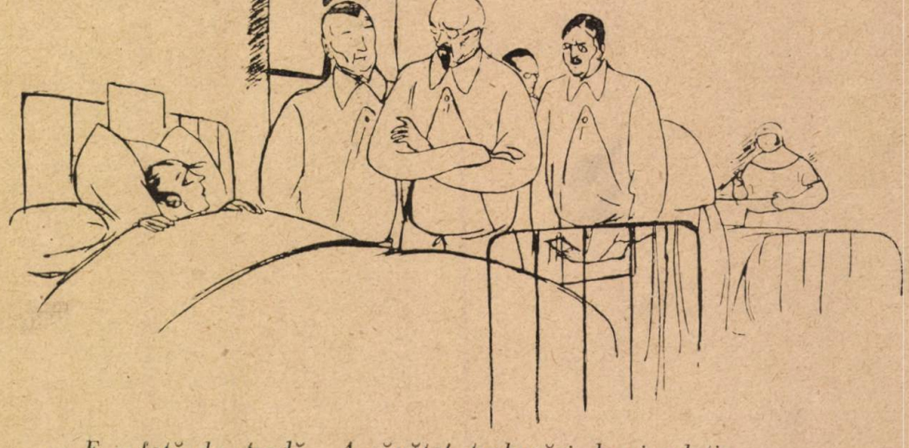

— *E o fată de stradă... A căpătat turburări de circulaţie...*

Le Rire

IN FAȚA OBIECTIVULUI

— Ei, gata ?
— Nu încă. Trebue să vă scoateți pălăriile și să vă descălțați, fiindcă ieșiți în sus și în jos de pe placă.
Desen de *Robert Le Nom*

Cum s'a născut moda

— Legendă —

Un vântuleț mișca crăngile pline de flori ale unui piersic deasupra brunei Dyna, întinsă molatec iar zefirul răutăcios, care se juca în dosul unor nori aurii, se distra făcând să plouă pe nuditatea ei caldă, un potop de petale îmbălsămate. Dyna se înfioră și închise ochii, mulțumită la atingerea ușoară, cu care carnea ei nu era obișnuită !.. Căci în acele timpuri îndepărtate și binecuvântate femeile mândre de frumusețea lor, nu descoperiseră încă nici un voal ca să se ascundă ochilor bărbaților, și numai aceștia întrebuințau cu modestie blănuri calde și mii de stofe mătăsoase.

Ori, Dyna era printre cele o sută de femei pe care puternicul Zeniar le păstra goale și pline de dragoste în grădinile haremului său, cea mai voluptoasă și cea mai îndemânatecă totdeodată. Un instinct sigur o făcea să ghicească toate gusturile și toate dorințele stăpânului său, înainte ca el să le fi spus și, cu toate că era poate mai puțin frumoasă decât unele din tovarășele sale, era decisă cu toată tăria să câștige locul atât de invidiat de favorită.

Apusul acestei zile o lăsase visătoare și întinsă molatec în acel colț al grădinii și fără apărare contra ofensivei petalelor îmbălsămate.

Atunci zefirul scutură alte și alte flori pe șoldurile pline, pe gâtul rotund, pe picioruşele plăpânde.

Râzând și moleșită, ea primea foarte mulțumită sărutarea giulgiului îmbălsămat, care o acoperi îndată și când Zeniar, după obiceiul său, veni să rătăcească spre seară în grădinile luminate de un frumos asfințit, el nu găsi întins sub persicul în floare decât o mare floare vie, din care se zăreau numai fața gingașă și părul ondulat al Dynei.

Și el care, sătul, străbătuse nepăsător labirintul florilor, teraselor, bazinelor, ce erau populate de o mulțime de splendide corpuri goale, el pe care nu-l tulburase nici o frumusețe despuiată în seara aceea, și care, se gândea să intre singur în palat, se opri aiurit și distrat în fața acestei flori-femee.

— O Dyna, prințesă-floare, spuse el zâmbind, de ce ascunzi astfel farmece, care sunt atât de delicioase, dacă nu mă 'nșel....

— Stăpâne, zise ea, Zefirului i-a plăcut să mă acopere astfel și podoabă această plăpândă mi-a fost atât de plăcută, încât n'am avut curajul s'o scutur.... : dar dacă dorești, stăpâne...

Ea făcu gestul de a se ridica, dar Zeniar o opri repede. Să nu faci nimic, o Dyna, îi zise el : îmi pari atât de încântătoare, și așa acoperită, ești mult mai de dorit !...

Lasă-mă, mai bine, da, lasă-mă lângă corpul tău ascuns, să-mi amintesc splendoarea și cu mâinile mele nerăbdătoare să desvălui încet, ca să pot compara cu amintirea pe care am păstrat-o din ultima noastră noapte de dragoste....

Râzând, ea se oferi jocului şi Zeniar, cuprins de o emoţie şi o dorinţă cu totul nouă, se aplecă către corpul nevăzut.

— O Dyna! reluă el, sunt oare ăştia umerii tăi, plini de voluptate, faţa ta tremurândă şi închisă?... Oare aceasta-i forma braţului tău desmierdător pe care îmi place să-mi culc capul meu obosit?

Aceasta-i oare şoldul tău, amforă de alabastru, căruia creerul şi inima mea i-au păstrat amintirile încântătoare?..

O Dyna! aşi vrea să regăsesc toate aceste comori, pe care le ascund florile.... vreau să le compar cu visul pe care frumuseţea ta, în clipa aceasta, îmi îmbată amintirea!

Dămi-le odată, o Dyna! prinţesă-floare!...

Şi tremurând, ameţit atât de aşteptare cât şi de parfumul petalelor, unul câte unul, el descoperea misterele acestui corp dorit... Fiecare colţ de corp desvelit era pentru el un isvor de bucurie şi de admiraţii noui.

Mâinile şi buzele sale lacome întârziau, se îmbătau... şi îndată femeia-floare nu fu decât o imensă floare de mângâeri şi sărutări, care împrăştia beţia.

Şi când, după câteva ore mai târziu el părăsi pe mica curtizană îmbătată, Zeniar murmură cu o părere de rău arzătoare şi tandră.

— Oh! cât regret minunea acestor flori! Incântătoarea mea Dyna! Căci niciodată nu mi-ai părut atât de frumoasă şi de tulburătoare, ca în seara asta, îngropată sub misterul petalelor!..

Şi Dyna rămase visătoare!

■

Şi a doua zi, în timp ce tovarăşele sale se întindeau molatec pe terase sau îşi luau baia parfumată, Dyna se ocupă toată ziua cu un lucru secret.

Alergă pe scări şi culese cele mai frumoase flori, cele mai parfumate corole şi ascunsă la umbra unui rododendron, ea le adună, le aranjă, le încrucişă culorile şi formele în mod armonios...

Şi, seara, când Zeniar se odihnea, ne mai putând spera în minunea florilor parfumate, el văzu venind pe prinţesa florilor, cu totul încolăcită de flori, prefăcând-o şi ascunzând-o într'un voal de parfum...

Şi beţia reînoită, îl aruncă prizonier la picioarele micuţei curtizane, îmbrăcată cu o rochie de trandafiri...

●

Două ore mai târziu, el se odihnea ametit, înlănţuit ca niciodată, pe patul regal, unde o adusese pe Dyna triumfătoare...

Dar, în timp ce augustul său tovarăş adormi, mica regină, preocupată, gânditoare, visa... Insfârşit faţa sa se lumină şi murmură decisă:

— Mâine... mâine mă voi îmbrăca cu crini!...

. . . . . .

Şi iată, spune o veche legendă, aşa s'a născut gustul toaletei la o mică prinţesă, fiindcă a fost într'o seară de primăvară, de flori şi de parfum.. îmbrăcată de zefir!...

Paul. Mar.

CASA SERIOASA

— ...mă adresez aici, mai ales mamelor şi taţilor...

Ceartă

Prinsă la «Radio»

Aţipisem când deodată, ca un trăsnet mă tresaltă,
Sai din pat, nevasta'mi zice: mă Costică e cam lată!
Nu ştiu ce să cred acuma, după tot ce se aude,
Am impresia că se bat boxeurii „Dempsei-Tuney".
Şi curios cum sunt din fire, deschid uşa'ncetişor,
Când îmi vine la ureche, dialogu următor:
El: — Dragă Siţo, nu mai merge, s'a umplut paharul plin
Viaţa îmi pare-o tragedie...
Ea: — (către fata din casă)
— Marioară, dă-ne-un vin!...
El: Tie ţi-arde zău de glume, când mă vezi pe mine-aşa
Pieptul mi se face ţăndări....
Ea: — (către fată)
— Fă-ne câte-o cafea!...
El: — Lasă gluma cumnăţico, nu ştiu ce femeie eşti
Ea: — Nu mă plictisi cumnate, cu asemenea poveşti
El: — Dar ascultă-mă Siţico; nu glumesc parol d'oner
— Că Tanţica e nervoasă: —Ea: — Eşti mare pişicher:
El: — Dă-o dracului de glumă, nu mă scoate din sărite...
— Nu mai pot trăi cu dânsa că îmi face zile fripte!
— La o ceartă, cea mai mică, îmi aruncă vorbe grele,
— Nu pot suporta Siţico! — Ea: — Eşti şi tu un pui de lele; —
— Că nici una şi nici două pleci de-acasă şi-o faci lată
— Nu-ţi 'nchipui că şi dânsa e-o femeie emancipată!...
— El: — Dacă crezi să-i dai dreptate plec şi-ţi zic un larevoar,
Ea: — Pleacă cu a brânzei nouă, drept la morgă 'n galantar!...

Costică Ruşinosu

UNEI „DUDUI"

O epigramă, ți-aș trânti
Duduie,
Dar, gându-mi zice: de, mai știi
Că nu-e!
Și o jicnești cu-acest cuvânt
Pe față,
Reamintindu-i ce a... fost
Odată!

Ciupac.

Din țara sgârie norilor

Se știe că în America, țara tuturor posibilităților, a tuturor recordurilor și a tuturor excentricităților, există și și mania statisticilor.

Una dintre acestea, — și care nu-i cea mai puțin interesantă, — a fost făcută, după o muncă trudnică de ani de zile, în care n'au lipsit mai ales experiențele „sur le vif" cu studenții facultății din Cleveland, de către ilustrul profesor Mack Clark Sonett.

Acesta a ajuns la următoarele rezultate surprinzătoare:

„După multiple experiențe, ani de muncă și notițe personale, în interesul științei, iau parte la toate plimbările, pe toate străzile principale ale orașelor mari, și am ajuns să stabilesc următoarele: Din toată lumea care se plimbă pe străzi, acei „gură-cască", ce privesc prin galantare obiecte ce nu le vor cumpăra niciodată, mașini, ce nu le vor avea niciodată, admiră femei sau bărbați ce nu le vor simți niciodată, sunt

Calculați după vârstă:

I

Dela 21—30 ani	433
„ 30—45 „	200
„ 45—50 „	105
„ 50—60	14
„ 60—90 „	1

II

Calculați pe motivele care îi împing să se plimbe:

Din curiozitate pură	250
„ „ critică	25
„ convingerea unui prieten	112
„ dorința de a vedea o femee	255
„ dorința de a acosta o femeie	538
„ simplul gust de gură-cască	450
„ simplul gust de a fi monden	restul

III

După starea de conștiință.

Pot răspunde pentru ce fac lucrul acesta	200
Nu pot răspunde	restul

IV

Dintre cei 200 dintâi, pot răspunde:

In mod naiv	100
În mod aiuristic	75
In mod demn de încredere	25

Toto. — *Ce idee tâmpită și pe mama: să ia de bărbat un fost șef de clacă.*

Și urmând linia impusă, străbătând saloanele, localurile de zi și de noapte distinsul profesor Mack Clark Sonett a ajuns să stabilească lucruri și mai surprinzătoare!

De data asta, statistica profesorului american se raportă la dragoste.

Și iată ce constată d-sa.

I

Femei	633,204
Bărbați	789.531

II

Dintre aceștia sunt minori:

Femei	252.204
Bărbați	378.360

III

Dintre femei majore iubesc:

Din interes pur	250.000
Din curiozitate	100.000
Din plictiseală	150.000
Din spirit de imitație	50.000
Din dorința de a fi modern	25.000
Din dorința de a avea un partener la tenis	25.000
Din dorința de a avea un partener la traversarea Atlanticului	1.500
Din dorința de a avea un partener la traversarea canalului Mânecii	1.500
Din dorința de a avea un partener înrăcit la block-botomm	1.000
Din iubire adevărată	Restul (adică 0).

IV

Din bărbații majori iubesc:

Din interes pur	125.076
Din curiozitate	50.100
Din plictiseală	100.000
Din spirit de imitație	25.000
Din dorința de a fi modern	5.000
Din dorința de a avea o parteneră la tenis	2.500
Din dorința de a avea cine să-l admire sau să-l compăti measeă la partidele de foot-ball, rugby sau basket-ball	2.305
Din dorința de a avea o parteneră la traversarea Atlanticului	300
Din dorința de a se mândri cu o nouă cucerire	150.500
Din dorința de a avea o parteneră la dans	1.585
Din dorința de a avea grijă	107
Din dorința de a purta coarne	5.000
Din iubire adevărată	7,200

V

Când o femeie și un bărbat se iubesc:

1) Se sărută, în medie, la fiecare 4 minute.

2) Femeia întreabă, în medie, la fiecare 10 minute: *Mă iubești.*

3) Bărbatul răspunde tot deatâtea-ori: *Totdeauna!*

4) Femeia are în medie, între 3—5 crize de gelozie pe săptămână.

5) Bărbatul invoacă, în medie, de două sau trei ori pe săptămână pretextul unui prieten care l-a reținut.

6) Femeia invoacă în medie odată sau de trei ori pe săptămână, un dentist sau o croitoreasă care a reținut-o și a împiedicat-o să vie să-l vadă pe El.

7) Bărbatul se împrumută cu bani, în medie, de trei sau patru ori pe săptămână.

8) Femeia are nevoie de bani, în medie, de șeapte ori pe săptămână.

9) Bărbatul are în medie, între două sau trei crize violente de nervi pe săptămână.

10) Femeia are nevoie, în medie, de o rochie sau o pălărie nouă de trei sau patru ori pe săptămână.

11) Bărbatul își schimbă, în medie, de trei ori pe săptămână cămașa.

12) Femeia își schimbă, în medie, de patru ori pe săptămână amantul.

Cu adevăra, statistica e și mai plină de învățăminte!

P. B. M.

POȘTA REDACȚIEI

A. Arz. — Bine versificația, dar ceva de haz.

PREȚUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"

In țară pe an 220 lei
In străinătate pe an 440 lei

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

SPORTUL IARNA

Patinajul în 1938...

ANUL XXXIV. — No. 6. 5 lei exemplarul. Joi 9 Februarie 1928.

VESELA

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IAȘI

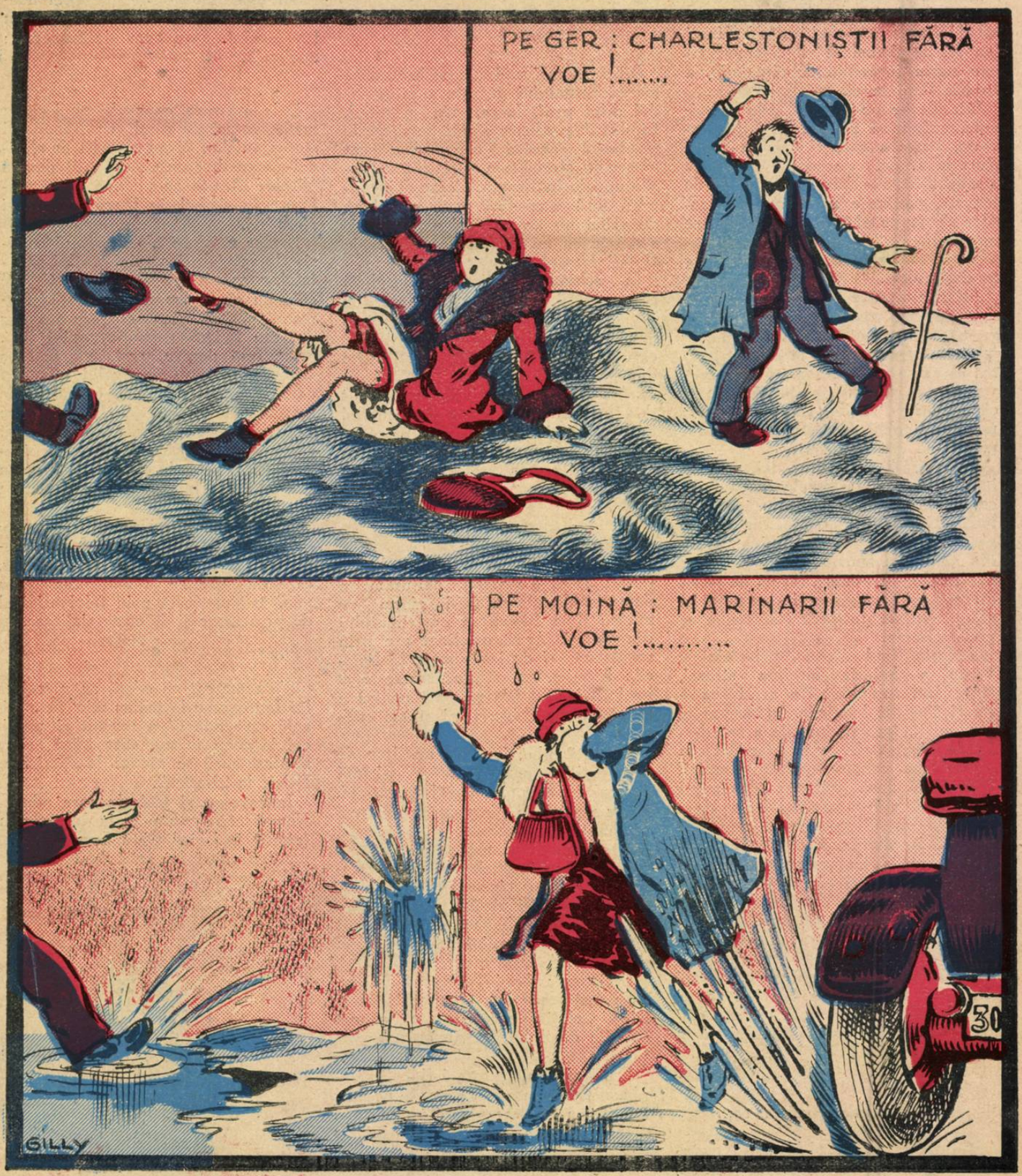

SPORTURI DE IARNA LA BUCURESTI

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

Primăria sectorului al IV-lea a arborat ca drapel anteriul lui Arvinte. Având în vedere că importanta arteră de circulație care unește ministerul de finanțe cu cimitirul Sf. Vineri (un fel de simbol al vieței omenești) este supra încărcată de circulație, a hotărît lărgirea ei.

Intr'adevăr pe această cale a Griviței, suferindă cronică de hipertensiune, trecerea spre cimitir a unui mort ia aspect de doliu național. Strada e (deși relativ largă) destul de îngustă, pentru a nu permite dricurilor s'o ia pe alături. Și atunci se înșiră după răposat, unul, două, trei până la 15 tramvaie, care toate merg ca după mort.

Asta pe o parte a liniei. Pe cealaltă s'au isprăvit vagoanele și publicul grămadă în stații așteaptă până ce jalnicii vatmani ajung la cimitir pentru ca să se poate întoarce. Dar povestea asta se întâmplă regulat de câteva ori pe zi, dat fiindcă cei ce părăsesc această Capitală pentru alta mai bună crește necontenit.

Ceiace se întâmplă cu dricurile, se întâmplă și cu cisternele automobile, camioanele și alte vehicule. Trebue însă adăugat că însăși aceste dezagramente se ivesc în mica parte din an când drumul e relativ liber din trotuar în trotuar. Iarna, de pildă pe margini stau grămezile cu noroi și ghiață și doar pe șinile tramvaelor se poate circula.

Aceasta fiind situația, primăria de verde a hotărît lărgirea străzei, strâmtând trotuarele. In acest scop au și început lucrările. Au început și s'au oprit. Insă înainte de a se desfunda trotuarele, s'a procedat la schimbarea pomilor de pe margini. S'au făcut două rânduri de găuri mari unde a fost pomul, alta unde o să fie așezat. Și pe urmă... gata. Se vor fi isprăvit fondurile s'or fi schimbat planurile, Dumnezeu știe. Pentru moment s'au unificat trotuarele cu partea căruțabilă. Cu deosebire că și gropile și noroiul sunt mai mari pe trotuare.

Dar sperăm că până în iarna viitoare schimbările vor fi gata. Atunci trecătorii de pe calea Griviței vor fi mândri. Strada lor va fi aidoma căii Victoriei, unde vorba poetului dela Cărăbuș :

Vara de căldură crap
Iarna-mi cade ghiața 'n cap.

Când era trotuarul de 4—5 metri, te puteai feri și de sloiuri de pe case, și de noroiul depe roțile automobilelor. Pe doi metri, e mai grea gimnastica !...

•

Intre cei cari nădăjduesc întru dărâmarea actualului guvern, e și partidul d-lui prof. Iorga, zic partidul, fiindcă d. profesor, e atât de sigur de rezultatul acestei campanii încât pleacă în străinătate să-și țină cursurile anuale în Franța. Ceeace, bine înțeles, nu-l împiedică (cum niciodată, de altfel nu l'a împiedicat ceva) de a atinge cu un șfichiu pe alții, ca la Galați bunăoară.

In schimb partizanii, burghezi foarte calmi, sunt aprigi. Iată de pildă pe d. Cihodariu, mai mare peste cei mai mici : staroste de naționali, care mai are un singur dor. Citim după „Lupta".

„Am o singură dorință,—a încheiat d. Cihodariu — să ajung și eu să văd odată alegeri libere".

Confesiune cu atât mai duioasă, cu cât e mai sinceră, și credeți-mă *absolut* desinteresată.

•

Un fapt care a fost relevat de întreaga presă e isprava culturală a doamnei directoare (să-i zicem pe nume : d-na Iliescu) a orfelinatului din Galați. Acest orfelinat are prin regulament și cu inventar, o bibliotecă : bănuim, cu cărțile îmbrăcate și unele chiar cu file netăiate pentru a se păstra mai bine, totul strâns sub chee.

S'a întâmplat însă că un drac de copil (știți dumneavoastră, stimată doamnă : un copil de-al nimănui, tat-su mort cine știe prin ce văgăună de munte, cu arma în mână, copil rău, cu apucături urâte, pe care e păcat să-l mai educi) un drac de copil zic, a prins cine știe de unde vițiul cititului. Și văzând cărțile frumos rânduite sub chee, ispita a fost mai mare decât voința. A pus mâna și-a furat. A furat o carte.

Indignarea d-nei Torquemada Iliescu a fost groaznică. Și represiunea la fel. Cu cleștele scos din foc, a ars mâinile copilului, pe amândouă părțile.

Dacă nici asta n'o mai fi un exemplu, n'are ce mai fi. Neam de neamul lui Ștefan Grigore n'o să mai pună mâna pe carte. Și nici unul dintre cei 70 colegi ai lui.

D-na Torquemada Iliescu trebue de urgență trecută la casa culturei poporului, în serviciul propagnadei. Până una alta să i-se decearnă telegrafic Benemerenti clasa I, pentru învățământ. (Sau cum zic francezii : „palme").

•

Dela o vreme papagalii au ieșit la modă. Exact de când cu scandalul stupefiantelor. Și nu e vorba de clasicul papagal, care tinde să devină tricolor. Acesta ar vrea să se transforme în simbol, în anumite ținuturi ale țărei.

E clar că dacă n'o interveni comisia de specialiști a ministerului sănătății, vom ajunge să avem fiecare câte un exemplar din această frumoasă pasăre. Vom satisface așa dar deviza : „Fiecare cu papagalul lui".

Nu însă despre acest papagal e vorba, ci despre papagalul alb, în care culoarea nu arată o notă de inocență ci dinpotrivă. „Curentul" se obligă în romanul cu acest nume să arate taine pe care „Pașaportul negru" începuse a le da în vileag acum câțiva ani, când „Cuvântul" deabea gângurea.

In schimb „Biletele de papagal" nițeluș mai mari, ca format decât cele autentice și cu un cuprins, care nu prezice întotdeauna ceva nou, te stupefiază prin felul original de prezentare și de comercializare.

•

S'a remarcat că odată cu revenirea lui Iancovescu la teatru mic, în „Câinele care aduce" a revenit și publicul la acest teatru, care între timp se dusese să se amuze la Moritz al II-lea, la „Nostru".

Iancovescu și Câinele care aduce ! Numai câine nu e Puiu Iancovescu, (atunci i-ar zice Cuțu Iancovescu).

Admiratorii lui sunt însă unanimi să-l socotească drept un mare „porc de câine".

Tr. U. Badurul

Trebuna mea

Premiul „Niță Pitpalac“ la balul ziariștilor

Mai zilele trecute m'am făcut pară. Inti mi-am zis : nu cumva oi fi băut și eu stupidiant d'ăla și visez cai verzi pe pareți? Dar nu, că era negru pă alb în jurnal : cea-că unu, Ghiță Pitpalac, a fost la balu mascat al jurnaliștrilor și a câștigat un prem de dooj de kile dă vin.

Bă, care ești ăla d'ai câștigat și faci pă mortu ? Cum ai câștigat tu cu presoana mea, și nu mă atingi și pe mine macar cu o juma dân porție ?

Dar alta este chestia mai gravidă. Zici că ești Ghiță Pitpalac. Care Costache ? Că zic : cum poți să fii tu Pitpalac, dacă ești Ghiță ! Una la mână. P'ormă unu este Pitpalac peste tot pământu și ăsta sânt eu care mă 'scălesc Niță. Păi dacă sânt Niță, cum o să fiu Ghiță sau Tănase ?

Băiatule, ascultă ici-șa. Eu ăsta, pe dedesubt semnat, sânt famelist dar n'am decât pă Sita și spurcăciunile. N'am frate, n'am văr și nici nepot ori alt neam care să-i zică Pitpalac, fie el Ghiță sau Alviță. Pe mine mă știe tot pământu din Paris, turnu Ifel și Domnu dân Milan pă care m'am suit cu Sita (știi că înti zicea că să se sue numai dânsa). Eu, care va să zică, am vorbit cu Președintu de este Rege în Paris, iar cu domnu Musulin m'am ținut dă curea în gară la Milan de mi-a ieșit ca să ne conducă cu Sita și cu Musulina, de vorbea cu dumneaei ce modă este mai în corandir la Pachet (Paquin) de pe Riudălapé.

Dar ce să mai vorbim să n'adormim. Știe tot terestu care a citit cartea compusă de mine ce este Pitpalac și ce este Niță.

Or dacă știe, ce te vârâși, mă băiatule, ca să mă dai de necaz acusica ? Cum ai luat tu prem sticle dă vin și nu te gândișî că eu n'am mierlit și dacă n'am răposat, mi-e și mie sete ?

Dar știu cum a fost tărășenia. Este ochiosul ăla de Emil Ciuceanu, secretar de jurnaliștri. Mahăr, dat naibi și cu hrana 'n bani, ce și-a zis el? Cum o să câștige un rumân cevaș dacă pe rumân 'îl chiamă Lache sau Petrache? Ia să-i eu lu ăst Pitpalac că-l știe și Norocu. Și cum a zis, i-a și pus Dum nezeu mâna în cap : hopa, lada cu sticle de vin !

Păi toate bune, dar vorba ăluia : are Chira socoteală — și acu vine răfuiala. Bă, îmi trimiți sticlele dă vin pă adreasa mea în Tirchilești, ori îți fac nuntă în cap ? Bă, eu nu sunt dus la beserecă, dar îți rădic... Ascultă frati-miu, eu nu te dau în judecată ca să-ți cer daune de dăspăgubire — că eu la avucați și la doftori nu dau să mănânce o pâinișoară. Dar băețașule, mă aranjez cu matale *pertu*. Iți fac misaj și te mângai pe costițe de nu știi cu ce te minajez : cu mână de împărătească sau cu unt dă migdale ? Că misaju ăsta te cocoșează, așa e de aligant ; dar asta n'are afacire.

P'ormă, la dovlete, adică la itaj, îți fac o cărare cu șicu dela baston, de poate să ai și abuz în casă. Că freza asta la moalele baniței poate să te achite, iarăș : ce-are afacire ?

Și 'n cazu dinti și în cazu de-al doilea, nici o pagubă : eu câștig sticlele de vin iar matale nu dai nimic din pungă, fiindcă zic că oi fi aflat : de când s'a iventat Scrimatoru, nu mai un chef are creștinu : să dea ortu popii, că nu mai plătește nici pă Costescu, nici groapă.

Alaboner, ne-am înțeles cu vorbă bună : zic, ori îmi trimiți sticlele cu vin dela bal fiindcă nu ești matale ăsta care sânt eu de-mi zice Niță Pitpalac, ori te pocesc — când nu te-oi achita.

Firștenzi ?

Niță Pitpalac

p. conf. **Costache Glumici**

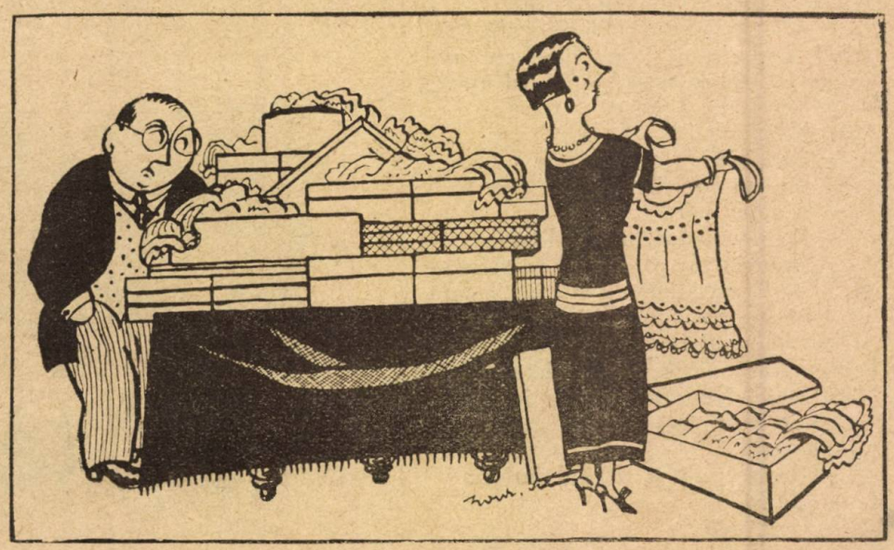

— *Te-ai gândit și la cămășile mele.*
— *Da, dar la rayonul de linjerie bărbătească, nu era nimic interesant.*

Le Rire

Tândală se însoară

— Mamă, hăi ! Eu am fost la fata ceea ! spunea mamei sale un flăcău, care avea gând de însurătoare.

— Ş'apoi, măi ?

— Incă am fost !

— Şi vrei s'o iei, măi ?

— O iau !

Şi cum obiceiul era p'atunci că întâi aduceai lucrurile miresii şi pe urmă trebuia să-ţi aduci, la părinţi, şi fata, flăcăul zise iar :

— Mamă, hăi !

— Ce-i, măi ?

— Şi'apoi măi !

— Mi-a dat s'aduc un ac.

— Şi unde l-ai pus ?

— L-am pus în carul cu fân.

— Bată-te Dumnezeu să te bată, prostule ! De acum n'ai să-l mai găseşti ! Trebuia să-l pui în pălărie şi acum îl aveai ! Ai auzit ?...

— După câtva timp.

— Mamă, hăi !

— Ce-i, măi ?

— Eu am fost iar la fata ceea !

— Şi ce-ai adus ?

— N'am adus nimica... Mi-a dat proasta o batistă şi am pus-o pe pălărie, cum mi-ai spus... Şi nu vezi ce vânt e ? Mi-a luat-o şi mi-a mânat-o până 'n iaz...

— Bătu-te-ar toaca, tontule ! Trebuia s'o pui binişor în brâu şi s'o fi adus acasă ! Auzi ?...

Nu trecu mult timp şi flăcăul iar :

— Mamă, hăi !

— Ce-i, măi ?

— Eu am fost la fata ceea.

— Şi apoi ?

— S'o bată focul, proasta ! Mi-a dat să aduc cânele — şi uite cum mi-a rupt cămaşa jigodia, că l-am pus cu labele 'n brâu, cum mi-ai spus !

— Of, ieşi-ţi-ar ochii pe ceafă, tontule ! Trebuia să-l legi bine cu lanţ de gât şi să-l fi adus ! Auzi ori nu ?...

Şi iarăşi după puţină vreme :

— Mamă, hăi !

— Ce-i, măi ?

— Eu am fost iar la fata ceea !

— Şi'apoi, măi ?

— Iacă, nu vezi, aduc slănina...

— Mânca-te-ar otrava să te mănânce ! D'apoi să aduci tu slănina legată cu lanţ, prostănacule ? Aşa-i că ai stricat slănina, târând-o prin praf ?

Invaţă-te minte, măi băiete ; altădată să iei frumuşel slănina în spinare, şi să nu-ţi faci râs din muncă şi din hrană !...

Nu trecu mult şi flăcăul iarăşi :

— Mamă, hăi !

— Ce-i, măi ?

— Iacă, am fost iar la fata ceea !

— Şi ce-ai adus ?

— Vaca... Bate-o focul, că grea-i, mamă ! Era să mă deşele. Noroc că-i slabă... Şi nu voia să se suie în spinare... Până s'o ridic, mi-a eşit sufletul...

— Bătu-te-ar urgia Tatălui, să te bată ! Mai bine nu te mai făceam ! D'apoi aşa ? Să duci tu vaca în spinare ?

— Cum mi-ai spus, mamă !...

— Trebuia s'o legi frumuşel de coarne c'un curmei şi s'o fi adus frumuşel la iesle... Ce ? Era mare lucru? Prinde şi tu minte, măi băete !

Mai trecu o zi.

— Mamă, hăi !

— Ce-i, măi !

— Eu am fost iar la fata ceea !

— Ei, şi ?

— Iacă, am adus-o şi pe dânsa...

— Şi unde-i măi ? De ce n'o aduci în casă ?

— Apoi... am legat-o frumuşel la iesle... Nu mi-ai spus ca s'o leg c'un curmei şi s'o aduc ? Da nu se da, haramu s'o leg de cozi, şi cu mare greu am legat-o... I-am dat şi o leacă de fânişor...

— Şi şade la iesle, dragul mamii ?

— Şade...

— Apoi se vede că vă potriviţi, dragul meu. Alta nici nu-ţi trebuia !

— De, mamă ! Lume proastă ! zise Tândală.

P. B. M.

Indes căciula

Când eram mic tata mi-a zis :
— Tu vei fi om fără pereche
Şi-ai să trăeşti ca'n Paradis
De'ndeşi căciula pe... ureche !

Apu dreptate dânsul.. că..,
Mă ung toţi ca pe o.. tiţeche
Nimini n'o ştie... pentru că...
Indes căciula pe ureche !

Când la biurou şeful îmi spune :
— Eşti leneş fără de pereche
Eu ştiu că nu-i în toane bune
Şi 'ndes căciula pe ureche !

De nevestica îmi tot zice :
N'am murături, nu am cureche
—Aşteaptă-i zic,—poate-o să.. pice..
Şi-ndes căciula pe ureche !

De'n casă-mi vine-un cunoscut
Indiferent.. Camil... Averche
Şi-mi cere bani cu împrumut...
Indeş căciula pe ureche !

La Mimmy într'o seară eu
M'am dus mânat par'că de streche
Dar constantând că e cu altul
Indes.. căciula pe ureche !

B. Y. Li

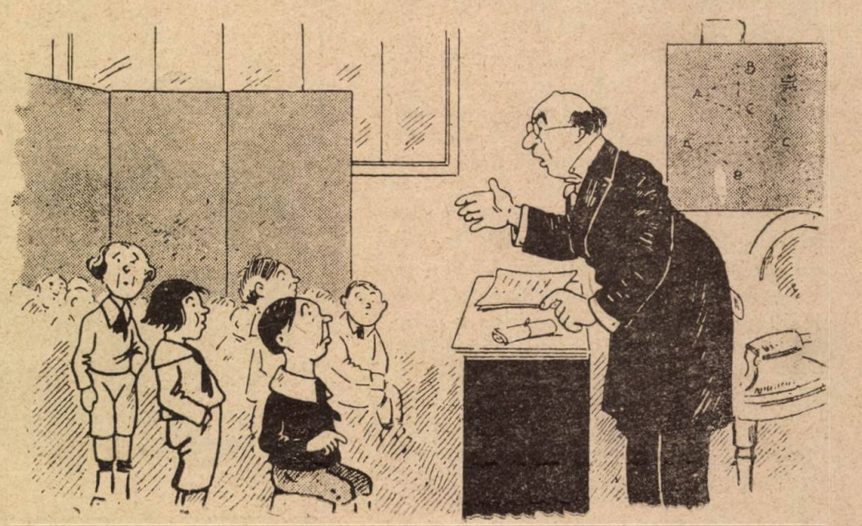

Profesorul. — *Aş fi voit să vă fac o demonstraţie asupra oului lui Columb ; dar cu scumpetea de acum a oulelor nu mai e posibil. Să aduceţi care aveţi pe acasă un ou de lemn !..*

Vedeți tânărul acela care înaintează încet cu capul în jos și cu un aer gânditor? E Nică Tuturescu. E a patra oară de la începutul lunei când se duce la unchiul lui să-i ceară bani.

Jocul de cărți e de vină. Nică a pierdut aseară o sumă rotunjoară din care n'are nici pe sfert în buzunar. N'ar vrea să fie afișat la cerc și nevoit să se sinucidă din cauza unei datorii de onoare.

Și de aceea s'a hotărît să apeleze din nou la unchiul și nașul său, bogatul Tuturescu.

Încurajându-se singur, Nică sună la ușa casei unchiului său. Feciorul îl introduse, băiatul trebue să fie puțin ghicitor. Numai după felul cum zise lui Nică: „Poftiți! Poftiți, domnule Nică... Domnul o să fie încântat să vă vadă!" Nică ar fi jurat că motivul vizitei lui îi e cunoscut.

Ei! și unchiul trebue să fie ghicitor.

Puse capăt însă primelor gentilețe ale nepotului pentru a-i spune:

— Tu, nepoate, vrei iar bani! Dar ți-am spus Joia trecută. S'a sfârșit! Nu-ți mai dau nimic.

Nică nu se descurajează: Nu-și aduce aminte ca unchiul să fi primit altfel o cerere de bani.

Deci Nică nu se turbură și-și povestește mica întâmplare: A jucat, a pierdut, trebue să plătească... dar e ultima dată!

— Nepoate, începe unchiul...

Asta, este dojana obișnuită.

Nică o știe pe dinafară. Își ia o atitudine cuvenită, apleacă capul și... se gândește la altceva!

Unchiul vorbește, vorbește.... și deodată Nică observă că nu e dojana obișnuită. Neliniștit, ridică capul și începe să asculte de-adevărat:

— Asta nu mai poate dura, conchide unchiul. Am prevenit pe mătușa ta. Te-așteaptă; ai să-mi faci plăcerea să iei mâine seară trenul... sunt sigur că sora mea o să-ți găsească femeia care-ți trebue. Așa, ne-am înțeles. Nu-ți plătesc datoria decât cu condiția asta!

Ce? Să ia mâine seară trenul pentru Găești? Ca să se însoare cu cine știe ce provincială înapoiată?

Nică se clatină sub lovitură:

— E o glumă, unchiule!

— Nu! Nu plătesc decât dacă pleci mâine!

Și o să facă cum a zis, unchiul Tuturescu. Trebue să aleagă sau dezonoarea sau căsătoria....

Dar Nică e om care știe să scape din încurcătură.

— Ascultă, unchiule, nu pot să plec la Găești... nu pot să plec să-mi caut o logodnică. Am deja una!

De data asta, unchiul Tuturescu nu știa ce să mai creadă.

— Ai o logodnică, exclamă el, și nu mi-ai spus nimic? Mie, unchiul tău?

— Nu îndrăzniam...

— Du-te de o adă îndată!

Acum Nică e în stradă mai gânditor ca înainte. Adineaori îi trebuiau bani, și acum îi trebue logodnică...

Și îndată!

Dar ce adică? un om se logodește așa într'un minut? Și totuși... Nică examinează toate fetele pe cari le întâlnește în drum cu pofta de a le întreba:

— Domnișoară, te rog... vrei să fii logodnica mea?

Dar nu, i-ar râde toate în nas!

Oh! o idee... Alergând Nică ajunge acasă la el și pătrunde în camera proprietăresei:

— Doamnă, vrei să-mi acorzi mâna ficei d-tale...

De uimire, sărmana femeie a devenit ca turta de ceară.

Atunci Nică explică: trebue numai să înșele pe unchiul lui. Totul o să se facă cât mai discret: Proprietăreasa și cu fica ei, d-ra Angela, vor regăsi pe Nică înaintea locuinței unchiului lui... După douăzeci de minute, ele vor fi libere și el, Nică, se angajează să plătească regește acest serviciu...

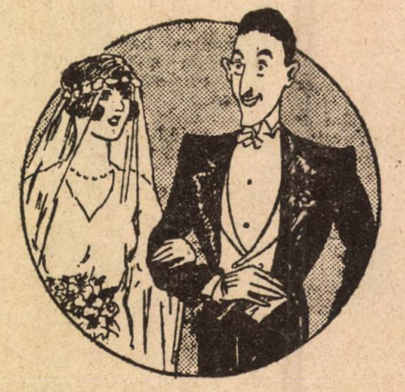

— Ne-am înțeles, acceptă proprietăreasa. Viața e așa de grea.

Și la două după amiază, toți trei sosesc la unchiul Tuturescu.

Lui Nică îi e cam teamă.

Prima crematizare

Mai zilele trecute, Crematorul,
Scria 'n ziare, că făcu safteaua;
Fără să mai anunțe de-astă dată
Pe capul cărui mort căzu beleaua.

Numai atât a scris, că de 'ncercare,
Au luat un ins aiurea din grămadă;
Nu v'alarmați, grămada dela Morga,
Iar nu din pietonii de pe stradă;

L'au pus pe bietul mort ca în tigae
Și l'au prăjit vre-o șeaizeci de minute
Făcându-l, transformat în scrum să
intre
In săculeț pe vrute, pe nevrute.

Au fost prezenți: Primari, Prefect și
doctori,
Veniți s'asiste la crematizare;
Un punct înfăptuit de primărie
Din vastu-i plan de sistematizare.

Doar niște popi făcură gălăgie
N'a fost o 'nmormântare productivă,
(N'au fost colaci, ulcele, nici pomnețe
Și nici măcar... merticul de colivă!)

Iorgu

Desigur, d-ra Angela e foarte prezentabilă ; are graţia înnăscută a românceі pe care cea mai mică eleganţă o face frumoasă, dar mama sa părea cam lipsită de distincţie...

Dar nu ! unchiul Tutunescu nici nu se gândeşte măcar un moment la înşelăciune.

E emoţionat până la lacrimi, îşi îmbrăţişează nepotul, îmbrăţişează pe d-ra Angela şi chiar pe mama ei.

Şi trage un carnet de cecuri şi regeşte dublează suma cerută de Nică. Însă seara, întorcându-se acasă, încântat de această zi excelentă, Nică primeşte următorul bilet de la unchiul său :

„Scumpul meu nepot, scrie Tutunescu, logodnica ta e delicioasă, dar tu eşti aşa de nehotărît încât eşti în stare să-ţi schimbi părerea până la nuntă :

De aceea am luat o precauţie. Am pus în testamentul meu, numele d-rei Angela, în loc de-al tău...

De acum ea e moştenitoarea mea. Cred că asta o să te facă să gândeşti dacă cumva ţi-ar veni pofta să strici logodna..."

Nică s'a gândit atât de bine încât s'a însurat cu d-ra Angela !

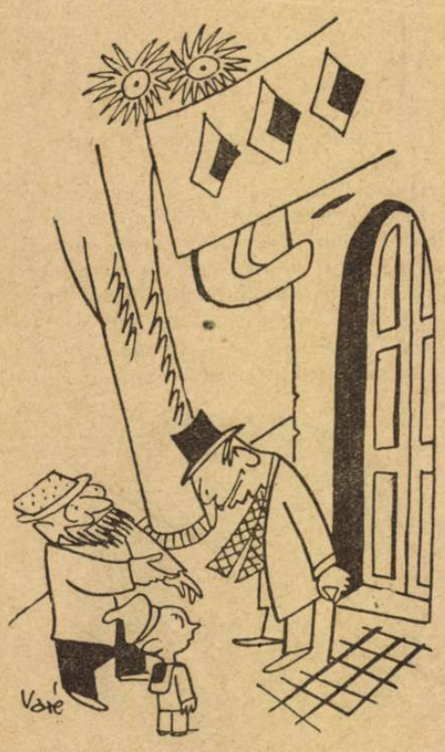

— *Al dumitale e, îngeraşul acesta de copil ?*

— *Da... Vă place ? Pot să vi-l dau dacă vreţi ; îmi faceţi plăcere dacă-l luaţi ?*

Le Rire

Fetele mahalalelor

Scrisorile Frusinii Pătrunjel

Didiniţo scumpa mea,

După cum ţ'am dat adăvăru'n biletu' alterior de-alanteri, am păţit ruşinea şi p'icia pi la Sibii, de-am plecat dila Omna băilor cu hai şi cu vânzoleală ca di la o nuntă de pă Câmpu Moşilor. Şi cum îţ' spui, că şi-acum pai'că-mi vâjie capu' de ruşinea ceam tras, am luat-o di la balta săratâ moroi şi vânătă-galbină ca scrumbia 'nfrinţită, înspre gară şi-am adăstat oţârişică pă piron păn'a venit trinu şi ţâşti ! ne-am suit în el. Ba 'ncă bietu' tata a plătit bileturile 'n vagon, cu amendă cu tot, — nici nu s'a mai uitat, a dat cât a cerut ăla cu chipiu roşu, — că 'icea că dacă, vorba aia, e bal, bal să fie 'ncailea. Da' nici n'am mai dat p'în Sibii de frică că ne-om înţâlni cu f'unu d'ei de ne dedeseră chiot la băi ; dor ne-am dat jos în gara Sibiilor, am luat pârdalnicele de bagajuri, a scos tata bileturi până la Călimăneşti, a dat, fă,— atunci l-am văzut şi io pă tata filotim, — la neşte sârvitori din gară bagjiş cu pumnu' şi care ne-a cărat carabalâcu 'n trin.

Ş'apăi la urma urmii am pornit îndăraptu, cum zic ungurenii dinlăuntru, să ne scoborîm pă Olt în jos la Rumânia veche... Fă şi de ce veneam încoa, pai'că-mi venea inima la loc, că să sclintise, săraca, din zgăul ei, p'in străinătăţurile estea...

Eeee, şi de ce vuvuia, draga mea, dihania asta de balaure cu noi în burta lui, — ştii îţi scriu aşa pă poezie despre trin ; ce năibii, io zic că-i pricepe tu ceva botanică, — pă albia Oltului, dę-aia să 'ntuneca ceriu peste noi şi să 'nora şi să'nfrigoşa. Mă zgâiam, dragă pretină, pă geamu' cumpantrimentului şi vedeam Oltu tulbure ca ciucalata şi fierbea ca o căldare de săpun, cu clăbuci şi pai'că să lua la 'ntrecere cu trinu' pintre munţi la vale. Oleoleoleoleo, păi să vezi tu p'icea muntele, că e de-atinge ceriu' cu creştetu' şi mai şi... Apăi steiu' e tăiat drept în sus şi pai'că să-ţi cază 'n cap ditai stâncili crăpate din spinarea muntelui şi cu brajii ca lumânarea înfipţi ca undrelili pă toate despicăturile, — cum or fi, neiculiţă, agăţaţi pă cremenea aia cu rădăcinile, de nu-i doboară vânturile jos, e minune mare !... Fă şi Oltu', fă, sireacu', ce să zbate el şi urlă de-l găsesc bătăile p'in zgrunţuroşenia albii lui încolăcite ca o rusoaică, cu şalvari acaju, la un balet pă coperişu' comediei... Şi să mai năzăre une-ori o şuşea miiică şi 'ngustă şi albă-aşă, ca un brâu de dimie aba, care să ţine pai'că de noi să ne măsoare drumul. Iar bălaurele trece când colo, când dincolo pă poduri de fier şi hurue-atunci mai năbuşit o târişică de pai'c'ar avea vată su' vargoane. Să 'ncolăceşte şi dăi şi dăi, când p'in tuneluri, de ne umple funinginea dila maşină, când de să şterge cu păretele de cremene al muntelui, când măi iasă şi el câte-o ţâră în câte-o despicătură mai lărguliţă,— şi mereu l-încarcă maşiniştrii cu ba cu lemne, ba cu cărbuni, ba cu apă, pin stăţii, — de, ca bou, dacă nu-i dai de mâncare şi de beutură, nu te duce..

Ai mici, şi mama şi tata, adurmisă... Nici habar n'aveau dânşii că trecem p'in creerul Carpaţilor, cum trece, cârtiţa pintr'un muşuroi... Ce e omu', fa, ba că te-ai zice ! Aluneci într'o fugă p'intre oţalele muntelui de granet — după cum spune'n carte — cu trinu' ăsta, cum ar aluneca o şuvelniţă printre urzitura pânzii răşchiratâ de iţe, când le tragi de ponojii cu picioarele...

Da' ietăăăă, din una'n alta ajunsărăm şi la Jibleaaaa.... Eeee, să vedem acuşica ce-o mai fi şi p'eci.

Hai că-ţi mai scriu io.

O revoar et mersi cu bine şi n'am cuvinte.

A ta
Frusinica Pătrunjelu

p. conf. **Armin**

Feciorul.—*Conaşul nu primeşte azi.*
Cerşetorul. — *Nici nu e nevoe* să primească. *Prefer* să dea !

Le Rive

ARBITRUL

— Mi-a făcut cu ochiul..
— Te'nșeli. Mie mi-a făcut.

— Ție! Ai haz. S'a uitat la părul tău ăla nețesălatu.
— Uite-te la mucoasa care crede că toți bărbații se uită la ea!

Ah! mizerabila!
Ah! ordinara!

Poftim! A plecat cu aia care era în față.

— In sfârșit, domnule, pe care o preferi dintre amândouă?

Le Sourire

S'A VORBIT

cuplet din revista „Hop, Hop, Hop"

Când foc nu faci se înțelege,
Nici fum nu are ce eși ;
Cum nici nimic nu se aude,
Pân' nu te 'ncumeți a vorbi.
Dar însă, cum ai și vorbit,
Imediat s'a auzit.

Pe Mihai Bravu, de sfânt Gheorghe,
Am paisprezece ani de stat ;
Și cum a fost pe-atunci șoseaua,
Aproape tot așa a stat.
Primarii, multe au... vorbit,
Iar noi pe toți i-am auzit.

Stăm noaptea făr' de felinare,
(Chiar dacă sunt vre-o trei, nu ard)
Și doar nu suntem la Cățelu,
Ci la doi pași de bulevard.
Și de-asta cât nu s'a vorbit
Dar nimeni nu a auzit.

Campania de răsturnare
Naționalii o 'nțețesc
Și pentru-aceasta pe 'ntrecute
Limbuțele își oțelesc.
La întruniri au tot vorbit,
Dar țara... nu i-a auzit,

Nevasta mi-a făcut ascară
Un mic scandal, că 'ntârziez
Și că pe lângă aperit ve,
Mai pot și-alt fel să devier
Dar drept să spun, ea a vorbit,
Și cam tot ea a auzit.

Să îi mărească Statul leafa,
Ar vrea orice funcționar,
Dar domnu' ministru de finanțe
Nu-i tare în dicționar :
Așa c'odată a vorbit,
De-atunci nu s'a mai auzit.

Normalizare, eftenire
Atât de vajnic anunțate?
Despre procese de răspunderi
Cu tot alaiul trâmbițate
Nimic nu s'a mai auzit
Destul c'odată... s'a vorbit !

Ciupac

Intre Rudy și Malec

— Uite-l pe Rudy ! exclamă una dintre cele două fete cu rochițe transparente până deasupra genunchilor și care la braț, își făceau loc ca șopârlele prin mulțimea compactă ieșită la plimbare pe calea Victoriei. Mă întorsei satisfăcut. Nu mă înșelasem. Rudy al lor, era un tip pe care-l întâlneam relativ destul de des, și la care mă impresionasc silința de a-și lua masca lui Rudolf Valentino.

Era un băiat înalt, slăbuț, cu capul parcă turtit între două formidabile palme aplicate pe obraji. Din profil aducea e drept, cu răposatul actor de cinematograf, mai ales că își lăsase și perciunii lungi înaintea urechilor. Din față nasul îi era strâmb iar ochii pe care căuta să și-i țină jumătate închiși ca ai langurosului prim amorez defunct, îl arătau mai mult ca după somn. Era elegant : hainele, îi veneau turnate. Batista de mătase era băgată în buzunarul de la piept, taman atâta cât să nu cadă toată afară.

Altădată, dimineața, îl întâlneam deghizat în student. Purta, pusă la o parte, o șapcă de culoarea vișinei putrede, cu fir și o insignă misterioasă. Haina scurtă, nițel sub șale ; pantalonii bleu natier, bois de rose și creme, îi schimba zilnic. Avea deci toate semnele unui băiat sărac, care nu mănâncă seara pentru a economisi banii dar cu care își cumpăra pantofi de antilopă albă cu lac de 2500 lei perechea, pe care îi încălța în piciorul murdar de praful de pe dușumeaua casei unde umblă descălțat, neavând cu ce să-și ia o pereche de papuci.

Mă oprii și-l lăsai să treacă înainte. Îl admiram cum își purta asemănarea, făcând pe indiferentul și așteptând să fie remarcat. Prin colțul ochilor oblici, cu ploapele de deasupra umflate, spiona pe cei din prejur.

Dar, cum e de regulă, tragedia nu întârzie să se producă. Sufletul lui plutea dar picioarele îl legau pe pământ. Și conflictul dintre vis și realitate, dintre ideal și fapt se produse cu ocazia unei pietre din caldarâm. Căderea a fost vijelioasă și artistică. L'am văzut la pământ cu fața în jos, cu pioarele în V și cu mâinile în T. Iar când s'a ridicat cu șezutul în sus, numai era de loc Valentino. Era Malec. Dar n'are face : și Malec e bine !

Turandot

Cugetări... de-ale altora

Dragostea nu se poate exprima prin cuvinte : căsătoria, însă, se exprimă întotdeauna prin cifre.

□

Femeia nu te iubește niciodată pentru ceeace ești, ci pentru ceeace „crede" că va putea face din tine.

□

Cartea dragostei o citesc femeile până la cea din urmă pagină...

□

O femeie, mai degrabă te iartă dacă-i spui că are caracter urât, decât să-i spui că are chip urât

□

Femeia în vârstă și fata tânără, se aseamănă într'un punct și anume : amândouă simt puternic nevoia de a iubi, fără să știe pe cine.

□

Fetele te roagă mai des să le explici ceeace știu și înțeleg bine, de cât ceeace nu știu.

□

Pentru o femeie, orice bărbat... afară numai de acela pe care nu-l mai iubește.

□

Fetelor le plac bărbații cu.. experiență... femeilor le plac de obicei novicii în materie de dragoste.

□

Briliantele sunt adeseori pietrele fundamentale pe cari femeile își clădesc fericirea.

□

Fatalitate !

Ce ți-e cu femeile astea ! O sută de ani trebuie să trăiești până să le cunoști... și atuncea nu-ți mai folosește la nimic.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII

— Mamă, Toto și cu mine am hotărît să ne însurăm...
— Bine, dar trebue să mai așteptați vre-o 12—13 ani.
— Nu e nimic... Tocmai bine găsim casă până atuncia...

Poşta în încurcătură

Se spune că acum trei zile, un tânăr maharadjah din ţara Moabului, trecând prin Bucureşti în voiaj de agrement, atât prin însuşirile sale fizice originale cât prin şi mai originala circonferinţă a pungii, a făcut adevărate ravagii catastrofale în rândurile demimondenelor noastre.

Ochi dulci, galeşi şi rugători i'au urmărit leneşile mişcări din factonul său, de unde arunca zâmbete de graţii celor ce-l ovaţionau, în timp ce Fatmé şi Azyadé fără a se sinchisi, cu vălul transparent pe ochii melancolizaţi de haşiş, îi sărutau tălpile...

Bine nu ajunsese cu suita la porţile Bucureştilor, dar în visul tuturor ajunsese numai decât : buze de coral îi murmurau în somn numele ; gene arcuite îi păstrau imaginea; sâni de carmin tremurau spărgând rebeli mătasa cămăşii ; braţe cărnoase se agitau voind, par'că, să-l cuprindă ; unghii sfâşiau isteric atlazul perinilor moi...

La Capşa, la Terasă, la jour-fix-uri, la five-o'clock-uri, pe foyer-ul şi antractele teatrelor, obiectul discuţiunilor era maharadjahul.

Curtuazia sa se dovedise a fi deopotrivă faţă de toate reprezentantele sexului slab cari-au făcut exces de modă, exibând cele mai frumoase şi scurte rochiţe, în ziua în care maharadjahul le monocla şi trecea în revistă pe Calea Victoriei. Pe care, dar, ar fi preferat el ?

De aci îngrijorările, of-urile, ah-urile şi fantezia topită în misterele Orientului, în dansurile la lună, în minarete cu meterezuri şi şalvari largi de catifea albastră !

Exact la trei zile după plecarea invidiatului nabab, factorul poştal Ion Gâscă, eşind în cursa II-a din oficiu, holbă ochii de boatec pe un pliq roz, în timp ce un parfum penetrant îi gâdila nările de „valet de coeur" sau „majordom sentimental".

Pe plicul văduv de orice adresă, scria : *Celei mai frumoase femei din Bucureşti.*

Vă închipuiţi în ce dilemă se afla poştarul !

Făcu un pas la dreapta s'o ia în susul Victoriei spre faimoasa Miţa Pedalista, dar se opri când îşi aminti că aceasta eşise de mult din uz, ramolindu-se de tot. Făcu la stânga şi iar cugetă : dac'ar duce-o artistei dela „Moulin Rouge" care i-a păpat două sute într'o noapte numai pe fisticuri?

Iarăşi stopă.

Un moment se bătu cu mâna la tâmple luminat : dac'ar duce-o d-nei Cuţit? Dar dactilografa dela finanţe ce-are ?

Porni grăbit spre dânsa, însă pe la jumătatea drumului iar se opri : dacă scrisoarea servea de drept alteia ?

Şi pentru prima oară Ion Gâscă descoperi că-i prost...

Aceasta, însă, nu-l împiedeca să nu-şi facă datoria. Glonţ, urcă scările hotelului „Continental" unde se aciuase apetisanta franţuzoaică Germaine London şi bătu discret la uşa camerei cu No. 32.

Dânsa era în pat şi, desigur, şi'n neglijeu aşa că-l pofti de-acolo, după ce el adăogase dulce : poştaaa...

Ion Gâscă intră, îşi aruncă ochii spre buduar şi văzând-o ciufulită şi nefardată — după un chef monstru la tunel — bolborosi eşind cu spatele :

— Scuzaţi, am greşit adresa !

Greşind astfel adresa, eroul nostru, cutreeră toată elita bucureşteană, fără să poată găsi pe cea mai frumoasă femeie

Cui, dar, trebuia dusă ?

Doamne şi domnişoare îi defilaseră în lunga-i carieră înaintea ochilor şi totuşi în nici una nu putea să găsească desăvârşirea gustului său, singurul care trebuia să decidă.

Odihnindu-se pe muşchiul unei pietre din B-dul Basarab unde se dusese la actriţa Margot Fromage, (pe vremuri Mariţa Brânză), se întreba exasperat cam cum ar trebui să fie o femeie frumoasă ? Să aibe ochii negrii, nasul aquilin, sânii micuţi, picioruşul cambat, să fie tunsă şi numai în faţă să aibă un smoc de păr iar când merge pe stradă să dea din... cap. Apoi aceasta-i madam Pitpalac ! Amintindu-şi de bastonul soţului, însă, iar se întunecă.

Paraponisit, găsi că nimic nu-i mai rezonabil decât s'o dea seara dirigintelui în debut, sau s'o svârle pe apa Dâmboviţei.

Dirigintele râse de plin de încurcătura în care se afla subalternul său şi a doua zi afişă la oficiu o publicaţiune — care fu reprodusă de toate ziarele — prin care făcea cunoscut plicul miraculos.

Atât a trebuit !

Abia uitaseră puţin de maharadjahul original în frumuseţe, de fatmele şi azyadele cari dansau din pântec şi aceasta venea să le tulbure iar.

— Să ştiţi că scrisoarea e adresată de maharadjah, care n'a ştiut numele femeiei pe care pusese ochii, exclamă Mimmy, aruncând ziarul şi fugind în faţa oglinzii care îi arătă cât de departe e de realitate.

De prin toate colţurile oraşului, inclusiv Crucea de piatră, Gropile lui Ouatu, Dealul Spirei, Marmizonul, asaltară pe bietul diriginte.

Deverul făcut în ziua aceia de manufacturiştii de mătăsuri, de parfumerii şi droguerii la pudra şi roujurile vândute, a întrecut orice închipuire.

După diriginte, cea mai frumoasă femeie, trebuia să fie altfel. Să aibă ochii albaştrii, s'o cheme Marya sau Mira, să fie poloneză, şi să aibă podoaba capilară neîncărunţită.

Natural, că nu găsi exemplarul a-

— *A, a ! uite pe Ionescu.*
— *Taci din gură, zevzecule !... Călătorim incognito.*

Le Rire

cesta în marea de capete ce se îndesa să pună mâna pe năzdrăvanul plic şi astfel şi pe maharadjah.

După o matură chibzuire şi pentru a împăca pe toate, dirigintele, svârli plicul tuturor. Inevitabila încăerare, cu pălării şi haine rupte, cu injurii, cu ţipete şi scuipături, sosi. Care-mai de-care găsea că are drepturi asupra plicului, care ajunsese sărmanul să nu se mai recunoască pe el însuşi.

Ion Gâscă, urmărea cu o vădită curiozitate acest adevărat „Vad al Muierilor".

Dă Dumnezeu şi numai ce se repede una înaltă cât turnul Chindiei, cu o forţă muşchiulară desvoltată pe spinarea vre'unui nenorocit de bărbat şi haţ plicul.

Vanitatea şi orgoliul mugea în toate, mai ales că învingătoarea fugi sus pe scări.

Abandonară lupta numai cu condiţiunea ca plicul să fie rupt şi vestit tare conţinutul său.

Scrâşnete de dinţi, speranţe puse în maharadjah spulberate şi leşinuri din partea celor mai sensitive.

Se mai spune că serviciul sanîtar avu mult de lucru acolo.

Numai Ion Gâscă râdea scărpinându-se în cap, descoperind pentru prima oară că fuse deştept, nu prost, când cu mâna la inimă, posesoarea plicului, — trofeu, citi tare conţinutul care suna astfel :

„Spălaţi-vă lingeria cu sineala Smith !"

Don Joben. Brăila

SPORTURILE FEMENINE

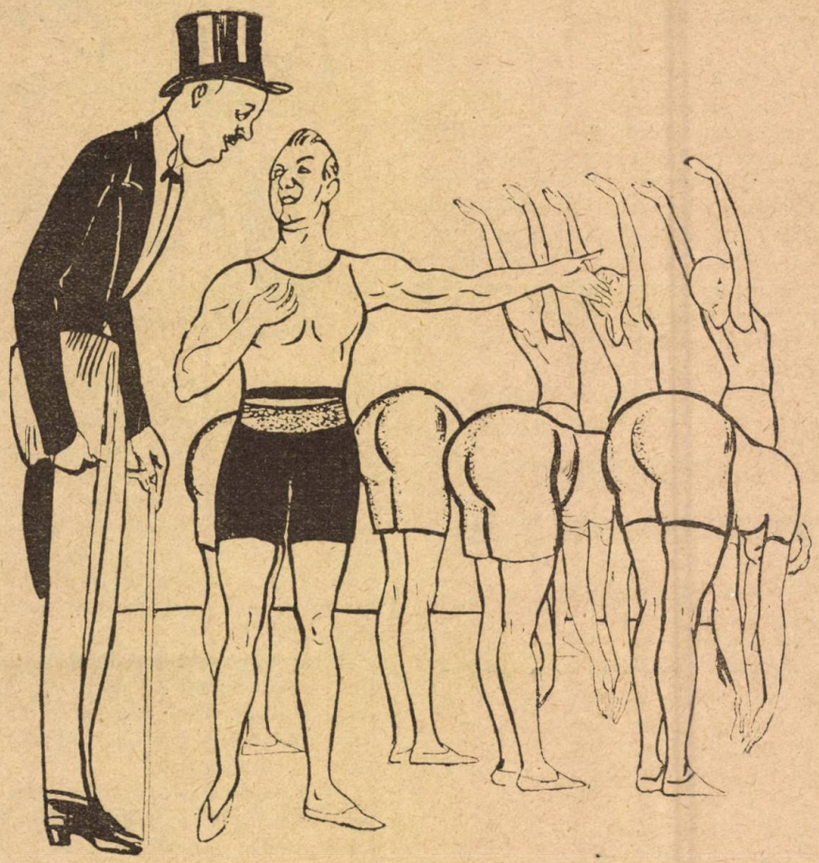

— Sunteţi prea sus, domnule ministru, pentru ca să puteţi vedea bine chestiunea, pe toate feţele !... Le Rire

Numărul

Prietenia între Costică şi Ionel se începu, ca şi prieteniile istorice, Pylade cu Oreste, printr'o întâlnire neaşteptată, printr'un elan sublim de devotament frăţesc.

Costică chefuise noaptea întreagă cu nişte prieteni pe care îi lăsase pe sub mese. Bine înţeles nici el nu mai avea noţiunea exactă a locului şi a timpului.

Acum urma o sinusoidă pe străzile liniştite, lipsite la această oră târzie, de trecători. In acest moment apăru la un colţ de stradă Ionel, vesel şi el ca dupe chef însă mai tare în balamale. Imediat zări pe Costică ce părea pierdut într'un vis stupid.

Atitudinea lui umilă şi poziţia lui verticală care mai bine zis era orizontală îl emoţionă şi încercă să-i vină în ajutor.

— Uite un nenorocit ! se gândi el, care a băut puţin mai mult ca de obicei. Asta nu-i o crimă. Sunt sigur că n'o să ajungă cu bine acasă.

Şi hotărît se apropie de el îi trecu mâna pe sub braţ şi-i spuse :

— Ştiu ce ţi s'a întâmplat ! Eşti chirchilit.

— Se poate răspunse Costică, dar ce vrei dela mine ? Am omorît pe tata, am omorît pe mama ?

— Nu. Tu ai băut prea mult şi nu mai poţi să te întorci acasă. Vreau să te ajut. Costică se uită la el cu mirare întrebându-se încă odată ce-o fi vrând dela el.

— Unde locuieşti, îl întrebă din nou Ionel fără să ia în seamă proasta primire ce i se făcuse.

— Nu mai ştiu.

— Pe aproape de grădina Icoanei?

— Nu...

— Pe strada Griviţei ?

— Nu...

— Pe la Obor

— Nu cred...

— Pe strada 11 Iunie, la parcul Carol ?

— Nu pot să-mi aduc aminte ţi-am mai spus-o

— Strada Fecioarei ?

— Sunt om însurat, ce nu ţi-e ruşine ?

Incepe cu com... com...

— Cum ?

— Com... com...

— Strada Cometa ?

— Da.

— In sfârşit ! Şi ce număr ?

— Ah ! asta e prea de tot. Toate numerile se aseamănă.

— Numărul 1 ?

— Nu !

— Numărul 2 ?

— Nu !

— Numărul 3 ?

— Nu !

Şi in felul acesta Ionel continuă să numere având grije în acelaş timp ca protejatul lui să nu-l facă să-şi piardă şi el echilibrul.

— Ascultă, spuse deodată Costică, trebue să recunosc că eşti un om de treabă... Ai vrut să-mi faci un serviciu aşa că nu trebuie să te obosesc prea mult. Mi-a venit în minte... Numărul 399.

Ionel fu emoţionat de această mărturisire sinceră şi în felul acesta rămaseră buni prieteni. Această prietenie ar fi durat desigur o veşnicie dacă într'o seară cei doi prieteni nu s'ar fi întâlnit, de astă dată Ionel beat turtă. Cum îl văzu, Costică se gândi să-i întoarcă serviciul, îl luă de braţ şi-l întrebă în ce stradă stă.

— Strada mi-o aduc aminte, strada

Romană, dar numărul e greu de spus.

— Numărul 1?
— Nu!
— Numărul 2?
— Nu!
— Numărul 3?
— Nu!

In tăcereea străzii pustii acest dialog răsuna ca o cadență sonoră.

La un moment dat Costică, se opri și lăsându-și de brat prietenul strigă:

— Ești un măgar! Nu-mi ești prieten. M'ai lăsat să număr până la 500 și strada nici n'are atâtea case. Nu vreau să te mai văd în ochi.

La auzul acestor cuvinte, Ionel se desmeteci puțin și articulă:

— Dragul meu nu te supăra, locuesc la un număr bis!

STUPEFIANTELE

Astăzi ca să fii la modă,
Cavaler și de bonton
Nu mai umbli ca pe vremuri
Cu parfum — odicolon.
Nu-ți mai trebue nici fleică
Nici vin bun nu se mai bea:
Ca să fii din lumea bună
Tragi la opium din lulea.

Bucureștii 'ntrec Pechingul
Și te crezi curat în China
Baza chefului o ține
Narghileaua și morfina
Iar în loc de țuică fiartă
Astă-zi când e-atâta ger
Cuconițele văd raiul
Într'o ceașcă cu eter.

Când eram copil, măseaua
Dacă mă durea vr'o dată
Nu mă mai duceam la doctor
Puneam cocaină 'n vată
Astăzi s'a întors măsura
Cocaina — *bună — rea*
Chiar și cei fără măsele
Tot o trage la măsea.

Insă eu păstrez tipicul
Care-l știu. Pe românește
Când oi trage-o oală-două
Să simt că mă încălzește.
Cu armonica la dreapta
Zicând „valsul dimineței"
Să mai trec pe la gagică
Și să scol din somn sticleții,

Iar în colț la Iancu Serea
Inc'un chil și-o fac de oaie:
Ori mă dreg și-o iau d'acapo,
Ori o termin c'o bătae.
Asta-i cheful, măi băete
Cu sudori și ferbințeală,
Nici tu prafuri, nici siringă:
Doar un poloboc și-o oală

Petrică-Focșani

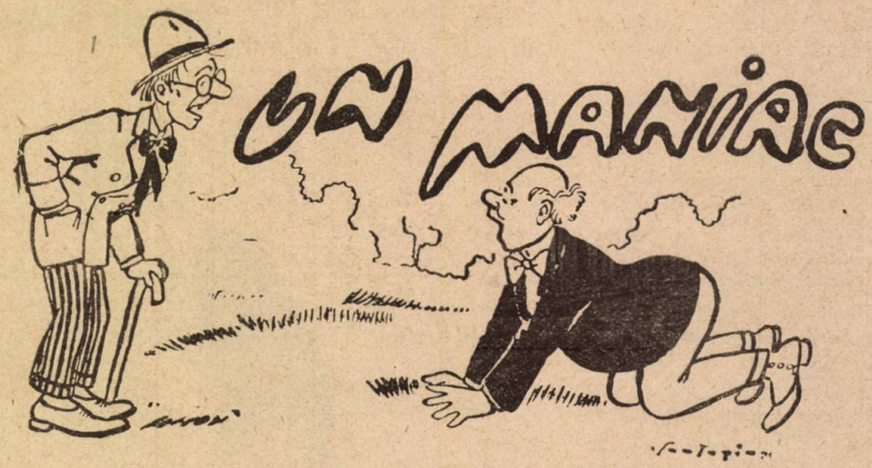

Pardon, domnule, spusei eu unui individ cărunt, față de care nu-mi recunoșteam nici o greșeală, dar care se plimba în patru labe pe iarba de curând tăiată dela șosea, ai pierdut din întâmplare vre un lucru; un ceas, o râșniță, un fierăstrău, sau numai un buton, și pot să-ți fiu util în cercetările d-tale?

Fără să-și schimbe bizara lui poziție, necunoscutul se mulțumi să întoarcă ușor capul pentru a mă învălui cu privirea unui om bolnav de friguri și-mi răspunse:

— Îți mulțumesc foarte mult de amabilitatea d-tale, domnule. Ce-am pierdut din nefericire este liniștea minții și nu e în puterea d-tale de-a mi-o reda.

„Da, domnule, continuă acest straniu personagiu care se hotărîse însfârșit să-și reia poziția verticală, astfel cum am onoarea să mă prezint: Ilarie Pelican, profesor diplomat de clax on, sunt urmărit necontenit de o ci-

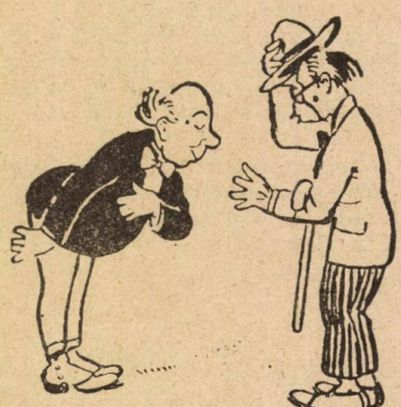

fră.. E numărul 4, domnule.

„Acest număr, de câțiva ani îmi inspiră gesturile, acțiunile mele și mă supun lui cu blândețe, fără să pot scăpa de acest chin.

Visam, ca mulți alții, să mă stabilesc la țară, să văd verdeața și să mă ocup de flori, ascultând flueratul mierlelor și cântecul privighietorilor...

Ei bine, împotriva acestei dorinți a mele, am închiriat un apartament tocmai la etajul al IV-lea, aici în București.

In trecere, îți atrag atenția că locuința mea e expusă celor patru puncte cardinale. Vara mor de căldură și iarna îngheț de frig!

Prieteni am foarte puțini, dar am putut aprecia sincerul devotament al acelor pe cari îi am și pot să afirm că s'ar face în patru pentru a-mi îndeplini o dorință.

In aritmetică, sunt de o știință extraordinară... Dacă ai vrea să mă crezi, pot să-ți spun sincer c'am uitat totul în afară de cele patru operațiuni.

Sunt un mic rentier a cărui avere consistă din patru mii de lei cu 4 la sută pe lună. Intre noi fie zis, e peste cap pentru gusturile mele modeste...

Fiindcă am primit în tinerețea mea o bună instrucție, în timpul liber chinuiesc muzele; dar să nu-mi ceri decât cuatrene cu versuri de câte patru picioare, încolo, nu merge.

„In muzică, dragă domnule, cred că-ți închipui că aceiași influență a cifrei 4 se simte în preferințele mele. Nu admit decât măsura de patru timpi. Am o slăbiciune pentru nota întreagă care valorează patru pătrimi, și bucățile cari îmi plac mai mult sunt cele cântate la patru mâini de către un cuadruman.

Acest ciudat individ devenia îngrijorător și deja găsisem o formulă de politeță pentru a-mi lua rămas bun dela el, dar omul pe care-l văzusem plimbându-se în patru labe nu înțelegea astfel, căci se agăță de reverul hainei mele, cu riscul de-al rupe și continuă:

„Ca desert, mănânc fără deosebire patru prăjituri. In regnul animal, nu admit, fără îndoială decât patrupedele; și din toți suveranii Franței, prefer pe Henric IV.

Pentru ca să-mi fac poftă de mâncare parcurg câte patru kilometri în fiecare zi și la patru după amiază

iau o gustare. Şi după ce mănânc cât patru, mă duc să fiu al patrulea partener la pocker, într'o cafenea din apropiere.

— Într'adevăr, crezui eu că trebue să-l aprob, e un chin groaznic.

Apoi încercând să mă scap de el, avui grija să adaug :

— Primeşte, te rog, condoleanţele mele, cele mai triste.

— Lasă-mă să termin ! strigă atât de infuriat d. Pelican, încât tot blestemând *in petto* stupida şi imprudenta mea intervenţie, găsii că-i mai cuminte să nu opun nici o rezistenţă.

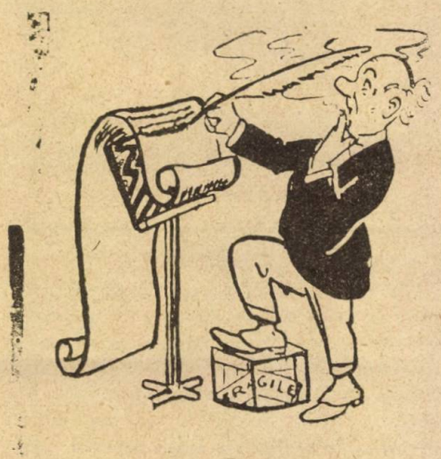

—La cazinoul dela Constanţa, acum patru ani, am pierdut patru mii de lei potând tot pe numărul patru şi a trebuit să mă reţiu pentru ca pierderea să nu se împătrească.

„Din serviciul militar nu-mi mai aduc aminte decât de marşurile în coloane de câte patru.

Pentru voiaj n'aşi şti să mă servesc decât de vehicule cu patru roţi. Tot urmărit de acest număr ştiu pe dinafară cei „Patru Evanghelişti" şi dacă mi-am permis lectura celor „Trei Muşchetari" e fiindcă socotind şi pe d'Artagnan sunt în realitate, patru.

Deodată, din tufişurile învecinate apăru patru indivizi semănând a nişte păzitori dintr'o casă de sănătate.

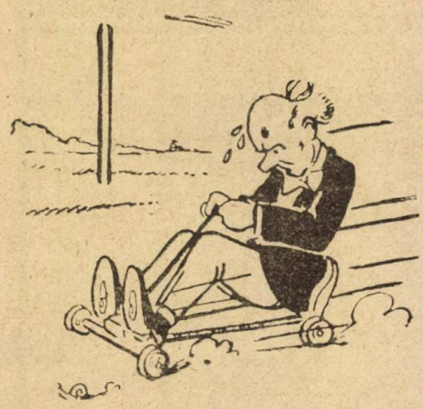

— Nenorocitul de mine ! urlă Pelican zărindu-i, aceşti patru călăi au descoperit refugiul meu ; nu-mi mai rămâne decât să le joc quadrilul fugii...

Zicând aceasta se hotărîse să-mi libereze reverul hainii, dar oamenii care-l căutau, cu toată fuga sa precipitată, erau mai iuţi, ca el. In câteva secunde îl ajunseră şi conduseră pe Pelican, profesor de claxou, la asilul de unde scăpase.

Sărmana victimă a cifrei 4 se zbătea făcând pe dracu în patru pentru a scăpa, şi-mi ziceam, privindu-l pe când se îndepărta, condus de paznicii săi :

— Cred că m'am învăţat minte să mai interviewez nebuni cari se distrează umblând în patru labe !

Teo.

Amour tzigane

— Romanţă în trei scrisori —

I

Ioano,

Nu prea ştiu io bine sa sgârii pa artie şi nici nu ma pricep la cuvinte, da' sa fie al dracului care minte da nu mi-ai sgariat tu inima d'ai facut-o rana vie.

D'atunci sara, când te legaseşi la cap cu tulpanu roşu şi bateai dân tamburea şi jucai aşa da bine dupa dibla lu Bulibaşa moşu — d'atunci mi s'a haprins şi păru'n cap după tine. Şi ham facut pun cuţit juramânt, cât m'o ţine tartoru-ăl mare pa pamânt, d'aşi şti ca ramân fara urechi şi fara nas, da' dă capu' tău sa nu mă las.

Da trei zile io n'am mai dormit şi noaptea pa rogojină m'am perpelit dă m'am tocit, tot gândindu-mă cât eşti tu de şucară, da focoasă şi drăcoasă.

Şi hacuma să'mi spui drept daca şi tu ma iubeşti şi vrei sa'mi fii nevastă, că haltfel zău, mă bat cu pumnu'n piept că hai dat da napastă cu mine. Sa nu te'ncerci sa ma duci cu praftorita, or cumva să'mi faci fermece cu oala sa dea peste mine vre-o boala, că mai iutea să te găsească pa tine ciuma.

Scrie'mi fa Ioano, balaoacheşo cu ochii negrii, mâncate-aşi, scrie lu neica un răvaş. Când ştii hacuma cât da tare te iubesc şi ca după tine mă sbat ca svârcolacii, nu mă lăsa să ma prapadesc. Sa'mi spui neted şi 'ntr'o vorbă da vrei sa mâncăm amândoi tot dântrun blid şi sa ne iubim toată viaţa — şi sara şi dimineaţa.

Sa'mi dai raspunsu în sicret, nu ca gherlanii, să ne afle toţi ţiganii. Dă biletu' pân Vasilică al lui Prună, care e tot dân sălaş cu mine, că hăstuia i-am dat eu o palmă bună să'mi aducă raspunsu' da la tine.

Al tău faraon, *Ion*

II

Ioane,

Când mi-ai scris tu mie, pesemne nu erai în toane, d'ai înşirat acolo aşa nesaratura. Pai bine mă, unde sa mai pomeneşte că aşa azi nici dracu nu ta mai iubeşte. Dacât, prostule, sa'mi fi trimes biletel, mai bine 'mi trimeteai un pachetel. Păi dân partea mea poţi şi să crapi, dacă nu'ţi dai cu ideia că'mi trebuie nişte cercei şi ciorapi.

Şi hafară d'asta, nepricopsit faraon, n'ai nici cravată nici palton. Păi cum vrei tu sa fii iubit aşa lăţos, soios, nebărberit şi negătit ? Când tu dân moşi-strămoşi n'ai purtat vr'odată piept tare şi galoşi. Cum ai vrea cu tine dragoste să port, când toată casa ta este un cort ?

Câştigu tău din nicovală, o ştii şi tu, nu e nici o scofală. Iar eu cărând târgueli la cocoane, cu coşu, de la piaţă, înţelegi tu mă Ioane, că n am duce vre'o pricopsită dă viaţă. Dar ai putea da dragostea mea să faci rost, dacă ai fi un pic mai puţin prost. Adică dacât pa rogojină dageaba să te parpaleşti, mai de folos e să te hânvârteşti, să te-apuci d'o meserie bună, care să te facă om într'o lună.

Aşa că, mă Ioane, începi degrabă şi'n loc să cauţi să mă sperii, or cu vorbe amuroase să „mă perii", apu-

Desenatorul furios. — *Afurisitule mi-ai vărsat cerneala peste iscăliturâ ; acuma cine o să mai ştie că desenul acesta e făcut de mine ?*

Pêle-Mêle

că-te cum îți spusei da treabă. Și când oi fi gătit frumos, gologănos, înpudrat și înparfonat, ca ciocoii nu ca slugoii, să vii la mine și sa ma tai dă nu te-oi stranporta în rai.

Ioana

III

Ioano,

Vorba aia : mi-am vândut cortu și mi-am schimbat portu. Dupa raspunsu tău mi-a parut dastul dă rău, da' m-am uitat la hainele mele rupte și nespălate și m'am gândit că ai dreptate.

Așa m'am dus la târg la un negustoran, dăși n'aveam un ban. M'a îmbrăcat negustoranu da sus și până jos cu haine, ghete, balton și palarie, tot ce-a avut în pravalie mai bun și mai frumos. La plată i-am dat una în chelie și m'am cărat pân dos.

Eram neras, m'am dus la bărbier. M'a tuns, m'a ras, m'a înpudrat ca p'un boier, mi-a dat și cu parfon în cap. La socoteală ca să scap, am spus că merg alături cu „o mie" să o schimb la băcănie — și dus am fost, dă par'că aveam motor. Pe înoptate am văzut cămăși, batiste, gulere, cravate, îngrămădite la o fereastră toate, de nu știu care negustor. Am spart atunci și am luat la repezeală (că'mi era frică de mardeală) tot ce-am văzut eu mai frumos ; și am plecat mai iute și foarte bucuros.

Am mers d'acolo la un han undeam mâncat și am dormit. La ziuă însă după bani când au venit, eu și plecasem că eram grăbit, așa că am ramas și-acolo neplatit.

M'am dus apoi ca un ciocoi în târg la un obor de oi. Și mă gândeam să nu fiu prost, să poți și tu să mă iubești, să fac și pentru tine rost dă toate hălea femeicești. Par'că vedeam ce dragoste nebună când oi putea să viu cu'n pachet mare'n mână și cu „biștari", cu țoale noi gatit, cum este bun creștinu da iubit.

Un geambaș gras dă două ori cât mine a scos dă la surtuc un portofel așa de gros, că'mi ramasese'n fine și inima și sufletu la el. M'am dat lângă rumân la îmbulzeală și i-am înfipt o mână strâns în gât, iar portofelul cu gologăneală i l-am sparlit numaidacât.

Da peste cinci pași, făcându-mi loc din coate, să es din lume sa rasuflu'n pic, ma pomenii d'odată pa la spate, isbit d'o mână dă vardist voinic. Ce-a

CHEMARE

Domnita mea mai albă ca florile de crin
Ascultă-mi rugămintea : la geam din nou revin
Durerea fără margini mă chinue nespus
Și'n suflet port doar jale de când tu mi te-ai dus

Când mă gândesc frumoaso la chipu-ți drăgălaș
Simt sângele că'mi fierbe, iar nervii pătimași
Imi răscolesc trecutul, — și eu mereu te strig
Hai ! vino dulcinee, c'am înghețat de frig.

Ai milă deci de sclavul a cărui vlagă moare,
Ai milă de acela ce-ți cere îndurare
Invinge răutatea, hai ! vino ! fii a lui
O vorbă dulce, buno, hai ! vino ! să i-o spui.
Căci zi și noapte scumpo sălbatec te-oi iubi
Prințesă 'ntre prințese, frumoaso, ai să fii ;

. . . . . .

— Slăbește-mă golane, — nu te mai bărbieri ;
Nu viu, sunt prăsitoare și-am teamă de... copii.

Billy

— Ți-ai omorît părinții, e crima cea mai grozavă și nu văd nici o circumstanță atenuantă de invocat !
— Ba ar fi... spuneți juraților că sunt un sărman orfelin.

Pêle-Mêle

mai urmat d'atunci fă Ioană, nu știu, c'am fost coprins ca dă văpăi, iar azi spinarea mea e tot o rană, iar restul zău e numai vânătăi.

Am stat o saptamâna la spital mai mult mort dacât viu, în așa hal că doftorii și hăia toți s'a închinat, că ortu popii cum da nu l-am dat. Sânt alții cu noroc la gologani — ciocoi și ciocoiași, da' nu țigani !...

Acu mă ține'nchis la pușcărie. Da' fă Ioano, nu sânt jucărie și-amoru meu dân piept e tot amor. D'ași ști da bine-acu că mor și eu da tine tot n'am să mă las, dăși m'a'nchisără ca p'un cal dă pripas.

Când oi scăpa d'aicea ține minte, Ioană, c'am să viu la tine'ntins — ce mi-ai spus tu iubită faraoană, am încercat, dar dacă nu s'a prins...

Ne-om împaca și noi tot cu ha soartă cu care neamul nostru a trăit : baros, ghioc, spoit, dân poartă'n poartă, săraci, hoinari — și dornici da iubit.

Al tău cu foc, Ion far'dă noroc.

Zefir-Pitești

Hazuri

Soluție.

Ori de câte ori venea socrul său de la țară, unde avea o moșie, Tică se plângea că nevastă-sa e rea, leneșe, proastă.

In una din zile socrul plictisit să audă aceleași reproșuri îi spuse :

— Ai dreptate, fata mea este complet nebună și dacă nu și-o veni în fire nu-i mai dau nici partea de zestre și o și desmoștenesc. Incepând din acea zi, soțul nu se mai plânse de nevasta lui.

•

Lașitate.

—Știți, povestește d-na Mița că eu dorm foarte ușor. Intr'o noapte fui deșteptată de un sgomot secret. Ascult : sgomotul se repetă. Fără îndoială e vreun hoț. Aprind lampa și vreau să sun să vie servitoarea când zăresc două picioare de om sub pat.

— Era un hoț ! exclamară cei ce o ascultau.

— Nu, răspunse d-na Mița, era bărbatul meu care auzise sgomotul înaintea mea.

•

Duel înverșunat.

Doi nobili spanioli în urma unei certe violente se provocară la duel. Cum poliția nu le dădea voie cu nici un chip să se bată în duel, se hotărâră să treacă Pirienii ca să tranșeze această chestiune de onoare în Franța. Cei doi adversari se întâlnire la gară la ghișeul de bilete.

— Cum, spuse unul din ei, cumperi numai un dus, când eu am luat și dus și retour ?

— Intotdeauna mă servesc de biletul de retour al adversarului meu !

POȘTA REDACȚIEI

Zgâ. — Mulțumim pentru indicațiile ce ne dai cu privire la d. B. și vom lua măsuri. Sunt fel de fel de spasmodici, cari în dorința de-a'și vedea cât mai des numele tipărit, recurg la tot felul de ticăloșii. Unii *transcriu* pur și simplu din cărți sau reviste vechi și-ți trimit versuri, glume etc. ca producție proprie. Alții publică în alte foi și încearcă să reproducă în *Veselia*. E desgustător de urît. Iar acest B. a intervenit și la un coleg al meu din Craiova ca să'i public... ceea ce apărea în reviste pe cari eu nu le citesc.

Poliția, cu un aparat destul de mare, nu poate să pue capăt infracțiunei.

Petrică. — Am primit și-ți voi trimite azi ceva.

Tenebras. — Adresează cererea administrației, la *Universul*.

Celorlalți. — Cine ne trimite manuscris să adaoge adresa și numele real iar traducerile să fie însoțite de un mic pasagiu din textul originar.

Ceva privitor la actualitatea zilei ne poate face dovadă că la mijloc nu e ciordeală.

PREȚUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA”

In țară pe an 220 lei

In străinătate pe an 440 lei

FEMEILE de 50 de ANI

AU PUTINȚA SĂ PARĂ ACUM DE 30 DE ANI

Doctorii au descoperit că pielea poate să se hrănească și să se debaraseze astfel ea însăși de riduri și de obraji moleșiți

Senzațională descoperire făcută de către somitățile medicale îngăduind afirmațiunea că pielea se poate hrăni și asimila anumite alimente ce i se furnizează din afară, va fi o mare binefacere pentru milioanele de femei cari doresc să arate tinere și cari au o piele aspră, zbârcită, obraji moleșiți și riduri urâte. Mulțumită milioanelor sale de pori, pielea Dv. poate absorbi hrană și natura a dăruit sângelui vaselor capilare puterea extraordinară de a digera și transforma anumite alimente preparate în mod special, în celule și țesuturi vii. Un adevărat „menu“ pentru piele a fost preparat : cremă proaspătă predigerată negrasă 5 cc., uleiu de măsline gras 10 cc. Ambele ingrediente aci indicate sunt cuprinse în crema Tokalon, cel mai bun și cel mai hrănitor aliment ce a existat vreodată. Ea vă face pielea fragedă și o va reînsufleți într'un fel aproape de necrezut în chiar cursul unei singure nopți. Faceți această încercare convingătoare : aplicați din această cremă, în astă seară, pe partea dreaptă a obrazului Dv. și dacă a doua zi de dimineață pielea de pe partea dreaptă nu va fi în mod evident mai moale, mai netedă și în acelaș timp mai fragedă și mai frumoasă ca aceia de pe partea stângă, furnizorii vă vor înapoia banii Dv. Mii de femei cari au trecut de vârsta de 40 și 50 de ani au obținut în majoritatea cazurilor, un ten aproape asemănător cu acela al unei tinere fete și asta numai datorită întrebuințării zilnice a Cremei Tokalon.

NOTA. Crema Tokalon se găsește de vânzare în toate farmaciile, drogueriile și parfumeriile din țară. Borcanul de mărime obișnuită costă lei 80. Borcanul mare și care conține îndoita cantitate a borcanelor de mărime obișnuită costă Lei 120. Unde nu se găsește trimiteți costul respectiv la PARFUMERIA ELITEI, București, calea Victoriei Nr. 39. 1271

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

COPIL TERIBIL

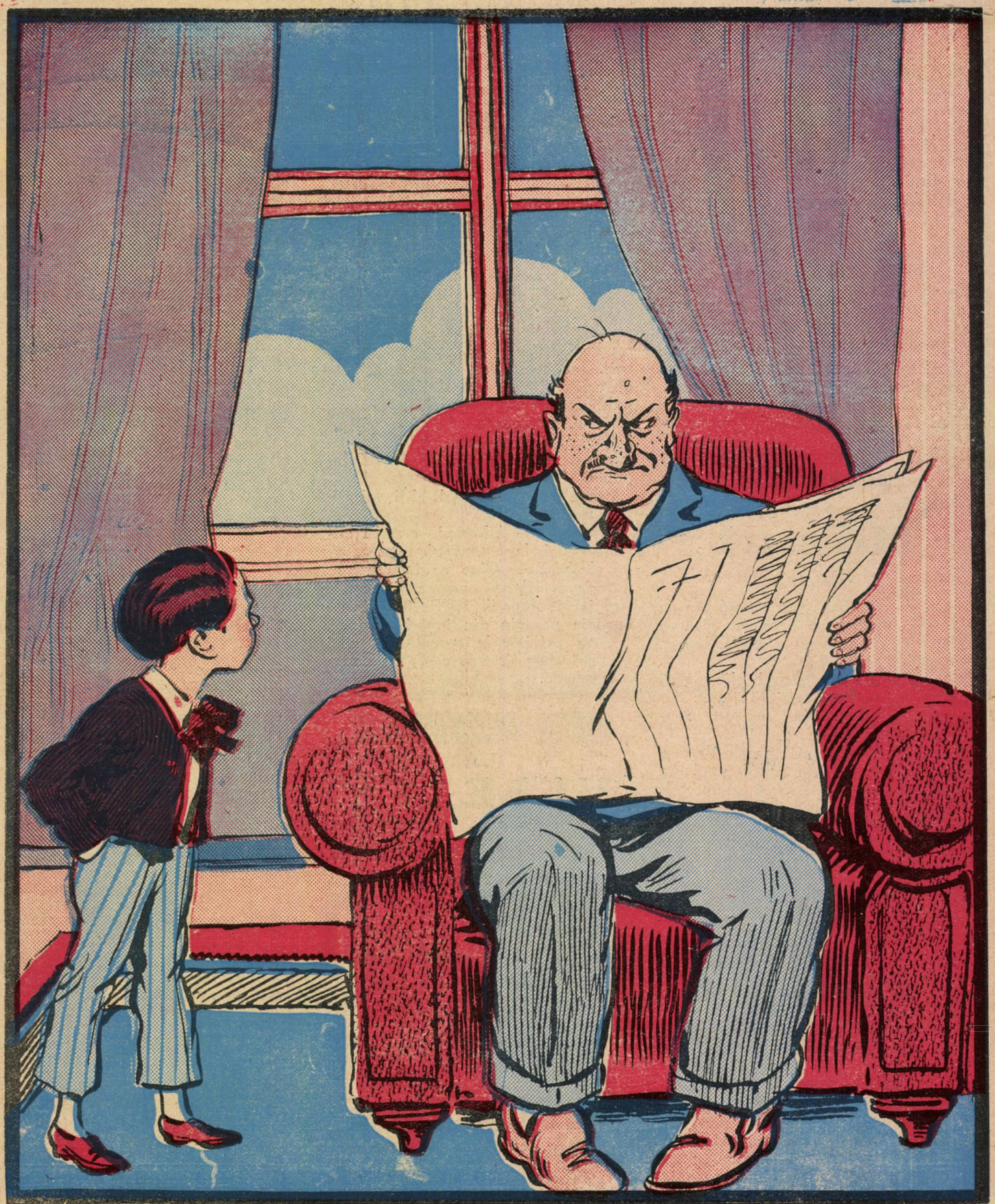

— Papa, un băiat la școală mi-a spus că semăn cu tine...
— Și ce i-ai spus ?...
— Nimic... fiindcă era mai voinic ca mine...

ANUL XXXIV. — No. 7. 5 lei exemplarul. Joi 16 Februarie 1928.

VESELIA

COPIL TERIBIL

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII

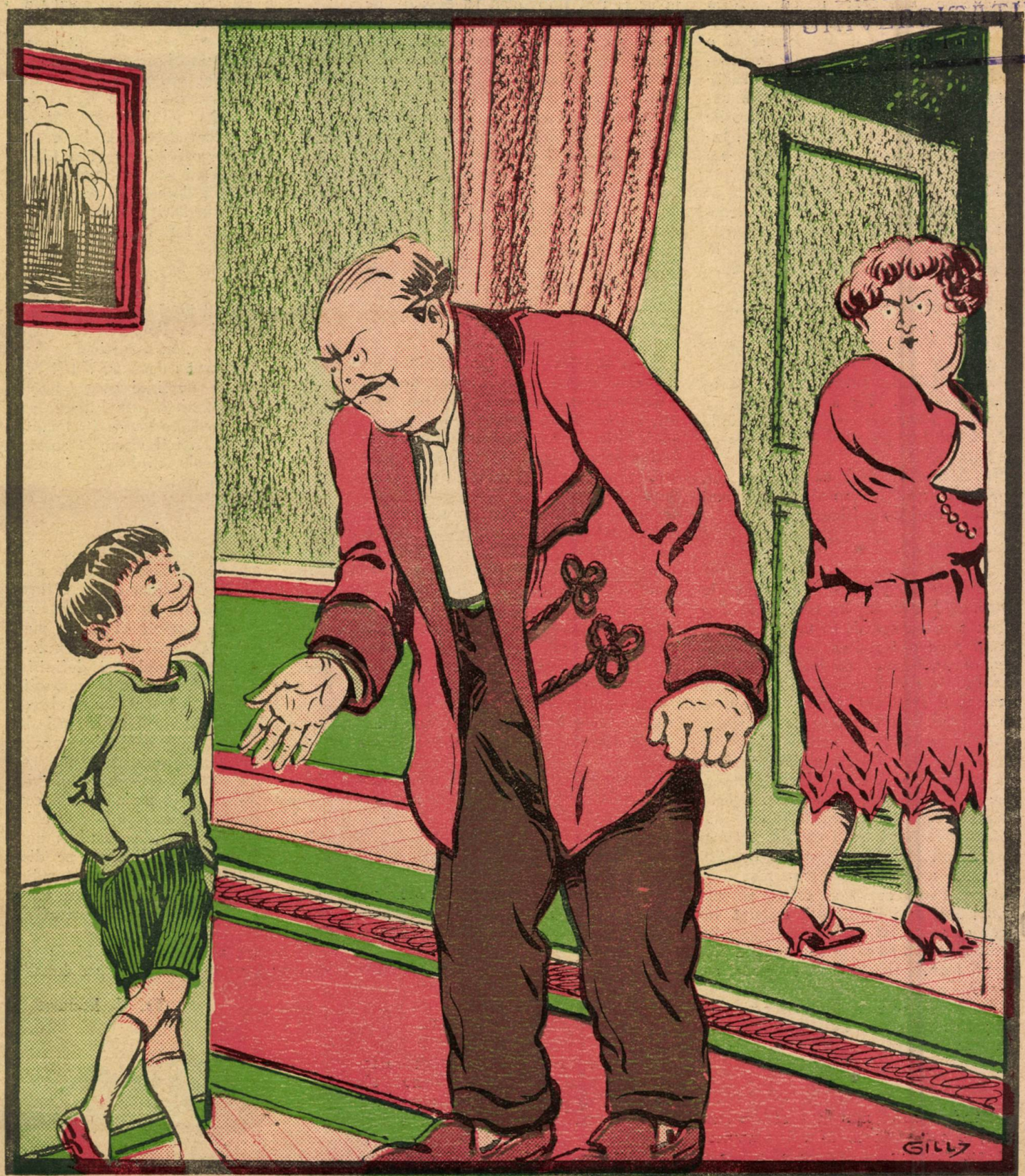

TATAL. — Şi dacă ţi-aş pune mâna undeva, obraznicule, ce ai zice ?...
COPILUL. — Că mă confunzi cu guvernanta....

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

E o țară unde bărbații și-au făcut femeile cu adevărat fericite. Acea țară minunată e Africa de sud, al cărei Parlament, de o democrație și o generozitate care ar face să îngălbenească de gelozie până și nădragii-drapel ai domnului Mihalache, a decretat dreptul de vot pentru surorile din acel ținut ale Josefinei Baker. Informațiile noastre sunt reduse și nu știm încă, în ce măsură noua reformă a fost pretinsă de negresele cu drept de vot, care până acum nu aveau decât dreptul la bot, un bot cât se poate de maimuțăresc fără bine înțeles a atinge idealul în materie (Madgearu).

Totuși gestul arată că în Africa de Sud trebue să existe o viață cetățenească — destul de desvoltată.

Lucrul n'a trecut însă nici acolo (după cum se zice) ca o scrisoare (recomandată !) la cutie. A fost și opoziție. Ghiciți cine a reprezentat-o ? Partidul Muncitoresc care pretinde ca numai femeile albe să aibe drept de vot.

In Africa de Sud, ca și peste tot. Amărâta opoziție românească mai are un prilej de a filosofa.

•

„Asigurarea publică" a ajuns la Parchet. E una dintre multiplele ciuperci care au răsărit în acești ani din urmă pentru fericirea omenirei. Procedeul poate nu-l cunoașteți. Te pomenești într'o zi cu un domn, care vrea să-ți facă un bine. Și anume să te asigure la o societate de asigurări, unde depunând o sumă mică, te umpli de bani de nu mai ai ce face cu ei după câțiva ani. Dar întotdeauna, ori te spetești cu cotizațiile ori... dispare bancherul. Subscriitorii rămân perfect asigurați că n'o să mai capete nimic, pe câtă vreme profitorii sunt asigurați pentru ziua de mâine. Dacă presa se mișcă și cere sancțiuni, „cei în drept" asigură lumea că s'au luat măsuri.

Aceasta e ceea ce se numește în limbajul tehnic, sistemul de asigurări generale.

Publicul are numai o pretenție : ca și parchetul să se asigure de persoana bancherilor.

•

Când și când mai vine câte o știre despre cei ce acum 15 ani, socoteau să conducă lumea iar astăzi ori taie lemne la Doorn, ca Wilhelm II, ori face studii ca Nazone, Ferdinand al Bulgariei. Telegramele arată că acesta ar fi fost împedicat să coboare de pe vapor în America de sud unde se dusese să facă studii asupra florei și faunei locale. Dacă nasul lui Ferdinand de Coburg ar fi fost mai moderat și ca atare nu și l'ar fi luat la purtare și nici n'ar fi avut Wilhelm de ce-l duce, azi ex-țarul s'ar fi dedat la cercetări în Bulgaria. Ardeiul bulgăresc la flori și comitagiii la faună, ar fi trecut la nemurire prin pana țarului amator. Azi umblă cu bocceaua de colo până colo, refuzat de vameși nepoliticoși.

Căci, de ! una e să faci știință ca țar și alta, ca simplu muritor.

•

Țara noastră și-a mai căpătat un dușman. Parcă n'ar fi avut destui ! Dar acesta e de marcă. Și marca, vorba ăluia : n'are manșetă la pantaloni. Este evreul Einstein, autorul relativ celebrei teorii a relativității, care printr'un ziar moscovit protestează contra „ocupației Basarabiei" de armatele române. Pentru un savant, amestecul e relativ suspect. Acum, nu-i vorbă că și lumea a început a-l considera relativ savant. Și faptul că umblă după „ocupații" încă dovedește că e relativ neocupat. Ori caută să stârnească discuții ca să ocupe lumea de el. Neapărat că țara n'are ce pierde pe urma atacului relativist. Savantul probabil că are ce câștiga de pe urma relatărilor sale. De la cei cu care e în relații. Dar nu mult fiind că în chestia Basarabiei interesul s'a relaxat.

Basarabia e românească, nu relativ ci absolut. Prin urmare să ne scuteasca relativiștii.

•

Unul șmecher a vrut să fie banditul căpitan Perovici, nu căpitan de bandiți, ci căpitan de ață. Știți povestea.

Stau altă dată la răscruci
Căpitanii de haiduci
Dar în vremile de față
Dai de căpitani... de ață...

Perovici cu o poftă de mâncare infernală, a păpat zece milioane ale corpului de trupă,, unde făcea parte. Și pe urmă, ca să nu mai aibe dificultăți cu autoritățile a plecat în voiaj în străinătate, până ce se vor liniști lucrurile. Din nefericire pentru el a fost agățat la Budapesta, pe când petrecea în localuri de noapte. Indată ce s'a aflat, guvernul nostru, a făcut intervenții pentru a obține patriei pe șmecherul său fiu călător. Ungurii n'au avut nimic contra, fiindcă dacă pot face rău unui român, i-l fac. Și cum Perovici e un bun de spânzurat român, sentința de extrădare nu s'a făcut așteptată. In acest moment lui Perrovici i-a venit o idee, care era cât p'aci să fie genială. A pretextat că nu dorește să revină în țară fiindcă e urmărit pentru credintele lui politice. Iată-l deci pe Perovici martir politic.

Acum, nu e vorbă, mulți dintre cei ce se bat cu pumnul în piept la Cameră sau numai la „Locomotiva" n'au de ce fi geloși pe Perovici, dar oricum a dovedit tupeu „martirul".

Fac și o rezervă : dacă nu s'o fi înscris cumva în partidul care așteaptă să cadă ciolanul. In cazul acesta ar fi bine să-și facă pedeapsa în temnitele unguresti. Aici îl așteaptă soarta lui Bujor. Dincolo, diploma de martir... național-țărănist.

•

In Italia concepțiile musoliniene se impun până și în chestiunile de alimentație. Iată de pildă, acum câteva zile, citii că un fel de sfat unguresc al italienilor, a hotărît să nu se mai vândă în Italia decât vinuri italienești, excluzând complet și definitiv pe cele streine. Categoric și mussolinian. Poate să dorească bietul broscar o sticluță de vin francez ,ori de Rhin (poșircă, nu !) căci n'are voe. I-se sleiește macaroana pe gât și n'are voe s'o stropească decât cu vin talienesc. Și doar în maica Roma cea bătrână ce mi-a pus clondiru ăsta 'n mână, se zicea că „de gustibus non discutandum esse", adică nu se discută când e vorba de gusturi (traducere liberă și încâlcită pentru uzul țărănist). Nu se discută gusturile... Ducelui.

Dictatura se ia (sau mai bine : se primește) cu toptanul, nu „en detail".

Tr. U. Badurul

Oamenii primitivi

— Nu e, domnule. Nu e stofă de european în român — de geaba ! perora Mache, la cafenea, într'un cerc de admiratori. Că românul, oricât se laudă el că e de ai Divului, a rămas primitiv, a rămas prost.

— Cum, Mache ? mă amestec eu.

— Aşa.

— Cum aşa ?

— Iaca : a rămas prost.

— De ce ?

— Dacă e primitiv !

— Păi, primitiv şi prost tot una e, mă, dobitocule ? întreb eu, cu sentimentul de mândrie naţională răcolit.

— Vezi bine : d'aia 'i zice prostului, primitiv.

— Păi nu-i zice d'aia, mă, boule.

— Dar de ce'i zice ?

— Fiind-că e prost.

— Păi, atunci, primitivul, ce e ?

— E primul om sau primii oameni cari au populat pământul ori despre cari credem noi că sunt primii cari au locuit pământul.

— Acum mii de ani ?

— Milioane şi milioane.

— Păi trebuie să fi fost proşti, nene, dacă sunt aşa de vechi. Ce ştiau primitivii pe vremea aia ?

— Cum, mă, tâmpitule, tu crezi că'i trebuie mai multă inteligenţă omului ca să se facă subcomisar decât i-a trebuit primitivului, gol, ca să'şi procure, cu mâinile, arme, îmbrăcăminte şi hrană ?

— Cum, adică ?

— Aşa. Azi, n'ai decât să faci câteva servicii electorale unui deputat şi ajungi comisar, încasator la tramway, moaşă ori agent la percepţie, cu leafă şi cu avanturi — ba, dacă eşti ceva ceva mai abraş, te face şi casier la *Monitor*.

— Dar atunci ?

— Păi, atunci, nu se făceau alegeri, fiindcă primăria nu era gata cu listele. Omul, singuratic şi înconjurat de fiare — că erau unele jivine cât dealul mitropoliei de mari — stetea cu mâna goală.

— De ce nu se înarma ?

— Cu ce ?

— Cu browning.

— Fiindcă fabrica dela Steyr nu se montase încă.

— Ei, atunci cum făcea ?

— Scotea, cu ghiarele, bucata de stâncă ; o freca de altă bucată până o subţia de o făcea tăioasă. După ce o ascuţea, o vâra în crăpătura unui toiag rupt din pădure — şi făcea, mă rog dumitale, un paloş de zmintea pământul când dedea odată cu sete.

— Auzi, domnule !

— Da, nene.

— Şi pe urmă ?

— Pe urmă, când 'i se făcea foame, se punea la pândă. Aştepta până trecea ichtiosarul la adăpost şi când îi trăgea una în moalele capului, îl trântea jos — deşi era mai mare, unul singur, cât toţi elefanţii lui Kludsky la un loc.

— Ce vorbeşti, domnule ? Aia oameni !

— Păi ! şi zici că erau proşti.

— De, aşa merge vorba. Dar, rogute, după ce-l răpunea pe ichtiosaur, ce făcea cu hoitul ?

— Că nu-l asasina, ca azi, ca să-i ia punga.

— Uit'-te : îl jupuia...

— Păi avea cuţit ?

— De unde ! Că Fantini nu deschisese încă magazinul dela Lupoaica.

— Atuncilea, cum îl jupuia ?

— Cu dinţii, că avea nişte colţi cât piroanele.

— Nu'şi rupea colţii, frăţioare ? că matahalele alea trebuie să fi avut iuftul tare ca fierul.

— Ba câte odată şi'i rupea, vezi bine — şi rămânea ştirb, că dentiştii, pe vremea aia, nu cumpăraseră, dela serviciul sanitar, dreptul de liberă practică.

— Şi ce făceau cu pielea ?

— Se îmbrăcau, că drumul de fier nu mergea, p'atunci, până la Cavalerul de Modă, în Lipscani.

— Şi umblau aşa, cu pielea dobitocului în spinare ?

— Vezi bine. Ciobanii nu umblă azi tot aşa ?

— Umblă, dar ciobanii au cămaşă pe depesubt.

— Or fi având, dar primitivii, ca să boicotezè pe alde Luca P. Niculescu, negustorii de pânză, purtau păr pe piele, în loc de cămaşă.

— Cum, erau părosi ?

— Ca nişte ursoaice.

— Dar muierile ?

— Tot aşa.

— Peste tot ?

— De sus până jos.

— Mare drăcie, domnule ! Dar cu carnea ce făceau ?

— O mâncau.

— Aşa crudă ?

— Crudă, fiindcă ospătăria comunală nu se deschisese încă. Mai târziu, când au băgat de seamă că ciocnind două pietre tari, iese scânteie, au făcut foc şi au început să fiarbă măruntaiele.

— Păi, ceaun aveau ?

— N'aveau. Căldărării nu se aşezaseră, până atunci, la Hanul Roşu, în dosul Bărăţiei.

— Atunci, în ce fierbeau ?

— Frământau pământ galben, cu apă ; făceau gavanoş ; îl uscau la soare ; îl puneau, pe urmă, pe două pietre ; de desubt făceau foc — şi tocana era gata.

— Dar sare de unde luau ?

— Sare, nix de ocamdată.

— De ce ?

— Pentru că R. M. S. nu făcea export pe vremea aia.

Pe vremea centurilor de castitate

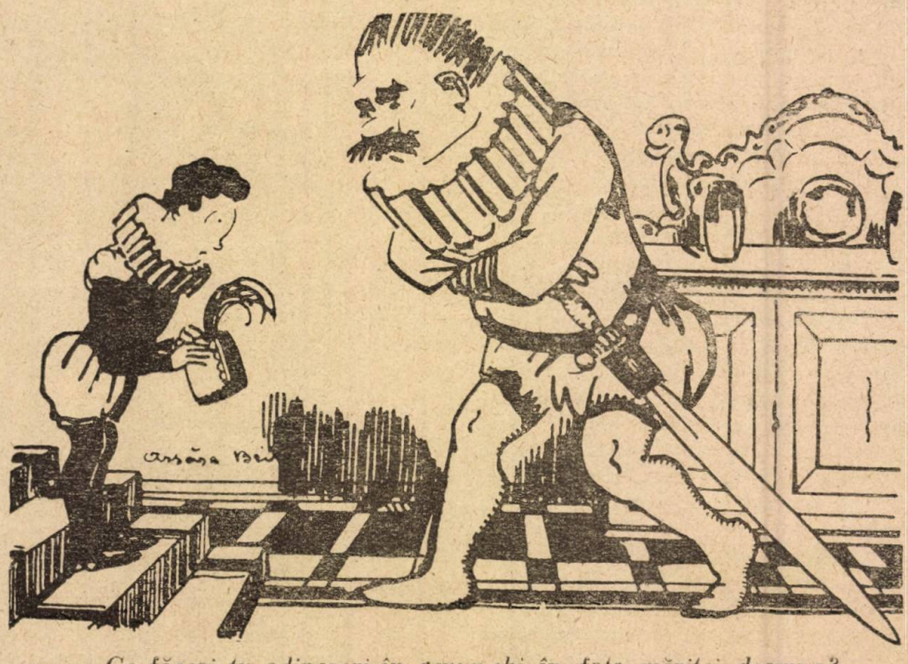

— *Ce făceai tu adineaori în genunchi în faţa măritei doamne ?*
— *Trăgeam cu ochiul pe gaura cheii.*

Le Rire

— Păi, cum mâncau, nenişorule, ne sărat? Nu li se apleca?

— De loc. Bolnavii de rinichi nu mănâncă, azi nesărat — şi le e bine.

— Binele ăsta să fie la ei acolo!

— Asta e părerea ta; dar ia întreabă-i pe ei, să vezi: nu sunt mai bucuroşi să trăiască fără sare decât să dea ortul popei în saramură?

— Dar, mă rog dumitale: lumină aveau noaptea?

— Aşi! Uzinele comunale nu erau gata nici de roşu, p'atunci.

— Păi, ce făceau noaptea?

— Dormiau. Ce, umblau forfota, ca domnişoarele, azi, pe Calea Victoriei?

— Ori cum, se putea să aibă nevoie de doftor, de moaşă...

— Nu se întâmpla nici odată, fiind că doctorul Davila nu crease legiunea de felceri — şi cât despre moşit, îşi făcea muerea treaba singură.

— Păi, se poate?

— Cum de nu? Muierile, la ţară, nu nasc, astăzi, prin porumburi? Numai vergurele au nevoie de forceps.

— Măi să fie al dracului!

— Oare cum or fi fost casele părosilor pe vremea aia?

— E drept că nu semănau cu a lui Manisalian, dar erau destul de bunicele pe seama lor.

— Cam cum, adică?

— Iaca aşa: o văgăună în pântecile muntelui, cu bolovani cât omul, la intrare.

— De ce, bolovani?

— Ca să nu intre fiarele peste ei.

— Păi, erau fiare p'acolo?

— Ca nisipul.

— Atunci, ziua, nu se dau fiarele la ei, când umblau pe drum?

— Nu se prea dau, fiindcă primitivii nu erau agiamii. Ştiau când mănâncă leii, când dorm jaguarii, unde se adapă tigrii — şi'i ocoliau sau umblau cu bâta, gata să-i lovească la mir şi să-i fiarbă în ceaun, pe urmă.

— Ce, mâncau şi lei?

— Şi pe dracu mâncau.

— Păi, nu se bolnăviau?

— Cum să se bolnăvească dacă 'ţi spusei că nu aveau doctori!

— Mă, ai dracului oameni!

— Dar carte cum învăţau?

— Foarte bine. Observau mişcările soarelui. Studiau rostul şi efectul anotimpurilor. Urmăriau viaţa, cu năravurile, cu apucăturile şi cu rostul dobitoacelor. Ştiau unde e apă; unde se găseşte vânat; care iarbă se poate împleti; care pom face roade hrănitoare — şi care vale e mai ferită de vânturi.

Cu cunoştinţele astea, trăiau mai abitir decât cei dela Liga Naţiunilor.

— Dar cărţi aveau?

— Nu, că n'aveau nevoie. Şi, afară de asta, *Universul copiilor* nu începuse să apară — iar Socec nu fundase librăria lui Schwartz.

— Care va să zică, primitivii, n'au fost fiind cum îi credeam eu?

— De unde, Mache! Erau aşa de înţelepţi încât, cu rudimentul de cunoştinţe învăţate dela natură, au trăit milioane de ani până au ajuns, azi, pe meleagurile dintre Nistru şi Tisa.

— Cum, adică? Noi...

— Ce să ne mai ascundem după deget! Ai fost la alegeri?

— Fost.

— Şi acum, şi anţărţ şi anii trecuţi?

— Mereu, de când sunt major.

— Şi ai votat?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă la capul satului m'a întâlnit jandarmul.

— Şi?

— Şi numai atâtica mi-a zis: „Indărăt, că'ţi bag baioneta de'ţi vărs maţele, mă 'nţelegi!"

— Ei, vezi Mache, pe vremea când omul era primitiv, să fi dat un milion de dolari şi vorba asta n'o auziai. Atunci, care e primitivul? Na, te întreb aşa, numai ca chestie.

— De, frăţioare, e drept ce spui dumneata. Dar stau şi mă gândesc în sinea mea: rău e cum e, dar par'că mai rău ar fi să ne 'ntoarcem la vremea când oamenii erau îmbrăcaţi cu păr, ca oile merinos.

— O fi, Mache, cum zici tu, dar eu ştiu ce ştiu eu: decât cu garderobă dela Franck dar cu părul pededesubt, mai bine cu blana pe dinafară — că, cel puţin, scapi de o cheltuială zadarnică.

Archibald

Comisionerul

Domnul Ionescu zis Jerpelici era unul din acei funcţionari care scrie cu tocul mic şi la nevoie cu tocul mai mare, mătura. In oraş purta geantă care nu conţinea decât 2—3 scrisori pentru poştă. Era lung şi slab, şi avea o mustaţă ca vai de ea, parcă era o măslină sub nas. Era neînsurat şi de altfel îndrăzneţ, acosta femeile pe stradă, şi nu odată i s'a zis „ia cară-te golane". Domnul Jerpelici tocmai luase un acont de 1000 lei, era într'o Sâmbătă. Ce să facă? Cum scăpă dela birou, îi veni o idee, era frig, bietul om intră la o bodegă şi luă o cinzeacă de ţuică fiartă cu piper, mai luă una, aprinse o ţigare şi însfârşit plăti şi plecă. Cum ajunse în bulevard rămase atent la o doamnă de peste drum. Era foarte frumoasă, ţinea pe braţe nişte pachete, şi aştepta tramvaiul. Incepuse să ningă şi domnul Jerpelici privind-o, era gelos de fulgii de zăpadă care căzeau alene pe părul-i blond. Ah! îşi zise el „de-aşi fi un fulg de aceia să mă topesc pe părul ei". Şi scoborându-şi privirile... rămase cu ochii la pulpele ei. Doamna uită la el, şi luându-l drept un om de rând, vru să-l cheme să-i ducă pachetele până acasă, căci tramvaiul ca de obicei, odată vine unul după altul, şi altădată nici unul,

D. Jerpelici văzând că doamna îl priveşte, prinse curaj. „Bani am destui, îşi zise; dacă aş invita pe această

— *Nicule, de ce nu-ţi scrii lecţiile.*

— *Lasă mamă că tot cultură făcem, dar* cultură-fizică, *pentru că aşa e la modă!...*

Le Rire

frumoasă...". E păcat s'o las să tremure în frig, uite, zăpada a trecut de rama șoșonului, picioruşele ei sunt reci. Domnul Jerpelici îşi potrivi cravata şi păşi cu capul în sus să treacă drumul. Dar cât p'aci era să dea un birjar peste el şi oiştea i se opri în spate.

— „Boule" strigă birjarul.

Omul nostru se făcu trei culori, bombăni ceva şi-şi aranjă pălăria. Auzi să-l facă birjarul bou tocmai în faţa doamnei, şi domnul Jerpelici zise privind la spatele trăsurei. „Aşa, i-am luat numărul, o să vază el cu cine are de afacе".

Insfârşit se opri şi dându-şi importanţa zise :

— Mă... mă ofer să vă duc pa... pachetele.

— Poftim, staţi aici în apropiere.

Doamna dădu pachetele şi Jerpelici le luă şi atingând mâna frumoasei coniţe, simţi un curent electric până în călcâe.

Ah ! trebuie să-i vorbesc !

— Sunteţi din Bucureşti ?

—Ce te interesează, răspunse doamna mirată.

— Păi de... eu sunt din Bucureşti.

D. Jerpelici apropiindu-se de o bodegă, îndrăzni :

— Doamnă vă mai încălziţi... Haideţi înăuntru, bem câte o ţuică fiartă.

— Ţuică fiartă ? Eu cu dumneata ? De !

Şi frumoasa coniţă era cât paci să-l pocnească, dar frigul, vântul rece, şi pachetele o siliră să păşească mai repede spre casă zicându-i „mai avem niţel şi ajungem acasă".

— „Ajungem acasă" îşi zise el, e mai economic. Ce noroc ! Doamne nu mă lăsa, că'mi pierz minţile.

Şi lui Jerpelici era să-i cadă pachetele gândind la clipele de fericire ce vor veni. Insfârşit doamna ajunse, deschise poarta, sună şi venind servitoarea luă pachetele. Adorabila coniţă îi spuse aspru un „aşteaptă". D. Jerpelici se gândi că poate e deranjat în casă şi îşi zise : „Cu banii ce-i am, trimit servitoarea să ia prăjituri, niste vin înfundat, — o cutie de sardele, mere. O să petrecem de minune".

Pe când omul nostru se pierdea în visuri, servitoarea veni şi îi dete o carte de vizită pe care Jerpelici citi următoarele :

D-na Colonel Pumnărescu

Trebuia să-ţi dau un pol că mi-ai adus pachetele, dar pentrucă ai fost obraznic, să părăseşti curtea imediat să nu vie bărbatu meu.

Mariolle

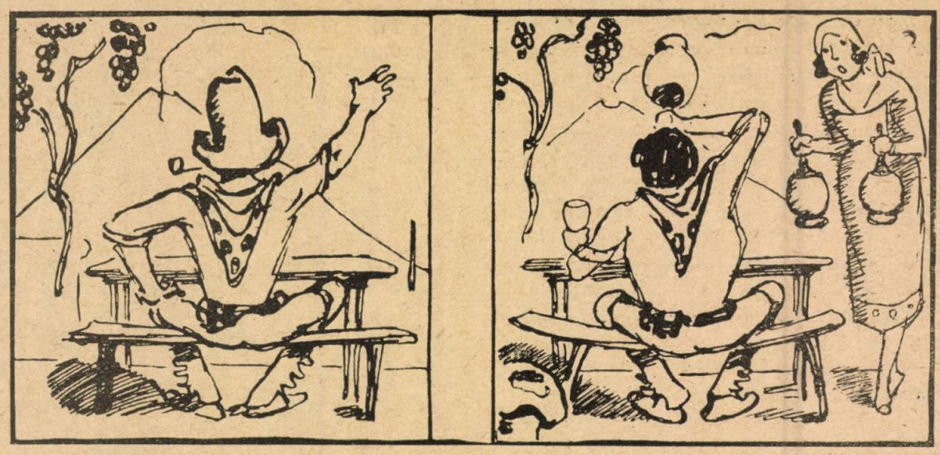

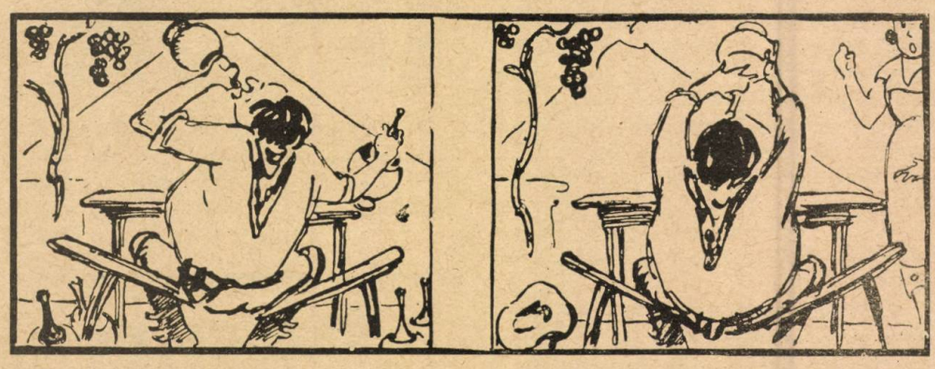

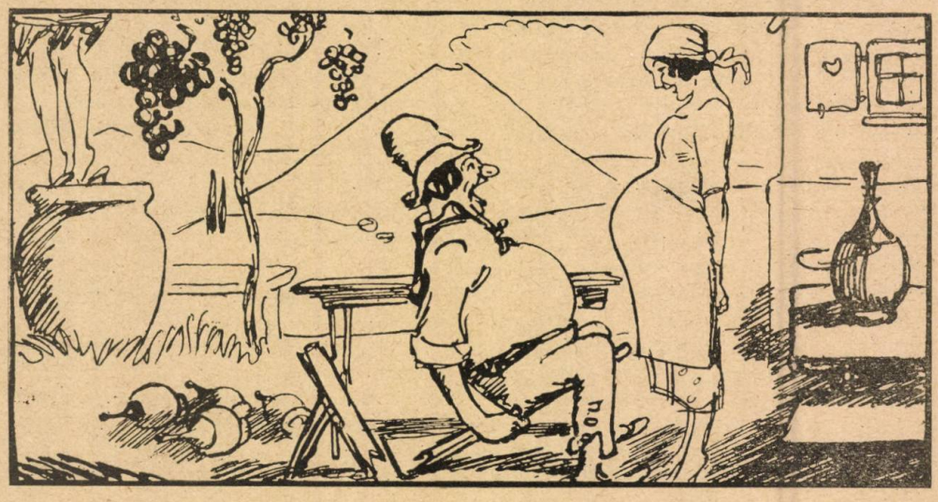

Nu e nevoe de nouă luni ca să mă rotunjesc ca tine.

Desen de Mirande

Un om cinstit

Mihăiţă Ionescu era în seara aceea atât de trist şi de supărat încât toţi prietenii lui îl întrebară care era cauza.

Dragii mei, cauza e că sunt prea cinstit, şi nu pot de loc să scap de această virtute care pentru mine este o pacoste.

O surpriză şi în acelaş timp o dezaprobare se vedea pe toate feţele.

— Da, scumpilor... băiete! un şpriţ.. nu ştiu cum să scap de această nenorocire. Voi ştiţi foarte bine că-mi plătesc la timp croitorul, impozitele, şi chiar datoriile.

Dacă nu-mi iau o amantă e din cauza situaţiei penibile în care aş fi pus vis-à-vis de conştiinţa mea. Ei bine, de această viaţă prea cinstită am încercat să mă scap însă n'am putut.

Să vă povestesc ce mi s'a întâmplat :

Intr'o zi am primit o hârtie în care erau puse impozitele iar într'un colţ era un titlu, condamnările, peste care era trasă o linie. Acest titlu îmi sugeră o idee fără sens, ridiculă : la rubrica condamnărilor să am şi eu ceva scris.

Imediat am început să fac tot felul de năsbâtii pentru ca să fiu arestat și băgat la închisoare. La început, mai fricos, am făcut scandaluri noaptea. Inarmat cu un saxofon am cutreerat străzi întregi, făcând un sgomot groaznic. Pe urmă m'am trântit pe trotuar și un sergent și-a făcut pomană și m'a dus la secție. Eram singur c'o să fiu pedepsit când comisarul uitându-se mai bine la mine începu să-și ceară scuze pentrucă fusesem asemuit cu un dezertor.

Cu un automobil mă trimeseră acasă.

A doua zi am ajuns până la furt.

Profitând de absența unui prieten al meu m'am dus la el am luat cheia dela dulap și am furat un colier frumos de perle pe care-l punea soția lui la baluri. Seara i-am trimis o scrisoare prietenului meu, mărturisindu-i furtul. Știți ce-a făcut? A venit într'o fugă la mine să mă întrebe cu ce am deschis.

— Cu cheia, i-am răspuns eu.

— Cu cheia, cu cheia, dar unde era?

— Acolo unde o puneai mai întotdeauna, între rufe.

— Intre rufe, între rufe... țipă el pocnindu-se cu mâna peste frunte.

Ai dreptate... uitasem. Dacă mă crezi, de vreo două săptămâni căutam să-mi aduc aminte unde am pus-o: păcăliciule, de astădată ai fost la înălțime.

Incă odată îți mulțumesc de acest serviciu, cât privește colierul de perle poți să-l păstrezi ca suvenir. Dacă odată o să ai nevoie să-l vinzi, o să iei pe el cel puțin două sute de lei.

Atunci am încercat să fac o crimă. La orele trei noaptea m'am instalat la un colț de stradă și pe primul om care a trecut pe acolo l-am împușcat. Doi sergenți tocmai veneau spre mine așa că le strigai: eu sunt. La secție comisarul tocmai examina actele mele când fu adus și cadavrul. Un magistrat examină actele acestuia și... știți ce-a făcut comisarul?

A sărit să-mi strângă mâna:

— Dragă domnule nu vă închipuiți ce serviciu ați adus omenirii. Ați omorît pe formidabilul bandit Guță, excroc internațional.

Și am băut o sticlă de șampanie în onoarea mea. Am câștigat o primă de cinci mii de lei și acum vor să-mi dea medalie!

— *Inchipuește-ți dragă că în Anglia, lumea se sărută numai pe gură!*

— *Ce păcat că schimbul e atât de desavantagios.*

Le Rire

Hazuri

Care e imbecilul?

Doi oameni cari manifestau unul pentru altul o antipatie vizibilă se întâlniră într'o zi pe o stradă largă cât ar fi trebuit pentru o singură persoană.

Unul dintre ei se opri în fața adversarului său și spuse cu un ton morocănos:

— Nu cedez niciodată locul unui imbecil.

Atunci celălalt se retrase lângă zid și replică amabil:

— Eu, cedez întotdeauna. Treci dragă prietene.

•

Erudiție.

Un profesor ascultă pe unul dintre tinerii săi elevi și deodată îi puse următoarea întrebare:

— Cine a făcut „Hamlet"?

Elevul, speriat, răspunde:

— Nu eu, domnule, eu n'am făcut nimic.

Seara profesorul ia masa într'o familie și repetă întâmplarea aceasta vecinei sale, o delicioasă tânără care cu un aer subtil, îl întrebă:

— Și, el era?

Profesorul nu zice nimic, surâde, se întoarce către cealaltă vecină a sa și reia toată istoria, cu vocea pe jumătate introducând și întrebarea finală. La aceasta, noua vecină spune râzând:

— Și nu era el?

Intâmplarea aceasta, nostimă, fu povestită în fața unei tinere fete din America. După ce o ascultă, întrebă simplu, cu o voce suavă:

— Și așa, nu s'a știut niciodată cine era".

De astă dată nu s'ar mai putea nimic adăuga.

•

Diferență primordială.

Pe când era ministru de externe al Italiei, marchizul Di San Giuliano primi într'o zi o recomandație călduroasă din partea unuia dintre colgii săi în favoarea unui străin, care doria o decorație înaltă.

Marchizul luă informații, după aceia el răspunse colegului său:

„Regret foarte mult, dar protejatul d-voastră n'are nimic pentru a obține distincția măgulitoare de care îmi vorbeați. Este tânăr, sărac și evreu".

Celălalt ministru, vexat, răspunse:

„Domnule marchiz, uiți că și Isus Christos era tânăr, sărac și evreu".

Atunci Di San Giuliano sfârși desbaterea prin această laconică misivă:

„E adevărat. Isus Christos era tânăr, sărac și evreu, dar nu purta crucea pe piept".

•

Prevedere.

Un orb era lăudat pentru delicatețea lui de tact, pentru ușurința cu care ghicea lucrurile fără să le vadă.

Intr'o zi, într'o reuniune mondenă, el remarcă că una, dintre doamnele prezente, celebră prin hazul ei, trebue să aibă, cu siguranță dinți foarte frumoși.

— Cum știi asta, îl întrebă cineva, dacă nu poți s'o vezi?

— O aud, răspunse orbul, și asta mi-e deajuns. Râde întruna și chiar fără motiv.

Din aceasta conchid că doamna ține ca frumoșii ei dinți să fie remarcați.

AMERICAN DENTIST

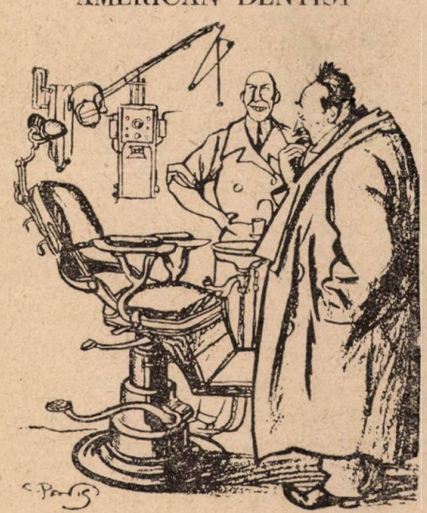

— *Așează-te în fotoliu.*

— *Trebue neapărat? Altfel nu?*

In tramvai

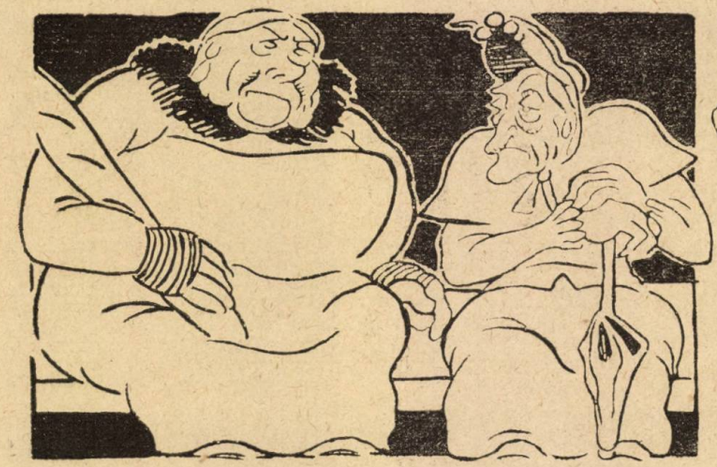

— *Câinele d-tale geme așa?*
— *Nu!*

— *E curios!... s'ar zice că geme cineva sub bancă...*

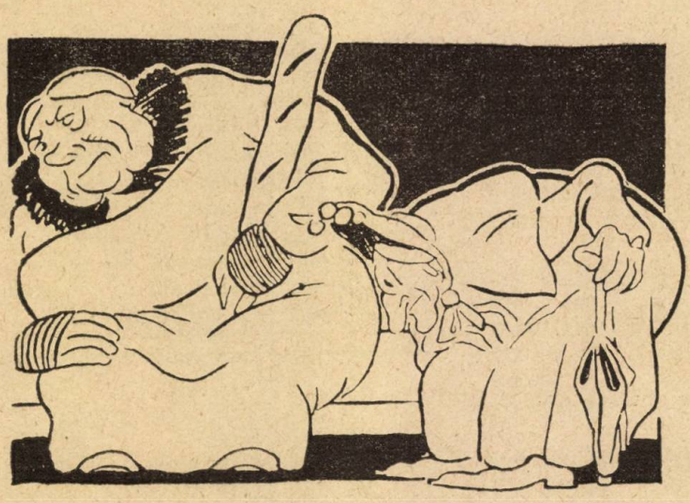

— *Nu văd nimica... de sigur, te-ai înșelat...*

— *Nu se mai aude nimic!*

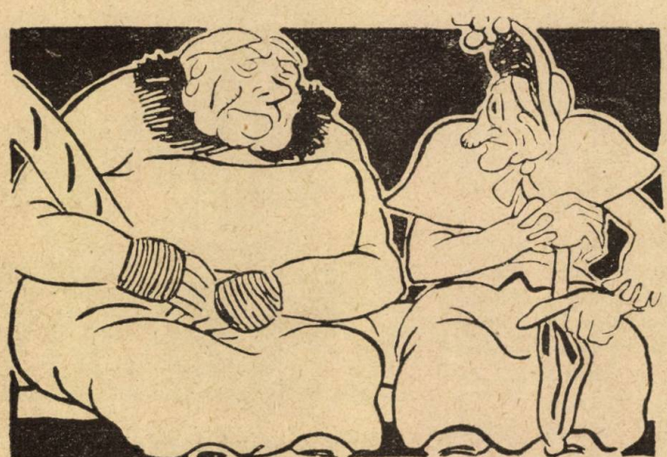

— *Dar... Costică... Unde o fi? Costică. E bărbatul meu doamnă... Unul slab cu ochelari... Era lângă mine adineauri...*

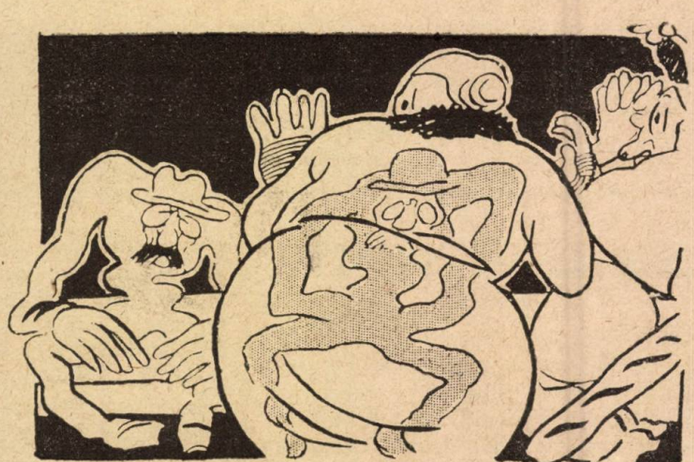

— *Alături, de d-ta? Vai de mine!... Ce zăpăcită sunt!... M'am așezat peste el!...*

Desen de **Bogislas**

Ancheta „Universului"

Drepturile femeei

Nevrând să las Focşanii să stea 'n coadă
Asupra unei chestii arzătoare
Am început anchetă personală
Cu rezultate chiar surprinzătoare ;
Iar pentru ca discuţia să fie
Cât mai pe larg şi mai cu înţeles
Am convocat în mare întrunire
Pe domni şi pe cucoane mai ales.

Şi au răspuns la prima mea chemare
Un număr impozant de cetăţeni
Din toate straturile mai cu stare.
Chiar şi Mihai, notarul din Broşteni.
Unii s'au prezentat, cum se cuvine
La noi : cu chef, iar alţii chiar turtiţi
O mică parte numai de'ntâmplare
Băuse apă şi erau mâhniţi.

Mihai, ca musafir ,a luat cuvântul
Şi-a exprimat întâi părerea sa :
Femeia s'aibă drepturi, se cuvine,
Nu's pentru contra, ca să zic aşa ;
C'ù eu mă uit la Olga mea (consoarta)
Vrea s'aibă drept, pe lună, regulat,
Trei pălării, pantofi, ciorapi şi ghete
Nu doar să'mi facă plozi şi de mâncat

O doamnă se înfige ca leoaica :
Noi vrem să fim alese deputate,
Să fim egale'n drepturi, iar bărbaţii
Să nu ne mai numească : jumătate
Nu vreau să mai aştept până spre ziuă
De am ajuns aşa de ofilită
Să'mi vie domnul beat, dela... madame
Iar eu să'aştept cu oalele pe plită.

Destul a fost ! Destul de mult amarul
Ce-l suferim dela împilatori
Că nouă luni pe an purtăm samarul
Şi scoatem roadă bună chiar din flori
Destul de când se strigă jos femeia
Şi stăm, mai zăvorite ca'n harem !
Acum ne ridicăm pentru ideia
Să fim şi noi deasupra. Asta vrem !

Şi a urmat discuţia cu toane
Vorbind pe rând, ciocnindu-se'n idei,
Au mai strigat vre-o câteva cucoane
Ca să se deie drepturi la femei,
Vre-o câţiva domni şi-au dat părerea contra
Iar alţii vre-o câţiva ,au votat pentru
Şi s'a manifestat cu'nsufleţire
In piaţă la Moldova şi în centru.

PĂREREA MEA

Ce-aşi vrea să fiu eu de n'aşi fi ce sânt ?
Să mă transforme Domnul, dintr'o dată
In ce-aşi vrea eu să fiu pe acest pământ ?
E chestie ce trebue studiată.

Intâi arunc, aşa retrospectivă
Privirea pe întregul (?) Mapamond
Să văd şi partea bună şi-a naivă
Şi'n urmă să le rezolvez în fond.

Eu cad la o idee care'mi pare
Un ideal ce trebue atins :
Să fiu bărbat, însă, vânjos şi tare
Nu biet cărbune în cenuşe — stins

Coana Sofiţa, să nu se acrească
Strâmbând din nas când vin târziu la masă
Şi chiar în zori să vin, ea să zâmbească
Stăpân fiind doar eu la mine'n casă.

Pe lângă dânsa încă să mai cumpăr
Vr'o trei duzini de fete tinerele
Şi când oi vrea eu boala să'mi astâmpăr
Să pot să am pe care-oi vrea din ele.

Intocmai ca Sultanii din poveste
Să nu mă'ntrebe : Und-te duci ?
Iar păzitori, să pun pentru neveste
O sută de bărbaţi — toţi eunuci.

Petrică

Greşeală de neiertat

Profesorul de limba română, Măligoi era atât de ocupat cu şcoala încât nu mai avea timp să se preocupe de purtarea fiicei lui, Măndica. Măndica era o fată foarte frumoasă aşa că nu e de mirat că avea atâţia admiratori care îi făceau o curte în draci căutând s'o depărteze de adevăratul drum.

Oarecum inteligentă, Măndica îşi alesese dintre toţi pretendenţii pe cel care răspundea dorinţelor ei : Nicuşor Brânzoi, un băiat frumos, tânăr, elegant, distins... Ca şi Măndica era plin de calităţi ca în romanele-foiletoane. Nu pomenim de dragostea acestor două turturele pentrucă ar însemna să împingem lucrurile prea departe. Afară de părinţii celor doi tineri, toată lumea ştia de dragostea lor. Din nenorocire, în una din zile fură descoperiţi : nemulţumiţi să se vadă de două, trei ori pe săptămână începuseră să-şi scrie. Nu există, aşa se spune, romane de dragoste fără scrisorele dulci. Una dintre scrisori căzu în mâinile tatălui lui Nicuşor care o desfăcu ca să mai petreacă o leacă. După ce citi scrisoarea de câteva ori, se îndreptă furios spre locuinţa d-lui Măligoi.

— Am să-i spun totul, bătrânului profesor. Treaba lui dacă n'a ştiut să-şi păzească mai bine fata.

Câteva minute mai târziu intra în biroul de lucru al profesorului. Fără să scoată un cuvânt îi întinse scrisoarea din care reieşia vinovăţia Măndichii. Nenorocitul profesor citi scrisoarea şi când ajunse la semnătură simţi că se sufocă. Cuprins de mânie nu mai ştia ce să facă, când apăru Măndica, care nici nu visa de această pacoste.

— Mizerabilo, strigă el, în felul acesta îţi faci de râs, părintele. Să te muncesti o viaţă întreagă să-ţi educi copilul şi s'ajungi aici !

Ai merita să te gonesc din casă....

Şi în felul acesta continuă încă zece minute. Măndica plângea, iar Brânzoi, care era un om bun la inimă, încercă să calmeze lucrurile :

— In definitiv, d-le Măligoi, răul nu e ireparabil şi.....

— Nu este ireparabil ? Dar asta e o crimă, o crimă care nu poate avea nici un fel de scuză. Gândeşte-te şi d-ta, într'o imbecilă de scrisoare de două pagini să găseşti douăsprezece greşeli gramaticale. Asta e o adevărată crimă !

IN AJUTORUL LUI AMUNDSEN

— Cum, de-abia te-ai întors din Sahara şi vrei să pleci la Polul Nord ! Bagă de seamă că cu schimbările astea brusce de temperatură, ai să răceşti.

Le Rire

SINCERITATE

— Dar sunt măritată.
— Tocmai... părinții mi-au spus: „Începe cu o femee măritată, pe asta o poți lăsa mai ușor!“.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII

PASIUNEA MEA

Nu's cocainoman, v'o jur.
De sunt și slab și prăpădit
E că's funcționar la stat
Deci și plătit și răsplătit.

Morfină nu am consumat
Sub nici un fel, în viața mea
De și ca mâine-o să-mi aud
Cântându-mi mica... cucuvea.

Eteroman sau alt ceva
Nu sunt, v'o spun cinstit, fățiș.
Odat' n'am luat decând mă știu,
Nici opium dar nici hașiș.

Și dacă totuș sunt ceva,
Pasionat grozav, nebun,
Apoi sunt: nicotinoman,
Căci toată ziua beau tutun!

Ciupac.

Optimismul

Nici o ființă omenească nu a fost mai persecutată de nereușită ca Cezar Popineanu.

S'a născut într'o Marți ploioasă și întunecoasă, și pe deasupra era și treisprezece ale lunei. Cu toate că apetitul nu-i lipsea, era slab, slab ca un țâr, slab să-l sufli să cadă.

Jucăriile lui de copil se inspirau totdeauna dela cea mai neagră melancolie. La etatea când băeților le plac ca jucării: automobile, trenuri, maimuțoi, etc. Cezar cerea stăruitor să i se facă cadou un dric din metal nichelat, cu crep negru și cu cai îndoliați.

La școală fu mai rău încă. Când profesorul îl scoase la tablă să demonstreze teorema lui Pitagora, Cezar înecat de plâns răspunse:

— In zadar mi-aș bătea capul domnule, nu pot găsi nimic.

După ce dădu bacalaureatul de două spre zece ori căzând cu succes, se decise să intre în afaceri. Dar mintea sa turmentată, melancolia sa naturală, răsturnau toate combinațiile cele mai favorabile.

Fiindu-i frică de ziua de mâine devenise de o avariție grozavă. Oprea ceasornicul să nu mai meargă ca să nu se uzeze minotarul. In corespondența sa comercială, suprima, din economie punctele pe i sau liniile orizontale pe t.

Ruina și falimentul îl pândeau cu tot cortegiul lor de mizerii și griji. Cezar rămânea hotărît pesimist și nu se știe ce ar fi devenit dacă nu întâlnea într'o zi pe Costică Titirez căruia îi mai zicea și Tică. Era un băiat frumos, bun care lua oamenii așa cum sunt, și timpul așa cum vine.

Optimismul lui natural era dublat cu un apetit robust și cu o sănătate perfectă. Foarte repede l-a convertit pe Cezar Popineanu.

— Ce caraghios ești, dragă prietene, de a lua lucrurile tot în rău. Reușita nu se câștiga cu suspine și dispensări. Ea e contrariu, privilegiu spiritelor surâzătoare și sufletelor amabile. Trebue să fii optimist.

— Crezi?

— Sigur. Trebue să fii optimist ca să reușești.

— Dar cum să fac?

— E foarte simplu. N'ai decât să privești evenimentele cu partea lor favorabilă, să crezi în norocul tău, să speri totdeauna bine. Incearcă, vei vedea că e foarte ușor.

De odată Cezar se simți transformat. Un optimism senin îl pătrunse până în suflet.

Își schimbă hainele, se îmbrăcă în culori deschise, își rase mustățile, își aranje părul în sus după modă și se lansă în viață cu ardoarea unui neofit.

A doua zi citi în ziar anunțul unei loterii al cărei lot mare era un automobil.

Cezar fără să ezite luă un bilet.

După câteva zile Tică îl întâlni, foarte aferat, cu planuri de arhitect sub brat și cu pete de tencuială pe haină.

— Ce faci cu aceste planuri, și ce însemnează petele de var depe hainele tale?

— Nu știi? Imi construesc un garaj.

— Un garaj? Ce să faci cu el?

— Pentru automobilul meu. Am luat un bilet de loterie și sunt sigur că voi câștiga lotul cel mare, adică un automobil. Ce vrei! sunt optimist!

Fără îndoială, teoria fu aplicată prost căci loteria se trase și Cezar nu fu fericitul câștigător, ba se mai alese și cu două procese pe cap, al arhitectului și al antreprenorului cari cereau banii pentru planul si construirea garajului.

Cezar se duse să consulte pe prietenul său Tică.

— Dă'mi te rog un sfat. Sunt optimist, bine înțeles. Dar ce trebue să fac ca să utilizez o facultate așa de rară? Tu ai totdeauna aerul mulțumit. Ce ocupație ai tu?

— Eu? Scriu...

— Scrii? E o ocupație sic. Să'ți câștigi viața cu condeiul. Ce frumos apostolat! Și unde scrii?

— Eu? scriu lui tată-meu la fiecare cinci spre zece zile ca să-mi trimită câte opt mii de lei.

— Asta e greu pentru mine. Sunt orfan.

— Tu poți încerca să fii deputat, propuse Tică. Sau explorator, sau jocheu, sau negustor. Asta n'are importanță. Esențialul e să fii optimist și să ai multe relații. Cezar plecă plin de entusiasm. Legă prietenii trecătoare la cafenea, în tramvai.

Intr'o bună zi primi un bilet de favoare pentru teatrul Alhambra. Biletul era înfășurat într'o foaie de hârtie purtând această mențiune:

„Ghicește cine ți'l trimite?"

— Știi că are haz! Primesc invitația cu mare plăcere.

Și Cezar se duse la teatru, petrecu minunat și se înapoie acasă despre ziuă foarte bine dispus. De abia intră și cum aprinse acumulatorul electric, observă că în lipsa lui, hoții îi lăsaseră casa toacă. Pe masă se afla un bilet cu următoarele cuvinte: „Știi acum cine ți-a trimis biletul".

— Foarte nostim, murmură Cezar.

Cu toate acestea rămase tot optimist. Credința sa era neștirbită.

Urmărit de datornici, împovărat de impozite, fără nici o resursă, prost

îmbrăcat, fără tutun. Cezar păstra pe buze un surîs veşnic.

Intr'o seară, fiind nemâncat de două zile, intră într'un mare restaurant. Şi aci, fără a ezita un moment, comandă un menu cât se poate de fin. La urmă şampanie şi o duzină de stridii.

Cum chelnerul, puţin îngrijat, îi prezentă nota, care se ridica la frumoasa sumă de opt sute lei, Cezar zise :

— De ce această grabă? Lasă-mă în pace. N'am bani, dar ţi-am cerut o duzină de stridii. Sunt sigur că voi găsi într'una din ele o perlă. Ce vrei, sunt optimist !

In tumultul general, printre vociferări, se auzi vocea metalică a unui american, care declară cu răceală : Acest băiat îmi place. Are calm şi sânge rece. Şi pe urmă... multă încredere în viaţă. E o forţă. Vreau să-i dau pe fiica mea în căsătorie împreună cu două sute de mii de dolari zestre şi îl numesc director al fabricei mele de conserve !

Aducătorul de bucurie

Nenea Tăchiţă e un om bun, în toată puterea cuvântului. Când poate face cuiva o bucurie, e un om fericit. Şi nenea Tăchiţă, pensionar, cu oarecare venituri din case închiriate, înţelege să-şi trăiască fericit restul zilelor, deci făcând bine. Un cerşetor care îi iese în drum, totdeauna capătă. Un copil golăneţ e înţolit cu ce se poate. Şi aşa mai încolo. Dar condus de aceste principii, nenea Tăchiţă are şi ideile lui. El pretinde că dacă îi scoate cineva portofelul din buzunar şi apoi i-l dă intact, pretextând că l'a găsit jos, bucuria falşului păgubaş e cu atât mai mare cu cât nu costă nimic. Aşa că nenea Tăchiţă a căpătat o rară îndemânare în a subtiliza portofolele.

Altă îndeletnicire a lui nenea Tăchiţă e să scrie anonime pe care le ticluieşte la o cafea cu cucoana Sultana nevastă-sa. Coana Sultana e mai în curent cu cele ce se petrec prin mahala. Află că Vasileştii trăesc ca două turturele, imediat pun la cale să le facă o bucurie. Şi bucuria e în scrisoare anonimă pe care Vasilescu o primeşte la birou, înştiinţându-l că-l înşeală nevasta şi că dacă o veni acasă la ora 4 fix, va avea şi dovada. Nenea Tăchiţă şi-a făcut socoteala că Vasilescu văzând netemeinicia scrisoarei, va fi extrem de vesel. Şi d'aia îi face la o săptămână, la două din nou câte o bucurie. Fiindcă ţine grozav la Vasilescu ăsta : băiat tânăr dar harnic, cinstit, deştept şi cu o nevastă ca o bomboană. Mai mare potrivire nici nu se putea.

Numai că Vasilescu, dela o vreme a început să se îngrijească. „Calomniază, calomniază într'una că tot va rămânea ceva" a zis franţuzul.

Şi s'a apucat omul să cerceteze. Prin servitoare în două zile a aflat ceace o mie de poliţişti nu i-ar fi aflat în doi ani. Şi aşteptând într'o zi la cutia poştală când nenea Tăchiţă se ducea să-şi depună scrisoarea aducătoare de bucurie, l'a prins asupra faptului. Coana Sultana l'a primit pe braţe, cu dantura în buzunar şi cu pălăria lipsă. Dar nenea Tăchiţă n'a fost prea necăjit.

— Ei las' că-mi trece... Dacă i-a făcut lui... plăcere !.... nu-i nimica !...

Turandot

La bal-mascat

Rochia de bal. — Cămaşa de mătase. — Rujul de buze. — Pantoful de mătase. — Masca de catifea. — Jartiera. — Costumul de Pierrot. — Escarpinul de lac.

Masca de catifea. — Ce ochi frumoşi are Pierrotul ăla negru !

Cămaşa de mătase. — Simt cum îmi tremură carnea pe mine, când îi văd buzele alea roşii ?

Rujul de buze. — Mai roşii ca ale mele ?

Pantoful de mătase. — Ah ! uite-te unde calci ! M'ai călcat...

Escarpinul de lac. — Vă rog să mă iertaţi !... Credeam că sunt două cupe de şampanie.

Masca de catifea. — Ce frumos vorbeşte !

Costumul de Pierrot. — Să vezi cum ştiu săruta...

Rujul de buze. — Eşti obraznic !

(După 10 minute)

Rujul de buze. — Micule, mai sărută-mă odată !

(Costumul de Pierrot se aplecă şi sărută, sărută, cu artă, cu rafinament).

Masca de catifea. — Ah ! ce nebuneşte mai sărută !...

Cămaşa de mătase. — Ah !..

Rujul de buze. — Hh !

Pantoful de mătase. — Ih !...

Masca de catifea. — Of !...

Rochia de bal. — Au ! Cine m'o fi ciupit ?

Cămaşa de mătase. — Cred că Pierrotul !

(După alte 10 minute. Costumul de Pierrot a dansat, strâns lipit, cu Rochia de bal).

Costumul de Pierrot. — Acum îmi dau seamă că te cunosc !..

Rochia de bal. — Spune-mi cine sunt atunci ?

Escarpinul de lac. — Şi totuş sunt sigur că te cunosc de undeva !...

Cămaşa de mătase (aparte). — Poate că ne-o fi cunoscând...

Costumul de Pierrot. — Hai în dosul lojilor.

Masca de catifea. — Să merg ?

Rujul de buze. — Hai mai bine la toaletă ! Să ne refacem mai bine ! (După alte 30 de minute. Instalaţi la o masă).

Costumul de Pierrot. — Scoate-ţi masca !

Masca de catifea. — Dacă îmi mai dai o sticlă de şampanie...

Pantoful de mătase. — Au !

Cămaşa de mătase. — Ce e ?

Masca de catifea. — Haiti ! Am căzut !...

Rujul de buze. — Nu-i nimica... Nici nu mai e nevoie de tine !..

Jartiera. — Hait !... Se ridică...

— Fiţi-ar satul al dracului. Deal şi numai deal. E un chin.

— Lasă boerule c'o să te apuce bucuria acuma la vale. Numai să te ţii bine că e numai hopuri.

Le Rire

Cămaşa de mătase. — Ce, soră dragă ?

Jartiera. — Mâna Pierrotului !

(După alte 40 de minute).

Costumul de Pierrot. — Pentru ce eşti atât de crudă...

Masca de catifea. — Scârbă mică, hai să mergem !...

Pantoful de mătase.— Abea aştept să mă culc...

Rochia de bal. — Mi se pare că şedinţa se ridică.

Cămaşa de mătase. — Vai !

Rujul de buze. — Ce-i ?

Cămaşa de mătase. — Şi pe mine mă ridică cineva...

Rochia de bal. — Insfârşit plecăm.

Pantoful de mătase.—Era şi timpul.

Rujul de buze. — Vai ! în ce hal sunt ! Mi-a luat tot roşul depe mine...

(După alte câteva minute)

Rochia de bal. — Ale cui or fi degetele astea, care nu ştiu unde sunt copcile ?

Cămaşa de mătase— Unde te duci?

Pantoful de mătase. — Pe blana de urs.

Cămaşa de mătase. — Uite că vin şi eu. Hop ! Drept pe masă am ajuns !...

Rochia de bal. — Bună seara !

Jartiera. — Aici erai ?

Rochia de bal. — Sigur. Am venit împreună...

Jartiera. — Prin urmare suntem la Pierrot acasă...

Pantoful de mătase. — Mi se pare că astăseară am călcat cu stângul !..

Cămaşa de mătase. — Dece ?

Pantoful de mătase — Nu o să ne iasă nimic d'aici.

(După o oră)

Rochia de bal. — Insfârşit, mă îmbracă... Plecăm acasă...

Rujul de buze. — Dar ce-ţi face acolo ?

Rochia de bal. — Mă prinde cu ace, să nu se cunoască că sunt ruptă.

Pantoful de mătase. — Tot pe drum, pe drum, pe drum...

Rochia de bal. — Nu-i nimic, dragă. E mai bine că pleçăm. Bărbatul conitii umblă mai delicat cu mine.

(După câteva minute)

Pantoful de mătase. — Am ajuns.

Rochia de bal. — Vezi ce frumos umblă conaşul cu mine.

Jartiera. — Noapte bună !

Pantoful de mătase. — Noapte bună !

Rujul de buze. — Noapte bună !

Rochia de bal. — Ah !..

Pantoful de mătase, rujul de buze, jartiera (toate în cor). — Ce e? Ce s'a întâmplat ?

Rochia de bal. — Nu e cămaşa. Am uitat-o acolo !...

P. B. Mar.

COMPLIMENT

— *Nici nu mai e nevoe să vă mai întreb dacă acest frumos animal e al dumneavoastră : vă seamănă leit.* Le Rire

Eroul dela Mărăşeşti

Clocotul războiului abia se mai potolise. O parte din demobilizaţii din Moldova trecuseră pe la vetrele lor în restul ţărei, aşa că la un moment dat toată lumea a oftat uşurată.

De aci înainte, cu excepţia oamenilor cu doxă, s'au evidenţiat două curente. Unul era format din acei cari căutau să se folosească de situaţia încă neclară şi să pescuiască în apă tulbure, speculând alimentele şi celelalte articole strict necesare vieţei pentru a se îmbogăţi cât mai repede, iar altul din *vitejii de după războiu*, cari apar întotdeauna în urma cataclismelor dintre popoare.

Cum însă eroul povestirei acesteia, a căpătat acest titlu pe negândite şi numai graţie faptului că gura lumii s'a ocupat prea mult de el, să intrăm în chestiune.

Vasilică, (să-i zicem Vasilică) om destul de conştiincios în îndeplinirea datoriei, mai ales către ţară, a intrat în războiu cu toată înălţarea sufletească de care a dat dovadă atunci toţi bunii români.

O jenă însă a avut, pentru că el era o fire combativă, de oarece în tinereţe, totdeauna când se întâmpla o ceartă în mahala, cel dintâi bătăuş era el şi acuma trebuia să ia parte la războiu ca necombatant, căci şcoala de comerţ pe care o urmase îl indicase printre ofiţerii de adm-ţie de rezervă, unde desigur că nu putea fi nici puşcaş nici tunar.

Târâş-grăpiş ,au trecut şi vremurile grele, aşa că la data pe care am arătat-o mai sus şi când Focşanii erau complect curăţaţi de ultimele rămăşiţe nemţeşti, inima lui era plină de bucuria că în curând va putea să se ducă la Focşani unde îşi avea familia şi să poată îmbrăţişa pe ai lui cu un moment mai degrabă, fiind demobilizat şi el. — După câte-va zile. echipat cu ce avea mai curat se găsea în *trenul Curier*, care trebuia să-l ducă dela Iaşi spre casă.

Totul a mers bine până la Mărăşeşti, pentru că nemţii odată cu plecarea lor, au avut grijă să strice podul de cale ferată dela Şuşiţa, aşa că trenul lui Vasilică s'a oprit la Mărăşeşti. De aci până la Focşani sunt cam 20 km. şi mulţi din cei ce aveau interes să parcurgă această distanţă au angajat căruţe de transport însă preţul de persoană cerut de surugiul proprietar al unei droşti, nepotrivindu-se cu budgetul lui, Vasilică se hotărî să meargă pe jos.

Sprinten, era. După o gustare luată în pripă la unul din localurile reînfiripate împrejurul gării şi mai a-

les sub impulsul câtorva pahare cu vin, era pe drum, pe cărarea ce se întindea bătătorită la un pas de şanţul terasamentului căei ferate, având drept ţintă de atins cât mai repede, oraşul.

Insă, pe deoparte graba pusă în mers, iar pe de altă parte modul cum s'a comportat la drum încălţămintea lui, au influenţat, se vede treaba, în rău, de oare ce nu ajunsese încă la Putna Seacă, adică la jumătatea drumului, şi simţi o durere la glezna piciorului drept. Aceasta însă nu putea să însemne obstacol şi după un scurt popas porni iar la drum, de astă dată din ce în ce mai greu, trebuind să parcurgă o mare distanţă chiar pe traseul căei ferate, între cele două şinii cari se prelungeau înaintea lui ca doi şerpi uriaşi de argint întinşi alăturea într'o continuare obsedantă, cu capetele pierdute în zare spre Focşani şi trebuind să-şi asigure paşii sărind din traversă în traversă, ori deadreptul prin pietriş, ceia ce a contribuit ca după 2—3 km. să simtă că nu mai poate merge de cât făcând dese popasuri pe marginea şanţului. Durerea dela picior era chinuitoare.

Nu mai putu continua şi atunci se hotărî să examineze piciorul. O rosătură grozavă se produsese, iar pielea era umflată formând o gogoaşe mai mare ca o nucă.

In sfârşit, să vă spun, că restul drumului l-a făcut foarte greu, dar l-a făcut şi înainte de a se înopta, intra pe bariera oraşului, plin de emoţia momentului şi dornic de a se revedea printre ai săi. Piciorul însă şchiopăta din ce în ce mai rău, aşa că puţinii localnici l-au identificat abia după ce trecuse spre casă, însă asta a fost deajuns, că, chiar în seara aceia nu se mai vorbea la cafenea de cât de venirea lui Vasilică, rănit din războiu şi fiecare aştepta cu înfrigurare ziua de mâine pentru a mai afla noutăţi despre el.

Nu mai spun de îmbrăţişerile şi bucuria familiei lui. Uitate erau durerile dela picior şi numai după ce a povestit greul drumului ce l-a făcut pe jos dela Mărăşeşti, i s'au pus bandaje şi răcoritoare. Bietul Vasilică nici nu intenţiona să ascundă adevărul asupra rănei şi nici n'a visat în noaptea aceia cât clocot făcuse în oraş sosirea lui.

A doua zi de dimineaţă cu tot bandajul pus, călca greu de tot, iar dacă celor de acasă le-a povestit pe larg chestiunea cu piciorul ros de gheată, apoi aceasta nu putea să o repete la fiecare moment zecilor de cunoscuţi cari se grăbeau să-l întâmpine. La aluzia ce ei făcea despre picior răspundea scurt *„sunt rănit"* iar la întrebările curioşilor: unde? când? o reteza cu : *Mărăşeşti.* Şi doar spunea drept.

A fost deajuns atâta. Vestea a trecut din gură în gură aşa că încă peste o zi, chiar şi acei cu cari nu se întâlnise ştiau că Vasile a venit, că e rănit la un picior în luptele dela Mărăşeşti ; unii susţineau că are amputat un picior dela gleznă, alţii că piciorul e tăiat de deasupra genunchiului, retezat de un obuz în timpul luptelor şi în sfârşit alţii se jurau că au văzut foarte bine că piciorul e tăiat chiar de sus de lângă şold dar că este înlocuit cu altul mecanic, ştiinţa în ortopedie atingând perfecţia în executarea picioarelor de lemn articulate. Aceasta a contribuit că după câte-va zile toată populaţia îl înconjura cu cel mai profund respect, salutându-l dela distanţă şi considerându-se fericit acel care era onorat de el cu o vorbă.

Profesorii îl dădeau elevilor drept pildă vie a eroismului strămoşesc, de aceia de multe ori, cârduri întregi de copii se descopereau înaintea lui cu evlavie.

— Te rog, Sache... perie-te niţel... jacheta ta e plină de praf.... Ce o să creadă cine te-o vedea ?

Journal Amusant

Aceasta ar fi urmat de sigur multă vreme dacă faima lui nu lua proporţii gigantice. Nicăeri nu se mai vorbea de cât de el, eroul oraşului şi pentru că la acea dată regimentele locale încă nu intraseră în garnizoană, nimeni nu putea vedea altfel.

In afară de cafenele şi cluburi, numele lui Vasile şi curajul desfăşurat de el în luptele dela Mărăşeşti erau obiectul discuţiilor la ceaiurile intime şi ori în ce parte s'ar fi adunat câţiva inşi, (domni şi mai ales doamne) la un loc, lucru ce a hotărît pe directorul gazetei locale „Glasul Milcovului" să nu se lase mai prejos. Pentru ca să poată da târgoveţilor noştri informaţii precise, a căutat să găsească pe erou *în carne şi oase*, a pus dulceaţă în glas şi cu respectul cuvenit, a intrat direct în fondul chestiunei.

— Ştiu că oamenii mari sunt modeşti şi că lauda nu stă în caracterul eroilor totuşi pentru că astăzi în tot oraşul nu se vorbeşte de cât de bravura cu care ai luptat la Mărăşeşti, am venit să te rog să'mi dai câte-va relaţiuni pentru gazetă spre a putea împărtăşi cititorilor noştri frumoasele d-vs. fapte de vitejie de pe câmpul de onoare.

— Dar, domnule, zise Vasilică nedumerit, nu ştiu ce vrei să spui prin asta, de oare ce rolul meu în război a fost altul.

— Vezi, zise grav directorul în timp ce porniseră amândoi spre centru. Mă aşteptam că vei clasa ca nimicuri faptele mari pe cari le-ai săvârşit. Dar tocmai asta te creşte şi mai mult în ochii focşănenilor şi mai ales în faţa mea, gazetar de meserie. Insă trebue să recunoşti că piciorul drept, ori cât de bine o fi executat din lemn şi maşinărie, totuşi te dă de gol. Aşa-i că nu mai zici nimic? De ce şchiopătezi? De aceia te rog încă odată să laşi la o parte ori ce consideraţie şi să onorezi gazeta noastră, a focşănenilor, cu răspunsul ce vei da.

Bietul Vasilică, la început a rămas perplex. Insă când i s'a spus de picior şi de Mărăşeşti s'a luminat la faţă şi zâmbind l-a tras de mânecă aşezându-se amândoi la o masă din prima bodegă, apoi zise sincer.

— Să te lămuresc Nene Cristache, însă te previn că este o eroare la mijloc.

Şi ca să dea tărie acestui început de conversaţie, scoate o gheată şi lasă ciorapul în jos, arătând în ochii uimiţi ai gazetarului o porţiune de picior natural, care avea însă la gleznă o rană înfăşurată în bandaj. Dar aceasta n'a durat mult şi revenindu-şi zise:

— Ce-are face dacă n'ai pierdut piciorul de tot? Cu atât mai bine. Vorba este că ai fost rănit, după cum constat chiar cu ochii mei şi aceasta tot merită să-mi povesteşti cazul.

— Apoi tocmai asta vream să-ţi spun, adaogă Vasilică cu un ton serios. Eu nu vreau să ascund adevărul, de aceia ascultă şi pe urmă dacă vei crede, publică la gazetă:

Tot timpul războiului am stat la o grădină de zarzavat de lângă Iaşi. Acolo mai prindeam şi peşte că era şi o baltă. N'am fost pe front de loc, pentru că eram ofiţer de administraţie.

Este drept că rana asta o am dela Mărăşeşti, însă, m'a ros un bocanc când am venit zilele astea pe jos de acolo.

Şi zicând acestea a început să-şi încalţe gheata. Când a terminat, s'a găsit singur. Gazetarul plecase fără să mai zică o vorbă.

Pean

Dicţionar cinematografic

Cinematograful X. joacă cu cassa închisă. — Sunt aproape o sută de spectatori în sală.

Actor distins. — Actor incapabil.

Element de viitor. — Actor prost.

Irevocabil ultimele două zile ale programului. — Filmul se mai joacă cel puţin o săptămână.

Montarea a costat 3.000.000 dolari. — Montarea a costa 100.000 dolari.

Tragediană. — Artistă care plânge întotdeauna pe ecran, fiindcă i-a fugit amantul.

Ultimul succes parizian: — Film care a rulat două zile în 1840, la Lyon.

Fast şi lux orbitor. — Artista principală poartă şease rochii în timpul filmului, iar actorul apare odată şi în smoking.

Comedie ilariantă. — Comedie, în care îţi vine să plângi de necazul banilor daţi.

La Revedere. 10 minute pauză. — Partea cea mai interesantă a filmului.

Dramă emoţionantă. — Film care se joacă cu sala goală, din care cauză spectatorii plâng de mila directorului cinemaului.

CEVA MAI SUS

Cuplet din revista: Drag mi-ar fi să-ţi fac cadou, un locşor la... Iancu Nou.

De când e lumea noastră lume
Şi cât o fi pân' la sfârşit,
Cam nimeni nu se mulţumeşte
Cu soarta care şi-a croit.
Şi fiecare 'şi vrea copiii,
Pe care 'n lume i-a adus,
Când vor fi mari, în societate
Să fie, de!... ceva mai sus!

Când eşti copil, pe întuneric
Ocheşti borcanul la iuţeală,
Dulceaţa 'ţi este idealul
Şi mâna tot pe cipârţeală;
Mămica te mai i-a de chică,
Că'l dibuişi şi und' la pus;
Tăticu însă-o dojeneşte:
„De ce nu-l pui... ceva mai sus!"

La modă, azi e rochia scurtă,
Pân'la genuchi, chiar şi mai şi,
O poartă dame măritate
Şi domnişoarele zglobii.
Dar farmecul este când vântul
Suflând din Nord sau din Apus
Atunci i-un fleac că vezi genuchii.
Căci vezi şi chiar... ceva mai sus.

In căsnicie, mama soacră,
E îngeru 'mpăciuitor,
Trimes din cer, să fericească
Pe ginerile muritor; —
De-aceia ginerii, într'una
Prinos de slavă le-au adus,
Urcânu-le, de la o vreme,
Prin poduri şi... ceva mai sus.

Ceva mai sus, vrea proprietarul,
Chiria să i-o socoteşti:
Ceva mai sus, ori care chelner,
Greşeşte nota s'o plăteşti;
Numai cucoanle: etatea
— E lucru foarte curios —
Intotdeauna ţi-o vor spune,
Când le întrebi, ceva mai... jos!

Iorgu

— Ce faci acolo pe capul lui ta-tu?
— Pictez o pânză de paiajen, mămico, ca să nu se mai aşeze muştele.

Le Torratxa, Barcelona

Miş-mişuri

Intr'o zi Dumas tatăl îşi bătuse cumplit joc de un sculptor cunoscut, într'o scrisoare foarte spirituală, pe care o publicase într'un ziar. Sculptorul în chestiune era un om de vreo patruzeci de ani şi avea un băiat de douăzeci de ani.

Sculptorul care era un fricos, trimise pe fiul său să-i ceară socoteală lui Dumas. Marele romancier primi cu răceală pe îndrăsnetul tânăr.

— Ce doriţi domnule?

— Am venit să vă cer satisfacţie. Aţi insultat pe tatăl meu.

— V'am insultat pe dv. domnule?

— Nu, dar...

Dumas îl întrerupse şi sunând un servitor îi spuse:

— Du-te şi adu pe Alexandru aici.

Câteva minute mai târziu apăru un copilaş de vreo cinci ani, mânjit tot pe faţă cu dulceaţă. Dumas grav, făcu prezentările şi adăogă:

— Alexandre, tranşează chestiunea cu domnul!...

•

Spirit chinez.

Un meserias se ruga de un prieten al lui să rămâe să ia masa cu el, dar acesta refuza.

— De ce nu vrei să primeşti invitaţia mea?

— Ei bine! răspunse invitatul, din cauza nevestei mele. Mi-a spus să fiu acasă fix la ora douăsprezece ca să'i ajut să pue murături. Dacă nu mă duc ar fi vai de capul meu.

— Cum, eşti bărbat şi te laşi dus de nas de o femee? Cine a mai pomenit aşa ceva? Vrei să-ţi spun ce aşi face eu în locul tău? Eu...

— Ce ai face? îi zise liniştit nevastă-sa care intrase fără să fie văzută.

— M'aşi duce imediat acasă ca să'i ajut să pue murături!...

•

La „Fapte diverse".

Stăpânul unui câine, umblând pe stradă fără botniţă va fi amendat. Să fie încântat că nu l-a dus la înghieri.

Pe cine, pe proprietar sau pe câine?

PREŢUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"

In ţară pe an 220 lei

In străinătate pe an 440 lei

CEIA CE ŞTIU EU DESPRE FEMEI

de un bărbat

Care este secretul seducţiunei ce o exercită unele femei asupra bărbaţilor? Pentru ce unele fete tinere sunt ele înconjurate de o mulţime de admiratori cari roiesc în jurul lor în timp ce altele, tot atât de inteligente, tot atât de bune dansatoare, n'au nici odată invitaţiuni şi nici măcar un singur pretendent? Cum se face că unele femei cari cântăresc dela 90 la 100 de kgr., cari sunt urâte, găsesc fără greutate un soţ în timp ce altele, frumoase la faţă, de o linie elegantă, nu pot ajunge, cu toate sforţările lor, să decidă pe un bărbat să le ia în căsătorie?

Puneţi aceste întrebări unei femei şi ea vă va răspunde că nu ştie. Dar întrebaţi pe un bărbat şi veţi obţine câteva lămuriri. Eu vă voi spune ceiace face pe un bărbat să înebunească după o femeie: este farmecul. Tinerei fete care doreşte să dobândească acest farmec şi care doreşte mai ales să exercite o seducţiune asupra bărbaţilor, eu am să-i destăinuesc un secret. O pudră bine aleasă vă va da un ten mai frumos decât cel mai frumos ten natural ce veţi fi văzut vreodată şi orice fată tânără care îşi va da osteneala să evite ca nasul ei să fie lucios şi faţa ei lucie, poate merge mai departe pe calea succesului.

Aţi rămânea mirată dacă aţi şti de câtă perspicacitate dispun bărbaţii pentru a vedea cele mai mici detalii. Ei observă lucruri la cari femeile nu s'ar gândi vreodată. Să considerăm spre pildă frăgezimea tenului. Aceasta e pentru o femeie o calitate ce eu o pun cu mult deasupra tuturor celorlalte şi cu toate astea eu cunosc femei şi fete tinere cari sunt frumoase, cultivate şi încântătoare din multe alte privinţi şi cari n'au în societate nici un succes pentru că le lipsesc acest frumos aspect al frăgezimii care are atâta atracţie asupra bărbaţilor.

Eu cunosc o fată tânără care are un succes extraordinar. Ea nu are nici o şansă de a câştiga un premiu într'un concurs de frumuseţe, dar ea are farmec. Pielea ei pare totdeauna albă, fină şi catifelată, tenul ei este atât de remarcabil încât de îndată ce intră într'un restaurant sau într'un teatru, ea este punctul de atracţie al întregii săli. Ceeace e mai curios, e că această fată tânără a fost gratificată de natură cu o piele foarte ordinară, dar întrebuinţând Pudra Tokalon, ea a dăruit pielii sale o catifelare delicioasă şi o frumuseţe minunată ci am putea-o numi naturală. Această particularitate e deajuns pentru ca această fată tânără să se distingă de toate celelalte în loc de a rămâne confundată în mulţime.

NOTA. — Aceasta se datoreşte Spumei de cremă ce se găseşte în Pudra Tokalon şi o face să se deosibească de celelalte pudre. Mai este şi datorită acestei spume de cremă, că Pudra Tokalon face pielea satinată şi o păstrează delicios de fraged toată ziua. Pudra Tokalon se menţine atâta vreme cât nu o îndepărtaţi prin spălare.

NOTA. — Pudra Tokalon se găseşte la farmacii, droguerii şi parfumeriile din ţară. Cutia în mărime obişnuită costă Lei 80. Cutia mare conţinând îndoita cantitate de pudră ca cele obişnuite costă Lei 120.

Unde nu se găseşte trimiteţi prin mandat poştal costul respectiv la PARFUMERIA ELITEI, Bucureşti, calea Victoriei Nr 39 şi veţi primi franco cutia de pudră dorită. 1294

ATELIERELE SOC. ANONIME „UNIVERSUL", STR. BREZOIANU 13

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

CE E MULT, NU E BUN

LA VARIETE. — Nu mai merge, Zozo dragă... trebue să ne punem corsete și rochii lungi...

ANUL XXXIV. — No. 8. 5 lei exemplarul. Joi 23 Februarie 1928.

VESELIA

BIBLIOTECA

D'ALE CARNAVALULUI

SOȚUL. — Orele astea de birou noaptea o să mă bage în mormânt, draga mea...

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

Campania de răsturnare urmează cu sacrificii dureroase. Pe frontul pe care luptă mobilizații în formule tip caragialești ai tribunilor (avocățași de judecătorie de ocol) pierderile se cunosc în proporții dezastruoase dela întrunire la întrunire. Cad mobilizații cu idealul intoxicat de oratorie și, vai!, nici căruțele revoluționare, dar re confortante prin spiritul lor umoristic, ale veselului D. R. Ioanițescu, concurentul în ridicol al lui Mitică Dobrescu „procurorul" nu vin să adune victimele. Unitatea de măsură e limbajul șefilor: cu cât interesul public scade, cu atât violența spumegătorilor e mai dârjă. Revoluția visată de flămânzii după legalitate (ministere și celelalte) se topește ca o bucată de brânză mocănească pusă în apa lungă, nesărată, a țărănismului regățean, chipurile ca să se întărească unul pe altul. Rezultatul un zer suspect, care n'are nici calități nutritive, nici spălătoare ci poate cel mult servi la întreținerea unui miraj...

Ca rezultat practic de netăgăduit, campania național țărănistă n'a obținut decât revoluționarea țigănușilor care inundă capitala Lunea în zori cu o anume „idiție spicială" a unei anume gazete, relatând succesul din ajun al întrunirei opoziției...

•

In aceste vremuri de prostituție par lamentară, a trecut neobservată în presă discuția asupra reglementărei celeilalte prostituții, clasice, oneste, cu condicuță, nu cu mandat. Comisia de specialiști, medici reputați și savanți cu o autoritate incontestabilă, a opinat pentru desființarea prostituției. Măsură extremă, care nu va trece fără a provoca în cazul cel mai bun uimire și chiar proteste. Se înțelege că chiar supraocupat ministerul Sănătății s'a sesizat de surprinderea publicului. Și citim într'un ziar că pentru a se documenta d. ministru respectiv, împreună cu d. dr. Vișoianu, respectabilul fost secretar general, împreună cu d. Cutare și d. Cutăriță au... cum să spun ca să nu se înțeleagă altceva? au vizitat un bordel din Timișoara. Rezultatul vizitei de documentare a fost, că venerabila comisie s'a convins (mi-e greu să spun: cu satisfacție!) că așa cum funcționează aceste instituții temișorene, contaminarea este exclusă.

Nu ne îndoim că venerabila comisie s'a sforțat să-și dea seama cât mai precis de organizarea caselor pentru care s'au deplasat special dela București. Dar admițând că onorata comisie, a pus „bun și aprobat" pe referatul corespunzător, și că sistemul temișorean va fi socotit demn de a fi introdus în toată țara (încă o binefacere ardeleană) se va opri ministerul la jumătăți de măsuri, sau va trimete bursieri la specializare în Temișoara. dacă nu va conveni să aducă de acolo maeștrii? E o chestiune care nu se poate despărți de aceia a reglementării prostituției.

Poate că unora li se va părea prea deochiată această discuție Protestăm. In epoca concursurilor maritime la care se dedă opoziția în Parlament, aceste discuții de actualitate sunt și mai nevinovate ca „Racul, broasca și o știucă".

•

Să nu lăsăm să treacă nerelevat gestul tânărului casier Ion V. Constantinescu dela Gara de Nord, care a inovat în materie de contabilitate în partidă dublă, la capitalul bilanțurilor. Tânărul casier umblând cu mâinile prin sutele de mii ale căilor ferate a observat cu surprindere că îi lipsește suma de un sfert de milion. Cum, ce fel, mister! E drept că cheltuia mult, că nu separa banii din buzunar de cei ai stăpânirei, dar nu și-a închipuit nici odată că depășește câștigul propriu. Poate că uneori glasul conștiinței a încercat să-i șoptească, slab de tot, că lefșoara lui nu-i poate îngădui cheltuelile la care se deda, însă sgomotul orașului a acoperit șoapta binelui.

Cine e de vină, dacă acest folositor organ nu posedă „Haut-parleur"?

Tânărul casier, constantând lipsa, a anunțat imediat parchetul.

Și despersonalizat s'a pus la dispoziția judelui instructor pentru a se descoperi misterul, el funcționarul ideal c. f. rist care în primul rând se temea să nu sporească golul din casă. Avea însă și un pic de milă față de el dar de el cel ce cheltuise gologanii statului: să nu intre pe mâna personalului inferior al vestitului hotel Nicoleanu, unde se pare că în vederea curățeniei nu se bat numai covoarele. In special „îndeaproapea cercetare" îl speria pe casierul onest, cu grije de banii statului, care când a observat lipsa, a preferat să se constitue prizonier, decât să continue sistemul. Judele instructor a fost profund emoționat de acest exemplar de onestitate casierească, și de teama să nu-l piardă l'a dat cu număr de ieșire în regulă... tot domnului general Nicolea nu. Pierdut a fost și s'a aflat.

Trebue să recunoaștem că printre nimicurile zilei, acesta merita să fie observat. Nu atât pentru marele public ca o curiozitate, cât ca o normă *ad usum casierii*, dacă s'o fi zicând și așa.

•

„Dacă vrei pace, gătește-te de război" spune un proverb latin. Și sub aceste auspicii, desigur că America e cea mai doritoare de pace. O cifră pentru a ne face o idee: programul de înzestrare a marinei pe viitoriii opt ani prevede 740 milioane de dolari. Oricât ar fi de țara dolarilor America, unde cu 15 dolari poți cumpăra un Ford uzat, opinia publică s'a emoționat. Și sute de telegrame, scrisori, moțiuni, bombardează zilnic ministerul Marinei, pretextând împotriva acestor cheltueli exagerate. Ca urmare a acestui curent de opinie, ministrul respectiv d. Wilbur a ținut acum 10 zile un discurs la Indianopolis unde criticând spaima neîntemeiată a pacifiștilor, a arătat că femeile cheltuesc în Statele Unite anual pentru farduri o sumă îndoită de cât cea rezervată pentru înarmare. Și a încheiat arătând că uneori praful de pușcă e mai necesar ca pudra.

Nu știu dacă i s'a răspuns atunci pe loc: „depandă!" Fiindcă într'adevăr invinuitele femei și cel puțin 90 la sută dintre adulții americani vor declara că și pudra servește la ceva și că de foarte multe ori e mai necesară decât praful de pușcă.

Dar chestiunea nu se pune numai astfel. La urma urmei ce este și pudra șirujul și negreala de cât tot instrumente de atac pentru a face prizonier înamicul masculin și a-l... îmbrobodi (termen tehnic, a cărei traducere americănească n'o cunosc).

Repezeala onorabilului Wilbur la Indianopolis a lovit alături. Si cheltuelile p farduri sunt tot cheltueli de înarmare, dar ale unor dușmani care deși se gătesc pururea de luptă, nu mai ajung la pace cu dușmanul... multi-milenar.

Tr. U. Badarul

Convenţia lui Blank

E o vorbă românească. Ci-că munte cu munte se întâlneşte, dar om cu om se întâlneşte când cu gândul nu gândeşti.

Această vorbă 'mi-a întărit-o o întâmplare banală.

Iţic Morcov şi Şulăm Roibu erau născuţi, amândoi, în mahalaua Udricani. Se jucaseră împreună pe maidanul din jurul bisericei, — bătuseră arşicele până pe la Olteni ; şi merseră de mână la heider, în colţul pe care'l face ulita Zaverei cu strada Labirint.

Când se făcuseră mai măricei, după ce, cu trudă şi după vreme multă, învăţaseră pe alef, beth ; ba 'şi fixaseară în su.conştient, graţie nuelei bel ferului, pe „borohotoi odonoi eloenu boreh mine besonim", stâlpul de granit pe care sprijină temelia mozaismului — s'au despărţit, apucând-o care încotro, cu învăţătura dela heider şi cu calitatea specifică, calitate care mocneşte sub coaja israiliteanului.

Şi au hoinărit ani mulţi. Şi au colindat ţinuturi ca cei cari, plecaţi din Canaan, s'au proptit, după trei mii de ani, la Medgidia. Şi şi-au lăsat în fiecare puşcărie câte un gheroe vechiu şi câte un geamantan de scânduri — cu atâtea nume diferite, potrivit obiceiului, câte sentinţe antisemite 'i apăsau.

Şi au peregrinat, amicii mei, aşa până începuse să le iasă stepi albi în barbă—cu trista variantă: când bine, când rău. Erau momente când Iţic Morcov credea că, încă o lovitură, şi vine la Bucureşti să deschidă magazin de manufactură en gros. Dar bursa'i fără lovitură şi bietul Morcov se întorcea iar la cutia — magazin universel. Asişderea cu Şulăm Roibu : aduna gologan cu gologan ; se strecura printre asperităţile pieţei până strângea două 'n tei.

Când, însă să zică şi el : „Doamne ajută !" venea crahul — şi cum capitalul lui era pe sponciu, îl trimetea iar la meseria de văxuitor.

— Ce-o fi făcând solticul ala de Morcov ? se gândea Roibu, când ocupaţiile îi îngăduiau răgazul de a-şi trimete gândurile aiurea.

— In ce puşcărie o fi zăcând acum hotomanul de Roibu ? se întreba la rândul lui. Morcov, când curmat de greul vieţei, se lăsa să aţipească o lecută.

Şi fiecare în penitenciarul său pe maidanul unde se gunoiau, îşi asvârlia mintea indărăt şi se răcorea la amintirea părinţilor cari îi răsfăţaseră, a clopotniţei de unde prindeau pui de cucuvaie şi a belferului, incult, murdar, fanatic, rău şi nedrept, căruia 'i atârnau căpăţâni de ţâr de fundul bernevicilor.

Şi suspinau ovreii, fiecare pe meleagul unde'l apucase vremea ; şi-şi dedeau cu pumnii în cap că au părăsit Udricanii, unde cunoşteau şi pietrele, ca să se ducă prin locuri străine, unde erau consideraţi de către coreligionari ca nişte câini fără stăpân.

Şi când îi pălia mai adânc nostalgia, îşi plângeau toate lacrimile.

Mânaţi de dor, dar neştiind unul de altul, s'au pornit într'o zi ca prin înţelegere telefonică, fiecare din regiunea căreia'i aparţinea penitenciarul, şi, amândoi, în neştire, înaintau în direcţia locului natal.

Vezi bine că era greu. Dela Botoşani, ba Morcov tocmai din inima Galiţiei, până la Bucureşti, era drum nu fiete ce lucru. Şi drum de făcut pe jos, pentrucă conducătorii de tren fiind toţi antisemiţi, abia 'i îngăduiau să se urce şi'i repezeau afară.

După vreme şi chinuri şi băşici pe tălpi, drumeţii s'au apropiat, în sfârşit, de ţelul călătoriei. Aci, însă, le stetea în cale o piedică mai avan decât cele prin care trecuseră : nu respunseseră obligaţiilor legei de recrutare — şi acum, oamenii noştri, ar fi fost luaţi ca nesupuşi dacă vre-un duşman 'i ar fi semnalat poliţiei.

Iaca, cum e mai rău !

Toată nădejdea amândorora, fără să se fi concentrat împreună, căci nu se mai văzuseră din clopotniţa bisericei Udricani, toată nădejdea le era în barbă · lungă, hirsută şi deasă ca a unui haham septuagenar, nu puteau fi luaţi, îşi zicea fiecare în parte,

HOŢII LA MUZEU

— Cărel frate-miu, c'au mai fost alţi gagii p'aicea de-a ciopârţit muerile astea.

Le Rire

drept oameni în vârstă de a se face soldați.

Și, într'adevăr, le-a prins bine caierul, căci cine'i vedea, îi considera: pe Morcov, drept Abraham; și pe Roibu, drept Matusalem, judecându-i dupe bărbile care le forma plastron mișcător.

Când într'o zi, la ani mulți după despărțire, un ovreiu, bătrân ca vremea, care vindea covrigi la intrarea băncii lui Blank, se uita lung, lung și cu interes vădit, la un alt bătrân, care purta pe brat câteva bretele și o pereche de pantaloni vechi. Aceasta, când a văzut că celălalt îl consideră, 'și-a înfipt și el ochii asupra omului cu covrigi — și, ca târât de un curent magnetic, a purces, inconștient, să se apropie de el Când ajunsese, omul, cu genunchiul în dreptul coșului, se pomenește trezit din aiureală:

— Șulăm alechem, frate Morcov.

— Noroc, Roibule.

— Păi, p'aici?

— Ca și tine.

— Ai făcut ceva treabă pe unde ai fost?

— Făcut, pe dracu! Dar tu?

— Eu, mulțumesc lui Dumnezeu.

— Ai pus ceva de-o parte?

— Cum să nu! Am zece mii de lei.

— I-ai furat?

— Nu.

— Păi, din ce 'i-ai făcut?

— Din cuvrigi.

— Se poate?

— Iaca, s'a putut.

— Păi, dacă ai parale, nu'mi dai și mie, cu dubândă, vre-o două mii, ca să mă furnizez și eu cu ceva marfă?

— Nu pot, frate Roibule.

— Cum nu poți? zici că ai parale.

— Am, dar nu pot.

— De ce nu poți, mă, parșivule, dacă ești bugat?

— Nu pot, dragă, fiindcă sunt legat de Blank prin convenție: ca eu să nu fac afaceri de bancă și el să nu vânză cuvrigi.

Archibald

O răfuială

In numărul trecut al *Veseliei*, marele nostru amic și colaborator Niță Pitpalac protestase, cu drept cuvânt, împotriva faptului că un anume Ghiță Pitpalac încasase un premiu de douăzeci de sticle de vin la balul Sindicatului ziariștilor.

Protestul era întemeiat pe faptul că Niță Pitpalac susținea și susține că pe glob nu mai există alt Pitpalac. La rându-i, cel vizat se apără. Imparțialitatea ne obligă să dăm cuvântul preopinentului, așteptând riposta amicului nostru, marele călător Niță.

Răspuns către Niță Pitpalac de Ghiță Pitpalac

Răspund scrisorii tale de zilele trecute
în care-mi ceri lădița cu sticlele băute...
Să te cunosc, măi nene, eu n'am avut plăcerea
dar cred... să nu te superi.. îmi dau și eu părerea,
Noi poate suntem rude ori cât ai protesta
decе te 'ncrezi atâta în biata mama ta?!
Tot omul coane Niță mai face și păcate
și este cu putință să-ți fiu... mai știi... chiar frate...
Renumele matale mi-a fost — spun drept — pe plac
și-am adoptat ăst nume de „Ghiță Pitpalac"
Cu vinul las'o moartă.. a mers pe gât la trap,
rămas-a doar o sticlă să-ți dau cu ea în cap...
De crezi cucoane Niță că de mardeală fug
Mai am și lada goală să-ți fac din ea coșciug...
Când vei muri, cu tine în acciaș clipă mor
toți cei de-o asemănare, tot mondul din Obor;
Căci îți mai spun odată, nu este prima oară,
Nea Niță, tu esti numai persoană legendară
Eu m'așteptam mai sigur să ai recunoștință
căci sunt acela care ți-am dat ție ființă...
Și de mai negi și-acuma, te rog să te prezinți
la mine-acasă... cu asta, ținând-o strâns în dinți
De vei veni vom duce până în zori beția
de cheful nostru strașnic să scrie 'n „Veselia".

p. conf. I. R.

Eroare

Lică Georgescu, trebue să recunoaștem ca să fim drepți, că de când s'a născut, a fost o ființă de o aparentă firavă, așa de slab... așa de prăpădit, că mamă-sa din prima zi a trebuit să-l supue regimului medicamentelor.

Nici o dată nu voi putea face om din slăbănogul ăsta, se lamenta biata femee.

Cu toate astea a parvenit, dar cu pretul atâtor îngrijiri! Și lucrul a durat până când Lică a ajuns în a treizecea primă-vară, epocă când mama sa judecând că misiunea sa pe acest pământ s'a terminat, o porni spre cer.

Timp de treizeci de ani și câte-va zile, Lică fu deci îndopat cu ceaiuri, cu doctorii, cu siropuri reconfortante, ca să combată o anemie posibilă.

Fu supus ani îndelungați la regim din cauza unei dizenterii teribile.

Pe urmă veni rândul unei diete de fripturi la grătar, înlocuite cu fripturi reci pe cari stomacul său fragil nu le putu asimila. Acest regim fu înlocuit imediat cu carne albă, pe urmă cu carne roșie, ba chiar și cu o carne verde, pe care o strecurase măcelarul în locul unui biftec frumos ales de mama lui Lică. Acest biftec verde era să'i fie funest.

Grație acestor îngrijiri poate exagerate, în epoca când Lică primi moștenirea maternă, avea o mină tristă, figura sa era verde, albul ochilor era galben, umbletul îi era nesigur și spatele încovoiat.

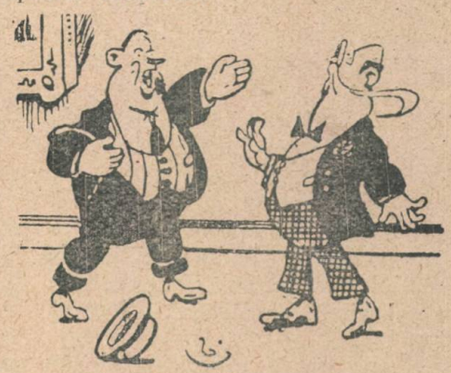

Atunci, cum se simțea sleit de puteri, Lică se hotărî să consulte o somitate medicală.

— Doctore, zise el, am destul curaj,

spune-mi te rog adevărul... nu mă sperii pentru că mă aştept la orice. Vreau să fiu sigur.

După un examen profund, în care îl ascultă, îl pipăi, îl puse să'şi scoată limba, doctorul având aerul compătimitor, îl privi în ochi şi îi zise:

— Voi fi sincer pentru că ceri. După socoteala mea cel mult peste şease luni, totul va fi terminat.

— Să trăeşti după placul d-tale conchise practicianul, după ce îi făcu o mulţime de alte recomandaţiuni.

Ştiindu-se condamnat, Lică renunţă să mai ia doctorii. Începu să mănânce bine, făcu voiajuri, şi foarte adesea şi excese...

Tot sunt pierdut, îşi zise el, cel puţin să profit de puţinul timp ce mai am de trăit.

Dar lucru curios, viaţa sbuciumată ce ducea acum, în loc să'i distrugă puţinele forţe ce mai avèa, părea că i le măreşte. Se bucura de o poftă de mâncare grozavă şi se îngrăşea din zi în zi. Nu era acelaş lucru şi cu moştenirea părintească care scădea din zi în zi... aşa că după şease luni pe care i le fixase doctorul, această moştenire era redusă la nimic.

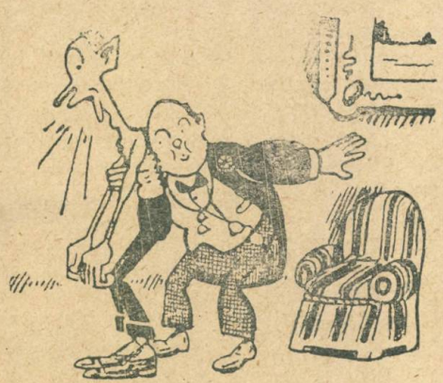

— Din fericire, îşi zicea Lică, constatând că averea sa nu se mai compunea de cât din două bilete a o mie de lei, nu mai am mult de trăit, căci alt-fel în curând aş muri de foame !...

A şeaptea lună, ne aducând nici o schimbare, Lică începu să fie îngrijat.

— Ar fi teribil, îngrozitor, gândi el, acum când am risipit tot avutul meu, dacă doctorul s'ar fi înşelat !...

Pentru ca să se liniştească, se duse din nou să'l consulte.

In acest vizitator plin de sănătate, doctorul nu recunoscu de loc pe vechiul client care fusese condamnat de el cu atâta siguranţă.

— E o adevărată transformare, strigă medicul, când se convinse că e acelaş. După ce îl consultă, cu aceiaşi atenţie ca prima oară, foarte vesel îi spuse :

— Acum poţi trăi şi o sută de ani ! Iţi garantez.

Lică se făcu verde la faţă.

— Să trăesc o sută de ani, bâlbâi el. De ce m'ai minţit acum şease luni...

— N'am minţit răspunse medicul, natura a făcut un miracol.

— Dar atunci, ce vrei să fac eu acum, când graţie relei d-tale profeţii, mi-am risipit averea ?

—Să muncesti, îi răspunse medicul.

— Să muncesc, asta e tot ce-mi poţi recomanda. Nu e tocmai uşor. N'am să muncesc, mă auzi ? Şi pentru că te-ai înşelat, atât mai rău pentru d-ta, vei suporta consecinţele. Te voi da în judecată cerând 200.000 lei despăgubiri, pe bază că ai făcut o eroare teribilă în diagnosticul d-tale... Auzi ! să-mi spui că mor sigur peste şease luni şi acum mă asiguri că voi trăi o sută de ani !...

— Pardon, pardon, te opresc, căci eu îmi amintesc perfect ce am zis atunci. Când ţi-am spus că peste şease luni totul va fi terminat, am înţeles că peste această dată, dacă vei urma prescripţiile mele, totul va fi gata, adică vei fi vindecat !...

Marile invenţiuni ale „Veseliei'

Mijloc de răcoreală, va fi pus la ghiaţă până la vară.

Ce e iubirea

Intr'o seară, plictisit, prin Cişmigiu. Fără un ban. Lună, copaci, frunze. O bancă, încă una. O voce, încă una. Ascultai.

— „Amorul, — rostea vocea groasă — este o curbă, înţelegi, o curbă, un semicerc ca să fiu precis.

— „Eu, miorlăia, cealaltă voce, am iubit o femee durdulie, o curbă perfectă.

— „Lasă gluma. Amorul este o imperfecţie. Oricât de perfectă ar fi fost durdulia ta. amorul în esenţă este o imperfecţie. Este manifestarea perfectă a unui sentiment imperfect.

— ?...

— „Uite, vezi bastonul ăsta ?. Cu el fac pe nisip o semicurbă. Uite pe cer. Vezi carul mare ? Are forma unui trapez. Inchipueşte-ţi că are forma unei curbe. Mă înţelegi ? Incepi să socoteşti dela prima stea a curbei. Femeea e o stea.

O vezi, te vede, îţi place, îi placi, o atragi, te atrage, te iubeşte, o iubeşti.

De ce vă iubiţi ? Pentrucă i-ai lipsit, pentrucă ţi-a lipsit, pentrucă erai imperfect, era imperfectă. şi acum tu te crezi perfect, ea se crede perfectă.

— „Să ne iubim dar...“

— „Stai că nu sunt gata. Priveşte curba pe cer. N'ai ajuns decât la jumătatea unui cadru. Mai sunt trei. Am zis că vă iubiţi: ai atras-o, te-a atras, eşti plină de ea, e plină de tine, o vrei mai mult, te vrea mai mult, îţi lipseşte mereu, te vrea mereu, o vrei mai mult te vrea mai puţin, o vrei mai puţin te vrea mai mult, urci curba, urcă şi ea, tu urci, ea coboară, tu...

—„Ia-ascultă, unde vrei să ajungi?

— „La nouăzeci de grade. Acolo e ce e. Ţi-am spus că iubirea este o imperfecţie. Maximum de perfecţie al acestui sentiment imperfect îl atingi la nouă zeci de grade. Stai să-ţi explic: o vrei, ea nu te vrea, tu te usuci, ea... dimpotrivă, tu o urmăreşti ea se ascunde, tu o iubeşti ea nu, tu eşti imperfect, ea e perfectă, căci tu iubeşti ea nu iubeşte... Iubind, tu devii mai mult ca imperfect, ea devine perfectă, tu eşti slab, ea e tare, tu plângi, ea râde, tu judeci cu inima ea cu capul, tu priveşti la foc, ea la apă, tu ajungi la nouă zeci de grade, ea...

— ...?...

— „Infine tu devii gelos, ea devine cochetă, tu eşti nebun, ea e cuminte, tu ai atins perfecţia imperfecţiei căci gelozia este manifestarea perfectă a sentimentului iubirii care este imperfecţia cea mai perfectă.

— „Perfect.

— „Şi acum să trecem dincolo de 90 grade. Din imperfecţia perfectă ajungi la perfecţie imperfectă. Priveşti curba: dincolo de 90 grade, tu cobori, cobori mereu, ea se întoarce, tu cobori ea o ia d'a capo.

Şi... începi să fumezi, citeşti cărţi morale, ea place, tu ţii conferinţe sociale, ea atrage, dispreţuieşte, iubeşti, plângi, bei coniac priveşti la lună, faci colecţii de frunze veştede, începi să-ţi placă copiii şi din perfect cum erai odată, ajungi prin iubire de o imperfecţie perfectă...

M'am sculat ameţit de pe bancă. Mă apropiai de omul cu vocea groasă, şi-i întinsei mâna.

— „Haim Georgescu, reprezentantul casei de preservative *Perfect*, răspunse piţigăiat omul cu vocea groasă.

Arizona

— *Ce artistă şi Vasileasca asta când spune proză, parc'ar spune versuri...*

— *Da şi când recită admirabil versurile... parc'ar spune proză!...*

Spiritism

Om aranjat, punctual şi serios Naie Betescu era admirat de toţi vecinii lui. In fiecare seară la orele zece îl găseai acasă. Când cheia se învârtea în broască toată lumea putea să-şi îndrepte ceasurile. Nu fuma, nu bea, n'avea decât o singură pasiune: spiritismul.

Mobilierul său era mai mult compus din mese şi avea o deosebită plăcere să vorbească numai cu morţii dispăruţi, în special cu Napoleon.

Mai toţi vecinii care aveau câte o fată de măritat căutaseră să-l atragă la ei pe acest om cuminte, timid şi cu o oarecare situaţie.

Dar el nu trăia decât pentru un lucru: să cineze seara cât se poate de frugal şi apoi să-şi reia convorbirea cu sufletele celor morţi, întreruptă cu o seară înainte. Familie n'avea. Avea o singură mătuşe, bătrână, prin provincie. Era foarte încurcat ori de câte ori venea vorba de ea pentrucă nu ştia nici unde locuia nici cu ce se ocupa.

In orice caz ea nu-l interesa de loc.

Era încă în viaţă: numai morţii erau prietenii lui.

Intr'o zi primi o telegramă care-l chiema de urgenţă în provincie pentrucă mătuşa lui murise şi-i lăsase toată averea. Ce nenorocire pentru el! Intâi îi părea rău că-i murise mătuşa şi pe urmă chestiunea se complica rău.

Trebuia să-şi ia rufe pentru câteva zile, să le puie în geamantan şi să plece. Ce-aveau să spuie sufletele pe care în fiecare seară el le chema? In urmă se resemnă. Pentrucă mătuşa lui nu mai era printre cei vii putea deacum s'o cheme şi pe ea şi în felul acesta s'o cunoască. Şi lucru curios, acum că era moartă avea să-i dea semn de viaţă.

Ajuns în orăşelul în care locuise mătuşa lui avu o surpriză foarte plăcută. Intâi, descoperi în odaia de dormit o măsuţă care se preta de minune la spiritism şi al doilea moştenirea era cât se poate de însemnată. De acum înainte traiul îi era asigurat. Un lucru însă se întreba el: cum putuse mătuşa lui să strângă o aşa avere?

Seara, după ce mâncă, se instală la măsuţă şi chemă pe mătuşa lui.

—Două lovituri înseamnă da... trei lovituri înseamnă nu.

Şi ea veni imediat.

— D-ta eşti, mătuşe?

— Două lovituri... da!

Şi conversaţia începu: Cum ai făcut atâta avere? Dar de fiecare dată ce punea această întrebare răspunsul era încurcat. Ai fi zis că mătuşa lui se găsea într'o mare încurcătură şi nu ştia ce să răspundă sau îşi pierduse memoria. In urmă se plictisi şi chemă alt suflet. De data asta fu mai norocos. Măsuţa începu să joace prin cameră şi deodată se lovi de un preş şi se ridică cu picioarele în sus iar sertarul dela masă se închise şi se deschise de câteva ori.

Din acea zi, Naie Betescu a încetat orice relaţie cu mătuşa lui.

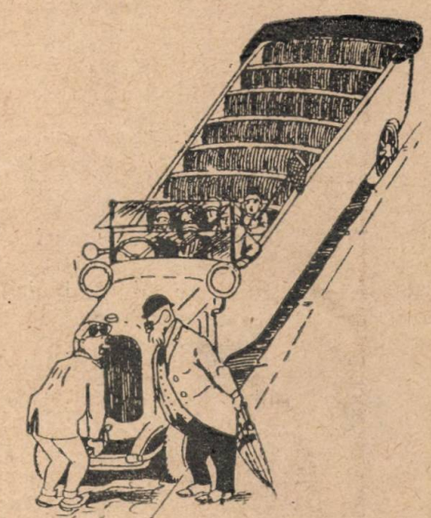

— *Dar ciudată idee ai avut să-ţi cumperi un autobuz ca să-ţi duci familia la munte.*

— *Vezi, dragul meu, că acolo aerul e atâta de excitant, că ştii câţi pleci, dar nu câţi te întorci!*

Desen de Raymond Pallier